தொல்காப்பியம்

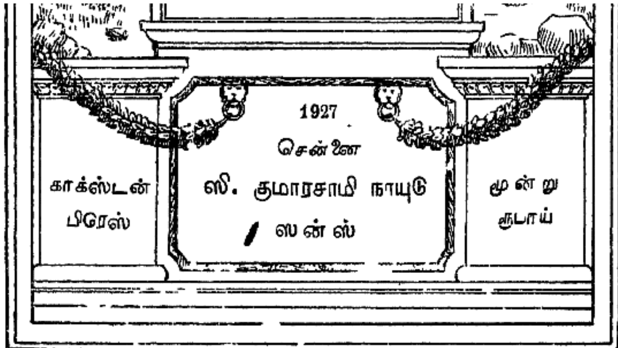
சொல்லதிகாரம்

இளம்பூரணம்

காவேரிபாக்கம்

நமச்சிவாய முதலியார்

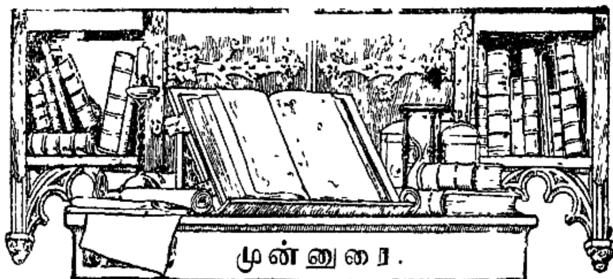
பதிப்பித்தது



PRINTED AT
THE 'CAXTON PRESS,'
MADRAS.

பொருள் அடக்கம்

சொல்லதிகாரம்



தொல்காபபியம் என்னும நூல், எழுதது சொல் பொருள் ஆகிய முப்பெரும் பகுதியினை யுடையது இதனை, எழுததிகாரம்

சொல்லதிகாரம பொருளதிகாரம எனப பிற்பட வழங்க-லாயினர். இறையனர் களவியல் உரையுள், 'இதனைப் பொருட்-பாலிற் கண்டு கொள்க' எனக் காணபபடுதலின், மேற்கூறிய பகுதிகள் எழுத்துபபால், சொற்பால், பொருடபால என வழஙகி யிருந்ததுஉ கூடுமென ஊகிததற்கு இடமுண்டு

தொல்காபபியம முழுமைக்கும உரை கண்டார் இருவர் ஆசிரியர், அவருள் முதன் மு..லில் உரைகண்டவா இளம்பூரண அடிகள. இறுதிபிற் கண்டவர் நச்சினாககினியா. பேராசிரியர் எனபார் ஒருவரும இவவாறே நூல் முழுமைககும உரை கண்டனர் என்ப அவற்றுள் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய இந நான்கிற்கும் உரை கிடைத்-திருக்கின்றது.

தொல்காபபியம் சொல்லதிகாரத்திற்குப் பல்லோர் பல திறப்பட உரை வகுத்துள்ளார், அவருளளும முதற்கண் உரை கண்டவர் இளம்பூரணரே யாவா; பின்னா, கலலாடனர், சேன-வரையர், நச்சினர்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் எனபவர்களும் உரை வகுததனா, இவறறுகெல்லாம முதன்மையாக நிற்பது இளம்பூரணா எழுதிய உரையேயாம.

எழுத்ததிகாரத்திற்கும் இரண்டு உரைகள் உண்டு ; ஒன்று இளம்பூரணரும் மற்றொன்று நச்சினார்க்கினியரும் எழுதியவை.

இச் சொல்லதிகாரம் நலம்பெற முடிவுபெறக் காரணமாயிருந்தவர் , என்னுடன் தமிழ் பயின்றவராகிய அறிஞர் சே. சிவஞானம பிள்ளை யவர்கள் ; இவர் நல்ல ஏடு ஒன்றைத் தேடித் தநது, என்னை அடிக்கடி ஊக்கிவந்தனர்.

இந்நூலை யான் அச்சிட முயன்ற காலத்து என்னுடனிருந்து சுவடிகளை ஒபபிட்டுத தூய்மைசெய்யத் தொடங்கினவர் செந்தமிழறிஞர் தி. த. கனகசுந்தரம பிள்ளை யவர்கள ; இநநூல் 64 - பககங்கள் முடியுமுன்னரே அவா காலஞ்சென்றனா ; அதன் பொருட்டு யான் பெரிதும் கவல்கின்றேன்.

பின்னர் இந்நூல் வெளிவர என்னைப் பெரிதும் ஊக்கிவந்தவர் செநதமிழறிஞா எஸ. அநவரதவிநாயகம் பிள்ளை யவர்கள், அதன் பொருட்டு அன்னார்க்கு நன்றி கூறுகினறேன்.

மற்றும், இநநூல் அசசிடத் தொடங்கியதுமுதல் முடிவு-

காறும என்னுடனிருநது, ஏிகளை ஒபபுநோக்குதல முதலிய செயல்களைச சோாவுபடாது செய்து வநதவராகிய செல்வச சிரஞ்சீவி, மு. எத்திராஜுலு நாயுடு அவாகள் திறம நன்கு பாராட்டற்பாலதாம்

ஏதும அறியாத இச சிறியேனை இந் நன்முயற்சிககண் புகுத்தித தோன்றாத துணையாகவிருநது அருள்புரியும தணிகைப் பெருமானை என் மன மொழி மெய்களால வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

'கடலகம்'
மயிலை, சென்னை.

கா. நமச்சிவாயன்.
(1927)

இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம்

இவ் வுரையாசிரியராகிய இளமபூரணரை இளம்பூரண அடிகள் என்றும கூறுவது வழக்கு இவா தொல்காபபியத்திற்கு

முதற்கண் உரைகண்டவர் எனபதுபறறிச சேனுவரையர் முதலி-யோரும இவரை உரையாசிரியர் என்றே சிறப்பித்துக் கூறுவர். இவரைப்பற்றிய செய்தி வேறு யாதும புலபபடவில்லை.

இளம்பூரணர் நூலுக்கு உரை வகுக்குங்கால், முதலில் சூத்திரம் நுதலியதைத் தொகுததுச சுட்டி, பின்னர், சொற்களையும சொற்றொடர்களையும் பிரித்துககாட்டி, என்பது என்று தொடங்கி, உரைவகுதது, ஈற்றில் என்றவாறு என முடிபபது பெருவழக்கு, சிறுபான்மை வேறு வகையாகவும் உரைப்பர். சில சூத்திரங்கள் நுதலியது இன்னதெனக் கூறாதுஞ் செல்லுவர். சில சூத்திரங்களுக்குப பொழிபபுரையுங் கூறுவர்.

சிற்சில இடங்களில் சூத்திரஙகளுக்கு முடிபு காட்டி, இலக்கணங் கூறுவர்; இன்றியமையாத சில சொற்களுக்குத் தனிப்பட உரையும் விரிப்பா.

சில இடங்களில் கருத்துரை கூறிசசெல்வர்; சில சூத்தி-ரங்களின் பகுதியைப் பிரித்துக்காட்டி வரலாற்று முறையால் விளக்குவர்; சில இடங்களில் மிகப் பெருக்கமாகவும உரை விரிப்பர்.

சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி உரை விரிப்பர்; சில சூத்திரங்களுக்கு முடிவிடங்களைத தொகுத்துக்கூறி, மற்றப் பகுதிகட்கு வரலாற்றின் மூலமாக உரை விளக்குவர்.

சில இடங்களில் சில சூத்திரங்களை உடன்கூட்டி, 'உரை-யியைபு நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டது' என்பர்.

சில சூத்திரங்களில் மொழிகளை மாற்றியமைத்து முடி-விடங் கூறுமாற்றால் மற்றொருவர் கருத்தையுங் காட்டுவர்,

சில சூத்திரங்களின் ஒரு பகுதிக்குப் பொழிப்புக்கூறி, மற்றையவற்றிற்கு சொல்லாற்றல் தோன்றப் பொருள்விரிப்பர். சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி அதனையே உரையாகச் செய்வர்.

இனி, 'கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 31) எனவும், 'அது பாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க' (சூத் - 35) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க' (சூத்-44) எனவும், 'முதல் சினையாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 70) எனவும், 'வழககுப் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத்-83) எனவும், 'ஒகார ஈறும் ஏகார ஈறுமாய் வருவன விரவுப் பெயர் உளவேற் கண்டுகொள்க' (சூத் - 101) எனவும், 'இன்றிவர் என்பது இத்துணைவர் என்னும் பொருட்டுப போலும்' (சூத் - 110) எனவும, 'செய்ம்மன என்பது இப்போது வழக்-கரிது' (சூத் - 138) எனவும், 'உண்ணு வந்தான் என்பது

இப்பொழுது வழக்கினுள் உண்ணுவந்தான் என நடக்கும்' (சூத் - 143) எனவும், 'இனிப் பலவினத்து எச்சம் அடுக்கி வருமாறு [illegible]க்கினகத்துக் கண்டுகொளக' (சூத்-145) எனவும், 'அன்னவ[illegible]க்கு உள்வழி' (சூத் - 155) எனவும். 'அதற்கு மெய்யு[illegible] வல்லோர்வாய்க் கேட்டுணாக' (சூத் 223) எனவும், 'இதுவும் மெய்யுரை போலும என்பது' (சூத் - 250) எனவும், அழான், புழான் என்பன அக்காலதது அவை உண்மையான ஆசிரியன் ஒதி முடிபு காட்டப்பட்டன' (சூத - 257) எனவும இவ்வுரையாசிரியரே கூறுவதனுல், இவர் காலத்திலேயே ஐயப-பாட்டிற்கு இடமான செய்திகள் பல இருநதிருத்தல் வேண்டு மெனத் தோன்றுகின்றது.

அன்றியும் ஒருவன் (4, 20, 29), ஒரு திறத்தார் (4, 41, 45, 259), ஒருவன் சொல்லுவது (6, 17), ஒருசார் ஆசிரியர் (17, 33, 43), என்பாரும் உளா (24, 26), ஒரு கருத்து (51, 53, 252), இருதிறத்தார் ஆசிரியர் (92), ஒரு சாரார் (222, 259, 261), இப்பகுதியர் ஆசிரியர் (236), எனக்கூறு-வதை நோக்கின், இவ்வுரையாசிரியருக்கு முன்பே தொல்காப்-பியத்திற்குப் பல்லோர் உரை வழங்கிவந்ததென்பது நன்கு விளங்கும்.

தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம்

முதலாவது

கிளவியாக்கம்

1\. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே
ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் சொல்லிலக்கணம் உணர்த்தினமை காரணத்தாற் சொல்லதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. சொல் என்பது எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஓசை. அதிகாரம் என்பது முறைமை.

மற்று, அச்சொல் எனைத்து வகையான் உணர்த்தினோவெனின், எட்டு வகைப்பட்ட இலக்கணத்தான்

உணர்த்துகின்றான் என்க. அவையாவன: இரண்டு திணை வகுத்து, அத் திணைக்கண் ஐந்து பால் வகுத்து, எழுவகை வழு வகுத்து, எட்டு வேற்றுமை வகுத்து, அறுவகை ஒட்டு வகுத்து, மூன்று இடம் வகுத்து, மூன்று காலம் வகுத்து, இரண்டு இடத்தான் ஆராய்தல்.

இரண்டு திணையாவன* — உயர்திணையும், அஃறிணையும்.

ஐந்து பாலாவன — ஒருவன், ஒருத்தி, பலர், ஒன்று, பல என்பன†

எழுவகை வழுவாவன — திணைவழு, பால்வழு, இடவழு, காலவழு, செப்புவழு, வினாவழு, மரபுவழு என்பன.

எட்டு வேற்றுமையாவன — எழுவாய், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண், விளி என்பன.

அறுவகை ஒட்டாவன — வேற்றுமைத்தொகை, உவமைத்தொகை, வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பன

மூன்று இடமாவன — தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்பன

மூன்று காலமாவன — இறந்தகாலம், நிகழ்காலம்,

எதிர்காலம் என்பன

ஆண்பால் பெண்பால் — வழக்கிடம், செய்யுளிடம் என்பன

இனி, இவ் அதிகாரத்து முதற்கண்ணது என்ன பெயர்த்தோவெனின், கிளவியும் பொருளும் மாறாது உணர்த்தினமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்து. என்னை? ஒருவன்மேலாயிற்று, ஒருத்திமேலாயிற்று, பலர்மேலாயிற்று, ஒன்றன்மேலாயிற்று, பலவற்றின்மேலாயிற்று, வழுவாயிற்று, வழுவமைதியாயிற்று எனப் பொருள்களின்மேல் ஆறு உணர்த்தினமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று.

இவ்வோத்தின் தலைக்கட் கிடந்த சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், சொல்லும் பொருளும் வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* என்பன என்றும். † என இவை எழுதும் பிரதிபேதம்.

உரை. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே என்பது — உயர்திணை யென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் மக்கள் என்று சுட்டப்படும் பொருளை யென்றவாறு. அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிற என்பது — அஃறிணை யென்று

சொல்லுவார் ஆசிரியர் ... என்று
வாறு. அஃறிணையின் இலக்கணம் சொல்லவே மன
பது — அஃறிணையாவது இலக்கணச் சொல் என்று
காறு

எனவே, உயர்திணைச் சொல்லும், உயர்திணைப் பொருளும், அஃறிணைச் சொல்லும், அஃறிணைப் பொருளும் எனச் சொல்லும் பொருளும் அடங்கின.

உலகத்தில் மக்கள் என்று சொல்லும் உயர்திணை யென்பது கூறப்படுமொழியில் அஃறிணை கூறப்படுமா- மாயின், அஃறிணை வேறொன்று ஆகாது என்றது, பிற கல்லுரை. அவை, உயர்திணைப்பாலும் அஃறிணைப்பாலும் என இரண்டு கூறுபடும் என்றதும் ஆயிரம் கூறுபடும். இவ்வாறு அறிந்துகொள்க.

மற்று, உயர் என்னும், ஒன்றுமல்லாத திணை கள் ஆனது வரும் இலக்கணமாம் தோன்றுமேனின், ஒரு சொன்முதல் ஒரு பொருள் வருங்கால், ஒருமைக்கு வகையான் வருதலும், ஒன்றுக்கு வகையான் வருதலும், பன்மைவகையான் வருதலும் என மூன்று வகையான் அடங்கும். அவற்றுள், ஒருமைக்கு வகையான் வந்தது, 'யானைக் கோடு' என்பது; ஒன்றுக்கு வகையான் வந்தது, 'கல்லும் நீரும்' என்பது; பன்மை வகையான் வந்தது, 'சாத்தன் உண்டான்' என்பது. அவற்றுள் இஃது உயர்

திணை பெயர் இறந்தகாலந் தொக்க வினைத்தொகை.

இனி, என்மனார் என்பது, என்ப என்னும் முற்றுச் சொல்லை * குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல் (தொல். சொல். எச்ச. 7) என்பதனாற் பகரத்தைக் குறைத்து, விரிக்கும் வழி விரித்தல் (தொல். சொல். எச்ச. 7) என்பதனால் மன்னும்

* 'குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல்' — பாடபேதம்.

ஆரும் என்பன இரண்டு இடைச்சொற் பெய்து விரித்தார். என்மனார் ஆசிரியர் என்றது முன்னுற்றார் முற்றுச்-சொல் செய்யுள் விகாரம் ஆகலின், இது செய்யுளைக்-கித் தொகுத்துக் கூறினான் என்பது.

இனி, மக்கட் சுட்டே என்பது, மக்கள் என்று வரைந்து சுட்டிக் கூறப்படுவாராகிய தன்மையை உடையான் ஒருவன். இனி, மக்கள் எனினும் சுட்டெனினும் அமை-யுமோ சொல்லியவா றெனின் ஒருதிறத்தார். சுட்டென்-பது கருத்து அங்ஙனம் கருதப்படும் நிலைமையிற் சுட்டென-ப்படும் மக்கள் என்பது, இனி சுட்டே என்புழி ஏகாரம் ஈற்றசை ஏகாரம்.

அஃறிணை என்பது அல் திணை என்றவாறு. அல-

லதூஉம் அஃறிணை, திணையும் அஃறிணையே போறச் சொல்லப்படு
உயர்திணை மக்கட் திணை அஃறிணை யெனக் கொளக்
கண்டிப் பொருள் பொருந்துப் போறச் சொல்லியவாறே
சொல்லுக

இனி, அவர் எனவது, சொல்லலின் முறைமை அல்ல என்னுள, சொல் பகுதி இலக்கணப் பிரயோகங்களின், அவரினல்ல எனப்பட அவரவை பல்வகை, ஐந்தாம் வேற்றுமையால் பொருந்தியமையானும். இனி, அவை பிற எனப்படும், அவ்வாய பிறவும் என உயர்திணைக் கேட்கும் பெயன்றனும் ஒன்று

இனி, அவ யுயர்திணை பால்லை மெல்லேற அவ வுயர் திணைபோல புணர்ந்த அவ்வி [illegible] வகையான வேறுபட்டன உயிருடைமையும் உயிரின்மையும் எனபது ஏகாரம் ஈற்றசை யேகாரம்

ஆயிரு திணையி னிசைக்கும் என்புழி, ஆயிரு திணை-யையும் என ஐகார வேற்றுமை விரித்துரைக்க. இன் சாரியை. இசைக்கும் என்பது செய்யும் என்னும் பெய-ரெச்சம். மன் என்பது இடைச்சொல். ஏகாரம் ஈற்றசை யேகாரம். (க)

2. ஆடூஉ வறிசொல் மகடூஉ வறிசொல்

பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்மூப் பாற்சொல் லுயர்திணை யவ்வே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், மேல் திணைகூறிய செய்தொழுகிய திணையுட் பாலுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. ஆடூஉவினை யறியுஞ் சொல்லும், மகடூஉவினை யறியுஞ் சொல்லும், பல்லோரை யறியுஞ் சொல்லொடு பொருந்தி அம் மூன்றுபாலையு மறிதற்குச் சொல்லும் உயர்திணை யுடையன என்றவாறு.

ஆடூஉ என்றது ஆண்மகனை, மகடூஉ என்றது பெண்மகனை, பல்லோர் என்றது அவர் [illegible].

இனி, அப் [illegible] என்று [illegible], அவற்றை [illegible] இது சூத்திரத்தின் [illegible]. (உ)

3. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்
றாயிரு பாற்சொ லஃறிணை யவ்வே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், மேல் அஃறிணை [illegible], அஃறிணை [illegible] அது [illegible] கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: ஒன்று படர்க்கை என்னும் இருபாற்கிளவியும் உயர்திணைக்-
கு, செல அஃறிணை பல்லன பல என்றவாறு. (ரு)

4. பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்
இவ்வென வறியுமந் தந்தமக் கிலவே
உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின் என்பதனை மொழிமாற்றி, உயர்திணை மருங்கின் பெண்மை சுட்டிய எனக் கொள்க. தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர் நிலைக் கிளவியும் என்பது — தெய்வத்தைச் சுட்டிய பெயராய பொருளும் என்றவாறு. இனிப் பெயர்நிலைக் கிளவி என்பதற்கு ஒருவன் சொல்லுவது பெயர் என்பதனை ஆகுபெயராற் பொருளாகக், பொருண்மேல் நிலைபெறு கிளவி என்னும் உரைமொழி ... தமக்கிலவே என்பது — தம்மை வேறு அறிதற்கு ... க்-

திணை யில என்றவாறு. உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந்து இசைக்கும் என்பது — உயர்திணை மருங்கின் முப்பாலினையும் புலப்படுக்கும் ஈற்றினைத் தமக்கு ஈறாக இசைக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: பேடு வந்தான், பேடு வந்தாள், பேடியர் வந்தார் எனவரும். வாசுதேவன் வந்தான், திருமகள் வந்தாள், முப்பத்து மூவரும் வந்தார் எனவும் வரும்.

'இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கிலவே' என்னும் இலேசினால், நாகன் வந்தான், நாகி வந்தாள், நாகர் வந்தார் என்பன கொள்க. (௪)

5. னஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ அறிசொல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், ஆடூஉ அறிதற்கு ஈற்றெழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: னஃகான் ஒற்று ஆடூஉவினை அறிவார்க்குக் கருவியாய சொல் என்றவாறு.

வரலாறு: உண்டான் என்பது இறந்தகாலத்தானும், உண்ணாநின்றான் என்பது நிகழ்காலத்தானும், உண்பான் என்பது எதிர்காலத்தானும்; கரியன், செய்யன் என்பன வினைக்குறிப்பினானும், இங்ஙனம் னகர விறுதியாய படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லாய் உயர்திணை ஆண்பால் உணர்த்தப்படும்.

படர்க்கைப்பால் என்பது முன்னர் வினையியலுட் பொருந்திய வினை சொல்லப்படுதல், 'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பாலறிய' (தொல். சொல். கிளவி 10) என்னும் சூத்திரத்-தாற் பெறுதும். உண்டனன் என்றவிடத்து னகரம் நின்று எழுந்து உவ்வீற்றாயினும், அகரத்தை ஆண்பாற் சொல்லென்-றது, அதனகத்து னகரமே நிற்றலின். ஏகாரம் பிரிநிலை (ரு)

6. ளஃகா னொற்றே மகடூஉ வறிசொல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், பெண்பால் அறிதற்கு ஈற்றெழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ளஃகானாகிய ஒற்று மகடூஉ வினை பதி-வார்க்குக் கருவியாகு சொல் என்றவாறு.

வரலாறு உண்டார், உண்ணாநின்றார், உண்பார் எனவும்; கரியர், செய்யர் எனவும் வரும் வினையானும் வினைக்குறிப்பானும் [illegible] விளக்கியவாறறிக. (௬)

7. ரஃகா னொற்றும் பகர விறுதியும்
மாரைக் கிளவி யுளப்பட மூன்றும்
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், பல்லோரையறி- யுஞ் சொற்கு ஈறாய எழுத்து உணர்த்துதலை நுதலிற்று.

உரை. ரஃகானும் அதுவே ஒற்றும் அதுவே; பகரமும் அதுவே, இறுதியும் அதுவே மாரைக்கிளவி யுளப்பட மூன்றும் என்பது — மார் என்னுஞ் சொல் அகப்பட்ட மூன்றும் என்றவாறு: நேரத்தோன்றும் என்பது — நிரம்பத் தோன்றும் என்றவாறு; பலரறி சொல்லே என்பது — பலரை யறிதற்குக் கருவியாஞ் சொல் என்றவாறு

'நேரத் தோன்றும் பலரறி சொற்கு' என்பான், உருபு தொகுத்துச், 'சொல்லே' யென்றான் என்பது ஏகாரம் ஈற்றசை யேகாரம்.

வரலாறு: உண்டார், உண்ணாநின்றார், உண்பார் எனவும்; கரியர், செய்யர் எனவும் ரகர இறுதியாகி நின்ற படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும்.

இனி, உண்ப, தின்ப என எதிர்காலத்துப் பகரவிறுதி முற்றுச்சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும்.

ஆர்த்தார கொண்மார் வந்தார், பூக்குழா லென்னையர்கணில்லாத தீது என மார இறுதியாக நின்ற எதிர்காலத்துப் படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும். (எ)

8. ஒன்றறி கிளவி தறட வூர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இச் சூத்திரமென்னுதலிற்றோவெனின், அஃறிணை யொருமைப்பாற்குரிய எழுத்து உணர்த்துதலை நுதலிற்று.

உரை: ஒன்றனை யறிவிக்குஞ் சொல் த, ற, டக்களை யூர்ந்த குற்றியலுகரத்து ஈற்றது என்றவாறு.

வரலாறு: உண்டது, உண்ணாநின்றது, உண்பது

எனவும் வரும், ... எனவும், வினையாலணையும் வினைக்-
குறிப்பாலணையும் தகரவுகரக் குற்றுகரத்தான் அஃறிணை யொருமைப்பாலை விளக்கும்.

கூயிற்று, தாயிற்று எனவும், கோடின்று, குளம்பின்று எனவும் வரும் றகரம்.

குண்டுகட்டு, குறுந்தாட்டு என வரும் டகரம். (அ)

9. அஆ வஎன வரூஉ மிறுதி
அப்பான் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அஃறிணைப் பன்மைப்பாற்கு ஈறுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அ, ஆ, வ என்னும் மூன்றெழுத்தினையும் இறுதியாகவுடைய அக்கூற்று மூன்று சொல்லும் பலவற்றை யறியுஞ் சொல்லாம் என்றவாறு.

வரலாறு: அகரம் — உண்டன, உண்ணாநின்றன, உண்பன எனவும், கரிய, செய்ய எனவும் வரும்.

ஆகாரம் — உண்ணு, தின்னு எனவரும். இது எதிர்மறுத்து காலத்தையும் எதிர்மறுக்கும் எதிர்மறைத்தன்மையால் பலவின்-பாலிற்கண் நிற்கும்.

வகாரம் — உண்குவ, தின்குவ என எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

'வரூஉம் இறுதிப் பலபொருள் பொதுவாய்' என்பது இறுதி-யையுடைய அச்சூத்திரம் பொருளானே எனவாகும் (௯)

10. இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய
ஈற்றுநின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், மேற் பகுத்துணர்த்-தப்பட்ட எழுத்து இனைத்து என்பதூஉம், அவை வினைக்-கணின்று உணர்த்தும் என்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை இருதிணையிடத்து ஐந்து பாலையும் அறிய இறுதிக்கண் நின்று ஒலிக்கும் பதினோரெழுத்தும் வினையொடு வந்து புலப்படும் என்றவாறு.

'வினையொடு வருமே' என்றது பெயர்க்கண் திரியவு நிற்கும், திரியாமையு நிற்கும் பலர்கண்ணான் என்பது. உண்-

டான் என்றக்கால் திரிவில்லை. பெறுநன் என்பது இரு திணை யொருமைபாற்கும் ஏற்கும் என்பது

மற்றுப் பதினோரெழுத்தும் என்றது என்னை? னஃகாரனொற்றும், லஃகாரனொற்றும், ரஃகாரனொற்றும், குற்றுகரமும், அவ்வும் ஆவும் என அவை ஆறெழுத்தான் அடங்கும் பிறவெனின், அடங்கும். அடங்குமே யெனினும்

ஈண்டுப் பதினொன்றென்று வேண்டியது என்னை? பளிங்கு செம்பஞ்சி யடுத்தாற் செம்பளிங்கு எனப்படும், கரும பஞ்சி யடுத்தாற் கருமபளிங்கு எனப்படும். அதுபோலச் சார்ந்து வந்தவற்றது வேற்றுமைபற்றி வேறு பெயர் கொள்ளப்பட்டது என்பது (௧௦)

11. வினையிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும்
பெயரிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், வழுக்காத்தல் நுதலிற்று வழுக்காத்தமிடத்து வழுவற்க என்று காத்தலும், வழீஇயமைக என்று காத்தலும் என இரண்டு:

அவற்றுள் இது வழுவறாக என்று காத்தது

உரை : வினையிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும் என்பது — வினையிற் பாலறியப்படும் பொருளும் என்றவாறு, ஈண்டுப் பொருளைக் கிளவி யென்றான் [illegible] பெயரிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும் என்பது - பெயரிற் பாலறியப்படும் பொருளும் என்றவாறு மயங்கல் கூடா என்பது - அவை விராதல் பொருந்தா என்றவாறு தம் மரபினவே என்பது - தத்தம் இலக்கணத்தனவேயாகும் என்றவாறு.

அவை தம் மரபினவாறு வருமாறு உண்டான் அவன், உண்டாள் அவள், உண்டார் அவர், உண்டது அது, உண்டன அவை என இவை வினை நின்று பெயரோடு தத்தம் மரபினான் வந்தன இனிப் பெயரை முன் நிறீஇ வினையைப் பின்னே கொணர்ந்து காட்டுமாறு அவையும்

இனி, 'மயங்கல் கூடா' எனவே, மயக்கமும் உண்டு என்பது சொல்லப்பட்டதாம்

அம் மயக்கம் எழுவகைப்படும் : திணைமயக்கம், பான்மயக்கம், இடமயக்கம், காலமயக்கம், மரபுமயக்கம், செப்புமயக்கம், வினாமயக்கம் என. மயக்கம் எனினும் வழூஉ எனினும் ஒக்கும்

அவை வருமாறு: அவன் வந்தன, அவன் வந்தது அவள் வந்தன, அவள் வந்தது: அவர் வந்தன, அவர் வந்தது இவை உயர்திணை அஃறிணைமேற் சென்று வழீஇயின

இனி, அஃறிணை உயர்திணைமேற் சென்று வழீஇயின வருமாறு அது வந்தான், அது வந்தாள், அது வந்தார் எனவும்; அவை வந்தான், அவை வந்தாள், அவை வந்தார் எனவும் வரும் இவை பன்னிரண்டும் திணைவழூஉ.

இனி, பால்வழூஉ வருமாறு அவன் வந்தாள், அவன் வந்தார், அவள் வந்தான், அவள் வந்தார் என இவை உயர்திணைப் பால்வழூஉ அது வந்தன, அவை வந்தது என இவை அஃறிணைப் பால்வழூஉ. இவையெல்லாம் பெயர் நின்று வினைமேல் வழீஇய இவ்வாறு வினைநின்று பெயர்மேல் வழீஇயன வினா முன் கிடந்த பெயர் பிறந்த கூற்றுமுறைத் தொடர்பொருளாக

இச் சூத்திரம் பொருண்மேல் பயக்குமுறை எனவுணர்த்தவான், அவற்றுட் கடந்த எல்லாம் பகுப்பக வேண்டு-வனவை கூறுமுறையைப் பண்பட்டு அவை திணைபற்றியும் பால்-பற்றியுமன்றி வாராமையின்

செப்புவழூஉ, வினாவழூஉ முறையாற் சொல்லுதும்; ஒழிந்தது ஈண்டுக் காட்டுதும்

இடவழூஉ வருமாறு: உண்டேன் நீ, உண்டேன் அவன், உண்டாய் யான், உண்டாய் அவன், உண்டான் யான், உண்டான் நீ என இவை.

இனி, காலவழூஉ வருமாறு: செத்தானைச் சாம் என்றலும், குடம் நீர் புகுந்து நிறையும் எனற்பாலதனை நிறைந்தது என்றலுமாம்.

இனி, மரபு வழூஉ வருமாறு: மேய்த்தல் ஒப்புமையான், யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்றும், ஆடு மேய்ப்பானைப் பாகன் என்றுஞ் சொல்லுதல். (கக)

12. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
ஆண்மை யறிசொற் காகிட னின்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை: ஆண்மைப் பகுதி திரிந்த பெண்மையை நோக்கி நின்ற பெயர்ப்பொருள் ஆண்மை அறிவிக்குஞ் சொல்லெழுத்தினாற்

சொலற்பாலது அல்லது நிகழ்காலம் ஒழிந்த இரண்டி-
ற்கும் ஒக்கும் என்பதாம்.

'ஆகிடவில்லையோ' என்பதற்குச் சிறாஅவல்லை, 'பேடி-
வஞ்சகரன்' எனவும் ஆடைப்பற்கும் ஏற்றும். (கஉ)

13. செப்பும் வினவும் வழாஅ லோம்பல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், செப்பும் வினாவும் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல் என்-பது — செப்பினையும் வினாவினையும் இழுக்குதலைப் போற்-றுக என்றவாறு.

அவை வழுவாது வருமாறு: 'நும்நாடு யாது?' என்றால், 'தமிழ் நாடு' என்றல்.

இச் செப்புத்தான் ஆறு வகைப்படும். வினாவெதிர் வினாதலும், ஏவலும், மறுத்தலும், உற்றது உரைத்த-லும், உறுவது கூறலும், உடம்படுதலும் என.

அவற்றுள் மறுத்தலும், உடம்படுதலுமே கண்டுச செப்பிலக்கணமாவன. ஒழிந்தனவற்றை முன்னமைத்துக்

கூறுக என்றவாறு

வினா ஐந்து வகைப்படும்: அறியான் வினாதல், அறிவொப்புக் காண்டல், ஐயமறுத்தல், அவனறிவு தான் கோடல், மெய்யவற்குக் காட்டல் என.

அவை வழுவாயற்றொன்றுக எனவே வழுவுதலும் உண்டென்பதாம்.

அவை வருமாறு 'கருவூர்க்கு வழியெது?' என்றாற்கு, 'பருத்தி பண்ணிற்று தொழு' என்பது செப்புவழூஉ. ஒரு விரல் காட்டி, 'நெடிதோ குறிதோ?' என்பது வினா வழூஉ. இவையும் ஒரு சொற்பொருண்மைக் கடிந்தவாறு (கங)

14. வினாவுஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே.

இது ஒருசார் வினா செப்பிற்குறித்தவனை, வினாவும் இறையாகும் ஓரோவழி யென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: வினாவுஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே என்பது — வினாவும் இறையாகும் அதற்கு இறையாய் வரின் என்றவாறு

அது வினைசெய்கிறவிடத்து என வரும் குறிப்பிடப்பட்டதன் கருத்து

வரலாறு: சாத்தா உண்ணாயோ? என்ற வினாவிற்கு உடம்பு குத்தல், பழுத்தது என்றிரண்டனுள் ஒன்று ஏற்றற்பாலது "உண்ணேனே" என்ற வினைவிடையினை விட்டுப் பெற்றவை தன்னுடைய பொருத்தப்பாட்டமையின் வினைக்காலும் செப்பு ஆயிற்று (௧௪)

15. செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் அவ்வழி யமைவுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே என்பது — செப்புத்தான் வழீஇயினவிடத்தும் வரைந்து மாற்றப்படாது என்றவாறு; ஏகாரம் பிரிநிலை யேகாரம். வழீஇயினும் என்ற உம்மை சிறப்பும்மை. எனவே, வினா வழீஇயினவிடத்து அமையாது என்பது அப்பொருள்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

16. செப்பினும் வினாவினுஞ் சினைமுதற் கிளவிக் கப்பொரு ளாகு முறழ்துணைப் பொருளே

[illegible]

உரை [illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]

வரலாறு '[illegible]' [illegible] ? [illegible], 'கொற்றன் மயிரிற் [illegible] நல்ல, [illegible] மயிரிற் கொற்றன் மயிர் நல்ல' [illegible]

[illegible], '[illegible]' [illegible] ? [illegible], '[illegible]' [illegible].
[illegible]

'[illegible]', [illegible], '[illegible]' [illegible]
[illegible]

இனி, [illegible]

[illegible]

வரலாறு '[illegible]' [illegible]

இனி, [illegible]

[illegible]

[illegible]

இவ்வுப, '[illegible]' [illegible]

[illegible] (கக)

17. தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வொழுகும் பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் வழீஇ யமையுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : [illegible] வழக்குப் [illegible] பொருந்தி நடக்கும் இலக்கணத்திற் [illegible] என்றவாறு

குறுந்தொடி [illegible] மங்கல மரபினாற் கூறுதலும், இடக்கர் அடக்கிக் கூறுதலும், குழூஉவின் வந்த குறிநிலை வழக்கும் என

செத்தாரைத் [illegible] என்றலும், சுடுகாட்டை நன்காடு என்றலும் [illegible] கூறுதல்

இடக்கர் அடக்கிக் கூறுதல் வருமாறு: கண் கழீஇ வருதும், [illegible] பிறந்தார். பொன்னைப் [illegible]

என [illegible]

இனி, குழூஉவின் வந்த குறிநிலை வழக்கு பொற் கொல்லர் பொன்னைப் பறி என்பர், [illegible]

தலைக்கடை எனவும் வரும்.

வழக்காறு இருவகைப்படும் இலக்கண வழக்கும், இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மரூஉ வழக்கும் என.

இல் முன் என்பதனை முன்றில் என்று கடைதடுமாறச் சொல்லுதல் இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மரூஉ வழக்கு.

இனி, சோழநாடு என்பதனைச் சோணாடு என்பது மரூஉ வழக்கு.

வழக்காறு இருதிணைப் பொருட்கண்ணும், சிதைந்தன இசைப்பாது பொருந்தி நடப்பன வெவ்வேறாய அவை யெனப்படும் என்றவாறு. (கஎ)

18. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்-
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே. [கொடை

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், செய்யுட் காவ-
தோர் முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

ஆரை : தமக்கு இனஞ்சுட்டாவாகிப் பண்பு கொண்டு நின்ற பெயர்ச் சொற்களவை வழங்கினது நெறியலலன, செய்யுட்கு நெறி என்றவாறு.

வரலாறு 'மாக்கடனிவந் தெழுதரு செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ' (புறம். 4) எனவும், 'வெண்கோட்டியானை சேனை படியும்'* எனவும வரும,

'வழக்காறல்ல' என்ற விகபபினுன், 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்பன கொள்க. இதுவும ஒருசார் ஆசிரியன் உரை.

இனி, ஒருவன் சொல்லுவது 'வழக்காறல்ல' என்பதனை, 'வழக்காறறின் அல்ல' என ஐந்தா முருபு விரித்து, 'அல்ல' என்பதனைப பெயர்ப்படுத்துக் கூறும; கூறவே, வழக்கிற்கும் இனமில பண்புகொள் பெயர்கள் உள என்பது போந்ததாம.

வரலாறு : பெருங்கொற்றன், பெருங்கூத்தன் என்பன போல்வன, வழக்கிடைப் பண்புப பெயர் வருங்கால் குணமின்றி விழுமிதாகச சொலலுதற்கு வந்து நிற்கும். (கஅ)

19. இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உலகத்துப் பொருளெல்லாம் இரு வகைப்படும், இயற்கைப் பொருளும் செயற்கைப் பொருளும் என; அவற்றுள், இயற்கைப் பொருண்மேற் சொல் நிகழ்ப்பாலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உலகத்து இயல்பாகி வாராநின்ற பொருளைச் சொல்லுமிடத்து இத்தன்மைய என்று சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு: நிலம் வலிது; நீர் தண்ணிது எனவரும். (௧௯)

* 'வெண்கோட் டியானைச் சேரலனைப் பாடியும்' — கல்லாடர் உரை.

௨௦. செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், செயற்கைப் பொருண்மேற் சொல் நிகழ்ப்பாலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை செயற்கையினாகிய பொருள்களை யெல்லாம் ஆக்கங் கொடுத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு மயிர் நல்ல ஆயின, பயிர் நல்ல ஆயின எனவரும்

ஆயின என்பது ஆக்கம் (௨௦

21. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. அவ்வாக்கந்தானே சொல்லுமிடத்துக் காரணம் முன்வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு 'கடுவும் கைபிழி யெண்ணெயும் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல ஆயின' என வரும். (உக)

22. ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும்
போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை. ஆக்கக் கிளவி காரணமின்றியுஞ் சொல்லப்படும் வழக்கினுள் என்றவாறு.

போக்கு என்பது குற்றம்.

வரலாறு: மயிர் நல்ல ஆயின.

உம்மை எதிர்மறை.

மற்று, வாளாதோதின சூத்திரமெல்லாம் வழக்கே நோக்கும், செய்யுட்காயிற் கிளந்தேயோதும்: அங்ஙனம்

'வழக்கினுள்' என வேண்டா, அம்மிகுதியான் ஆக்கமும் காரணமும் இன்றிவருதலும், காரணம் கொடுத்து ஆக்கமின்றி வருதலும் என இரண்டும் கொள்ளப்படும்

வரலாறு 'பைங்கூழ் நல்ல' எனவும், 'மாரி பெய்து இளங்களை கட்டு நீர் காயாத்தமையாற் பைங்கூழ் நல்ல' எனவும் வரும் (௨௨)

23. பான்மயக் குற்ற வையக் கிளவி தானறி பொருள்வயிற் பன்மை கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உயர்திணைப் பால் ஐயத்துக்கட் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: திணை யறிந்து பாலையந் தோன்றியவதனை அத்திணைப் பன்மைமேல் வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு 'ஒருவன் கொல்லோ, ஒருத்தி கொல்லோ தோன்றுகின்றார்' என வரும்

இனி, உயர்திணைப் பாலையம் என்பதோர் ஒப்பிற் கொள்க. (௨௩)

**24. உருவென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்
இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், திணை ஐயத்துக்கண்ணும், அஃறிணைப் பாலையத்துக்கண்ணும் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. திணையையம் தோன்றினவழி ஒரு வடிவு சால்லக் கருதினும், அஃறிணையை ஒன்று பல என்று பிரித்துச் சொல்லினும் மேலடுத்த போலப் பொதுவினானே சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு: 'குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ தோன்றுகின்ற உரு' என வரும்: இது திணை ஐயம்.

'ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய்புக்க பெற்றம்' எனவரும்; இஃது அஃறிணைப் பாலையம்.

உரு எனவே திணையையம் என்பதோர் ஒப்பிற் பெற்றும். பாலையமாயின் தத்தம் பகுதியொடு முடியும் என்பது. (௨௪)

25. தன்மை சுட்டலு முரித்தென மொழிப
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஐயப்பட்ட அப் பொருளைத் துணிந்தவழிச் சொல நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அன்மைத் தன்மையைச் சொல்லுதலும் உரித்து ஐயத்திற்கு வேறாய்த் துணிபொருளிடத்தது என்றவாறு.

ஒருத்தி யெனத் துணிந்தவழி, 'ஒருவனல்லள் ஒருத்தி' எனவரும ; ஒருவன் எனத் துணிந்தவழி, 'ஒருத்தியல்லன் ஒருவன்' எனவரும். இஃது உயர்திணைப் பாலையத்துக்கண் துணிபு தோன்றினவழிச் சொல் நிகழுமாறு. மற்றையனவும் அன்ன

இனி, ஒருவன், 'வேறிடம்' என்பதனைத், 'துணியப்படும்பொருட்கு வேறாகி நிற்கும பொருள்' என்னும். அவன் உதாரணங் காட்டுமாறு. 'குற்றிகொல்லோ? மகன்கொல்லோ?' என ஐயமுற்றான், மகன் என்று துணியின், 'குற்றியன்று மகன்' எனவும், குற்றி என்று துணிபின் 'மகன் அல்லன் குற்றி' எனவும் வரும், என்னும.

இனி, அல்லாத தன்மையையுடையது துணியப்படும் பொருளன்றே, அதனான், அதன்கண்ணே அன்மையை வைத்துச் சொல்லுப என்ப. முன்னையுதாரணங் காட்டுவார் 'குற்றியல்லன் மகன்' என்புழிக், 'குற்றியின் அல்லன்' என்னும் ஐந்தன் உருபு விரித்து உரைக்க. (௨௫)

26. அடைசினை முதலென முறைமூன்று மயங்காமை
நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் ஒரு சொல்லுதல் வன்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அடை, சினை, முதல் எனப்பட்ட மூன்றும் முறை மயங்காது வருவன வண்ணச் சினைச்சொல் என்றவாறு.

அடை என்பது ஒரு பொருளது குணம்.

சினை என்பது உறுப்பு.

முதல் என்பது அவ்வுறுப்பினை யுடையது.

வரலாறு. பெருந்தலைச் சாத்தன், செங்கால் நாரை என வரும்.

அடை சினை முதல் என வரூஉ மூன்றும் — என்-

ஞது, முறை என்றதனான் இருகுணம அடுக்கி முதலொடு வருதலும, இருகுணம அடுக்கிச சினையொடு வருதலும் கொள்க.

'முதலோடு குணமிரண் டடுக்குதல் வழக்கியல்
சினையோ டடுக்கல் செய்யு ளாறே'

என்பது புறச் சூத்திரம். *

உதாரணம — இளம பெருங் கூத்தன் என வரும் வழக்கினுள.

'சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை' (அகம - 57)

என வரும் செய்யுட்கண்.

'இளம் பெருங் கூத்தன்' — என்றக்கால், இளமை பருமையை நோக்கி நின்றதன்று, கூத்தன் என்னும் பண்பையே நோக்கி நின்றதென வுணர்க. 'நடைபெற்று இயலும்' எனல் வேண்டா எனின், நல்ட என்பது

* புரிமாணச் சூத்திரம் — பிரதிபேதம்.

வரலாறு: அவற்குச் செல்லுங்காணம், அவற்குக் கொடுக்குங்காணம் என வரும.

இனிச், செலவும் கொடையும் தரவும் வரவும் என்று சூத்திரம் செய்பற்பாலான் எற்றுக்கு, செலலுங் காணம், கொடுக்குங் காணம என்பன இரண்டும படாக்கைக்குரிய; தரும், வரும என்பன இரண்டுங் தன்மைக்கும முன்னிலைக்கும் உரிய ஆகலான், அவவாறு கூறாது மபக்கஞ் கூறியவதனென், செலும என்னும சொலலாற் சொல்லப்படுவதனை வரும என்னும சொல்லானும சொலலுப; கொடுக்கும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொலலபபடுவதனைத் தரும் என்னும் சொல்லினானும சொலலுப என்றலைக் குறித்தற்கு, என்க.

வரலாறு :

'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாரா' (அசம - 36)
'புனறரு பசுங்காய் தின்ற' (குறு - 292)

எனவும வரும

இனி, இச் சூததிரம கொடுத்தல் கோடற் பொருண்மை மூன்றிடத்துஞ் சொல் நிகழுமாறு கூறியது என்பாரும உளர் (௩௦)

31. யாதெவ னென்னு மாயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயிற் செறியத் தோன்றும்.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோவெனின், அறியாத பொருளை அறியுங்காற் சொல்றபாலவாறு இது என்பதுணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை : யாது, எவன் என்ற இரண்டு சொல்லும் தன்- ஞல் அறியபபடாத பொருட்கண் வினவாய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : நுங் நாடியாது? இப் பண்டி யுள்ளது எவன்? என வரும்.

செறிய என்பது யாப்புறுத்தல் இஃது யாப்புறத் தோன்றும என்ப, பிற யாப்புறுபற தோன்றுவனவும் உள என்பதாகும்.

வரலாறு : யாவன், யாவள், யாவர், யாது, யாவை என்பன.

ந்து பாலும அறியலுற்று வாரா வினு யாத்திரக்- : வருடம். (ஙக)

32. அவற்றுள்
யாதென வரூஉம் வினுவின் கிளவி

அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாகலு முரித்தே.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோெவனின், ஆறநதது காததல நுதலிறறு

உரை : அவற்றுள, யாது என்பது தன்னை அறியபபட்ட பொருடகண் ஐயப்பட்டதனைத் தெளிதறகுச சொலலவும பெறும் எனறவாறு

வரலாறு நம எருத்தைந்தனுள யாது கெட்டது? எனவரும.

உமமை எதிாமறை

மறறு, இதுவும அறியாப் பொருளாதல் ஒக்கும பிற-வெனின், முன் யாதும உணராநதனகட சொலலினன், அது முற்சூத்திரத்தோடு இதனிடை வேற்றுமை. முன்-னாச சூததிரம, 'எவன் யாது' எனறு கூறற்பாலன், எற்-றுக்கு, 'யாது எவன' எனக் கூறினன் என்னின், 'யாது' என்பதனைப பின்னரும இங்குக் கொணர்நது ஆராய்-தலின் என்க. அவ்வாறு கூறுதல் குறிப்புக்கொண்டதனன், 'நமருள் யாவர் போயினா?' 'அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது?' என்பன கொள்க (௩௨)

விருவு மாத்திரத்திற்கு வந்த சூத்திரம் — பிறிதெப்பதம.

33. இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு வினைப்படு தொகையி னும்மை வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், வரையறைப் பொருட்கண் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று; மரபுவழுக் காத்தது எனினும் அமையும்.

உரை: இனைத்தென வரையறுக்கப்பட்ட சினைக் கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் வினைப்படுத்துச் சொல்லுமிடத்து இறுதி உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு: கண்ணிரண்டும் நொந்தன, கைகள் முலையிரண்டும் வீங்கின எனவரும்.

சினைக்கிளவி உம்மை கொடாவிடின் பிற கண்ணும் முலையும் உளவாமென்று எண்ணுமாதலான், உம்மையன்றிக் கூறுதல் பாவமன்று.

இனி, முதற்கிளவி வருமாறு 'தமிழ நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார்' எனவரும்.

'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய'—என்றது, 'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய' (தொல். சொல். கிளவி

10) என்று சூத்திரஞ் செய்தாராகலானும், செய்யுட்கண்
உவமையின்றி வருதற்கு உடம்பொடு புணர்த்தான் என்றுணர
வேண்டும் இனிச் சூத்திரத்திற் கினை முதற் கூறிய
முறையான் றிக் கூறியுள் உவமையின்றி வருவனவும் உள வெ
ன்பதுபடற்கி, உவமையைத் தொகுத்துக் கூறினான் எனப்படு
வனவாம் (௩௩)

34. மன்னுப் பொருளு மன்ன வியற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் மரபு வழுக்காத்தலை நுதலிற்று.

உரை: மன்னுப் பொருள் என்பது — இல்லாப் பொருள் என்ப; அதனையுஞ் சொல்லுமிடத்து உவமை கொடுத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு 'பவளக்கோட்டு நீலயானை சா
தவாகனன்
கோயிலுள்ளும் இல்லை' என வரும்.

உவமை பெறுத லொப்புமை நோக்கியே,

முதற்
சூத்திரத்தொடு பாட்டிடை [illegible] (ந
க)

35. எப்பொரு ளாயினு மல்ல தில்லெனின் அப்பொருளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், [illegible]
[illegible]-
பல்காலைக் [illegible] [illegible] இல்லை [illegible]
இல்லெனப்படு
[illegible]

உரை: எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும், [illegible]
[illegible]
[illegible] தலைக்கண் இல்லை [illegible] ஆயினும் [illegible],
அவன்
கூறிய பொருளல்லாத பிறிது பொருளைக் கூறி, இல்லை எ
ன்க
என்றவாறு

தன்னுரை [illegible] கூறி, இல்லை எ
ன்க
வென்பது கருத்து

வரலாறு '[illegible]' [illegible], 'உ-
ழூக-
[illegible]' [illegible].

இதன [illegible], அ[illegible] [illegible] பொருட
ரு
இனமாய [illegible]

இச் சூத்திரம், '[illegible]' [illegible]
சொல்.
[illegible] 13) [illegible], அ[illegible]
ன
[illegible]
[illegible]
[illegible] ([illegible]
ரு)

36. அப்பொருள் கூறிற் சுட்டிக் கூறல்.

இச் சூத்திரம் [illegible], இ[illegible]
ஓர்
இறுதல் [illegible] ;
மேலதற்கு

உரை அவன் வினையின அப் பொருளையே சொலல- லுறுமேயெனிற் சுட்டிக் கூறுக என்றவாறு

வரலாறு இவை பலைத்து பயறில்லை, இப பயறல்லது இல்லை என வரும (கூடா)

37. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும் பொருள்வேறு படாஅது தொன்று கும்மே.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின, இதுவும ஒருசொ லனுதல என்பவை புணாததுதல நுதலிற்று மேலதற்கோ ர புறனடை என்பாம

உரை பொருளொடு புணராது நினறு சுட்டுப பெயர் ராயே பெனினும, அப பொருட்கு இயைபுபட வருமே யெனின் அவ வழும என்றவாறு

வரலாறு ‘நுங்கை யல்லது பாறில்லை’ என்புழிப ‘பயறு’ என்னுஞ் சொல்லாற பயன உணரப்பட்டது, ‘அல்லது’ என்னுஞ் சொலலே பதிமறுதது நினறது ‘இல்லை’ யெனனும் சொல்லான இன்மை உணரப்பட்டது.

இனி, இவை என்னும் சொல்பொருளின்மை, அஃது என் செய்யுமெனின், அதுவும் பாற்றினையே சுட்டிநிற்குமென், அவனாக எனப்பது கருதுது.

இஃது, ஒருபொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காக்-
தவாறு (ந_ன)

38. இயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்
வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றிற்
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்
இயற்பெயர் வழிய வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்தல நுதலிற்று.

உரை: இயற்பெயர் என்பன இரண்டு திணைக்கும் உரிய பெயர், சுட்டுப் பெயர் — என்பது சுட்டு முதலாக வரும் பெயர் : அவையிரண்டும் வினைகளை ஒருங்கு கூட்டப்-போர் காலந் தோன்றுமேயெனின், இயற்பெயர் முன் கூறிச் சுட்டுப் பெயர்தன்னைப் பின் வைத்துக் கூறுக என்ற-

வாறு

வரலாறு 'கொற்றனை வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க' என வரும்.

ம், ய, 'சுட்டுப் பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்' எனவே, இஃது பெயர் வழிப்படு கிளப்பு என்பது முடிந்தது.

பின்னை, 'இயற்பெயர் வழிய' என்ற வேண்டா, அதனை, உயர்திணைப் பெயர் வழியும், அஃறிணைப் பெயர் வழியும் வைத்துக் கூறுக அச் சுட்டுப் பெயர்களை என்றவாறு.

வரலாறு 'பட்டி வந்தான், அவற்குச் சோறிடுக', 'எருது வந்தது, அதற்குப் புல்லுக் கொடுக்க' என வரும்.

இனி, 'வினைக்கிளப்பும் காலந் தோன்றின்' என அமைவும், 'ஒருங்கு' என்றமையாற் கொள்ளப்படும் அதற்கு, இத்தகைச் சுட்டே கொள்க.

இனி, 'வினைப்பெயர் சுட்டு கிளப்பும் காலந் தோன்றிற் சுட்டே கிளக்க' என்பதனால், பெயர்க்கு முன் கூறிய னும் அமைக என்றவாறு.

வரலாறு சாத்தன் அவன், அவன் சாத்தன் என வரும்.

இனி, ஒருவன், 'இயற்பெயர்' எனவே, உலகத்து இயன்று வரும் பெயர் எல்லாம் அடங்கும் எனினும். (௩அ)

39. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளுள் உரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இஃது எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை செய்யுளகத்தாயின் சுட்டுப் பெயர் முன் சொல்லி, இயற்பெயர் பின் வைத்துக் கூறினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு

'அவனணங்கு நோய்செய்தா னாயிழாய் வேலன
விறன்மிகுதார சேந்தனபோ வாழ்த்தி — முருகனமார
தனவண யவர்சடபபத தாரணியி லேணவணகோச
பினவண யதைசசண விவளவு.'

என வரும். இதனுள், 'அவன்' என்பது சுட்டு, 'சேந்தன்' என்பது இயற்பெயர் (௩௯)

40. சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெய ரியற்கையிற் செறியத் தோன்றும்

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒரு பொருண்-
மேல் இருபெயர் வழுக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: போற்றல் கடப்பெயர் இயற்பெயரின் வழியே கிளக்கப்படாது போலும், கட்டுரைக்கிய காரணப் பெயரையும் இயற்பெயர்க்கு வழியே வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு: 'சாத்தன் கைப்பூத்தான் அவனை, அத-னை, தன் ஆசிரியன் உவந்து நன்மைதிருத்தினான்' என வரும்.

அதிகாரத்தால், வழீஇக்கொளத்தல், 'வினைக்கொண்டு இயலும்' (தொல். சொல். கிளவி 38) வழிக் கொள்க.

எழுத்ததிகாரத்து விதிக் கூறுதலால் இப்பொ-ருள்வழிப்படுத்து இடைப்படும் குறைவழி வழக்கத்து.

41. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும் இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழுக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை . சிறப்பு [illegible] இயற்கை [illegible]
ஒருவற்கு
உள்ளாயின், அவனிடத்து [illegible] கொடு-
க்கும்-
கால், அவன் சிறப்பு [illegible] முன் கூறி, இயற்கை [illegible]
/
பின் கூறுக [illegible]
வரலாறு [illegible] பெரும் [illegible]
வி
[illegible]
* உ [illegible]
ழி-
ட [illegible] கல்வி [illegible]
இயற்
பெயர் வழியே [illegible]
* வரலாறு [illegible]
ஈத-
தன் [illegible] கல்வி [illegible]
வருதல்
கண்டுகொள்க
சிறப்புப் பெயர் என்பன சிறப்புடை [illegible] முன்
னராற்
பெறுவ ன
(சக)

42. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி தொழில்வேறு கிளப்பி னொன்றிட னிலவே.

இ ச [illegible] ஒரு பொ-
ருள் -
[illegible] பல பெயர் [illegible] ,
மரபாக
காக்கின்றது [illegible]

உரை ஒருபொருளைக் [illegible] வேறு வேறு
பெயர்
வருமெனின், அப் [illegible] வேறு வேறு தொழிலோ [illegible]
டற்கு
வரும பெயர் [illegible] பின்னைத்
தொழில்
கொடிக்க, அங்ஙனம் [illegible]
பெயரெல்லாம
அதற்கு ஒன்றும [illegible]
ஒன்றிடனில
என்றவாறு

வரலாறு ‘ ஆசிரியன் , [illegible] கிழான், செயிற்றி-
யன், இளங்கண்ணன், சாத்தன் [illegible] ' எனவரும.

* உம்மையால் உறுப்பிற்கும் பெயராகும்
கல்வியினாகிய

பெயர்க்கும் கொள்க. உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க

பிரதிபேதம்

மற்று, 'எந்தை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' எனவும் ஒருபொருட்கு ஒன்றுமாவெனின், அதனை, 'ஒருபாகங்கூறல்' (தொல். பொருள் மரபியல். 110) என்னும் உத்திவகையான் உணர்க என்னை, 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனிலவே' என்பர். அத்தொழில் வேறு கிளத்தல் இருவகைப்படும், பெயர்தொறும் ஒரு தொழில் கிளத்தலும், வேறுகிளத்தலும் ஆம். பெயர்தொறும் வேறாக் தொழில் கிளத்தலும் வேறு கிளத்தலாம் அதனால், இச்சூத்திரத்தான் பெயர்தொறும் வேறாய்த் தொழில் கிளத்தலைத், 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனிலவே' என்றது

அங்ஙனம் ஒருபாற்கூறாத் தொடர்வதனையும் ஒரு பொருட்கு ஒன்றெனப்படும், மற்று வரும் பெயரெல்லாஞ்

சொல்லிய பின்னைத் தொழில் கிளப்பதனை எடுத்தோதத்தி-
னாற் கூறி, அவ்வப் பெயரொடுந் தொழில் கிளப்-
பதனை உத்திவகையாற் கொள வைத்தா னென்னையெனின், —
‘எருதை வருக, பார்ப்பான் வருக, மகன் வருக’
என்றவிடத்து, ஒரு பொருண்மேலும் நிற்கும் மறுதலை-
யதாயின ஒரு பொருட்கே திரிபுடைத்து ஒன்றும்.
அதனால், அதனை எடுத்தோதத்தினால், இதனை உத்தி-
வகையானும் கொண்டான் என்பது (௪௨)

43. **தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென்**
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இது திணை வழு-
வாமைப் புணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. தன்மைச் சொல்லும், அஃறிணைச் சொல்லும்
அவை எண்ணுமிடத்து விராஅய் வரப் பெறும் எனக்
கொள்க என்றவாறு

‘தன்மைச் சொல்’ எனவே, உயர்திணைச் சொல் எனப்
பெறும்.

வரலாறு '[illegible]' — என வரும்

'[illegible]' [illegible] — '[illegible]' [illegible] (4 6)

44. ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல் ஒருமைக் கல்ல தெண்ணு முறை நில்லாது.

இது, [illegible]

உரை [illegible] — [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible]

அப [illegible]

என்பது (௩௩)

இனி, என்னுதல் நுதலிற்று, 'ஒருவர்' என்பதற்கு இருபாலையும் தழீஇ நிற்கும் இயல்பும் ஒருசார் ஆசிரியர் உரைப்ப

இனி, ஒருமை எண்ணின் பொதுப் பிரிபாற் ஒருவர் என்பது

45. வியங்கோ ளெண்ணுப்பெயர் திணைவிரவு வரையார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் திணை வழுக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை வியங்கோளுடைய எண்ணும் பெயர் திணை விரவுதல் கடியப்படா என்றவாறு

வரலாறு: 'ஆவும் ஆயனும் செல்க' என வரும் இஃது இருதிணைப் பொருளையும் எண்ணினமையின் வழுவாயிற்று இனி, 'ஆவும் ஆயனும் செல்க' என்றவிடத்துச் 'செல்க' என்னும் வியங்கோள்வினை இருதிணைக்கும் முடிபு ஏற்ற-மையின் திணைவழுவமைதியாம் *

மற்று, இன்ன என்ன என்பது சூத்திரத்துப் பெறு-
திலாமையின் 'உயர்திணைமேற் சொல்' என்னும் உதாரணத்தை-
யான், உம்மையெண்ணும் எனவென்னெண்ணும் எனக்-
கொளல் என்னை, இவ்விரண்டெண்ணும் தொகை பெற்-
றும் பெறாதும் வரும். மற்றை யெண்ணுக்க ளெல்லாம்
தொகை பெற்றே வரும் எனைத் தொகை பெறும்
என்னின்று கூறிற்றிலர் திணைவழுப்படும் ஆகலான்
என்பது (சு௫)

46. வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு வழுக்காத்தல் நுதலிற்று

உரை: வேறு வேறு வினையையுடையவாய் நின்ற சொற்களை ஒரு வினையாற் சொல்லற்க என்பது. எனவே, பொது வினையாற் சொல்லப்படும் என்பதாம்

இனி, வேறுவினை என்பது ஒருவினை என்று-யிற்று என்றவாறு, ஒருவினை என்பது நீங்குதல.

அவை அடிசில், அணிகலம், இயமரம் என்பன. அவற்றைப் பொதுவினையாற் கூறுமாறு

அயுசில அபினா,ரா, அவரிகவம அணிந்தாா, இயா
இபமபினர் என்னு கொடக்கதகள கொளக

* அமைதியா மாயிறறுமேனக — பிரதிபேதம.
† ஒருஉவிவண — எனறும பாடம.

மறறு,,
'ஊன்றுவை கறிசோ றுண்டு வருநதும்' [புறம். - 14.]
என வநதநால் எனின, அநத பாட மறிநது திருததிக்
கொளக (சு௬)

47. எண் ணுங் கா லு மதுவதன் மாபே.

இச் சூததிரம் எவனு நகிறதோ வெனின, அதுவும மாபு
வழுப் தநதலை நுதலிறறு.

உ-ரை. போறு போம விணையாம் ய சொறகளை
யெண்ணுங்கா லு மபோது வினையாற சொல்லுப எனற-
வாறு.

வரலாறு 'யாழநம குழலும பறையும் ஒலிப்பிணை'
என வரும (சஎ)

48. இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந் திசையா.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு வழுக்காத்தல் நுதலிற்று

உரை : இரட்டித்து நிற்குஞ் சொற்கள் அவ் விரட்டுதலிற் பிரிந்து சொல்லப்படா என்றவாறு

வரலாறு : மொறுமொறுத்தது, சுறுசுறுத்தது, கலகலத்தது என, இவை யாம் பிரியாமல் ஒருங்கு வரும்.

49. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ லுளபொரு ளொழியத் தெரிபுவேறு கிளத்த றலைமையும் பன்மையும் உயர்திணை மருங்கினு மஃறிணை மருங்கினும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு வழுக்காத்தல் நுதலிற்று

உரை : ஒரு பெயர்பட நின்ற பொதுச் சொற்களைச் சொல்லுங்கால் ஆண்டுள்ள பொருள் எல்லாம்

சொல்லாது, தெரிபு வேறுகிளந்து தலைமை-யானும் பன்மையானும் கூறுக, இரு திணைக்கண்ணும் என்றவாறு.

வரலாறு : சேரி யென்பது பலர் இருப்பதுமன் : ஆயி-னும், ஆண்டுச் சில பார்ப்பனக் குடி உளவேல், அதனைப்

பார்ப்பனச் சேரி என்பன; இஃது உயர்திணைக்கண் தலைமைபற்றி வந்தது

அஃறிணைக்கண் பன்மைபற்றி வருமாறு

எயின நாடு, குறறிணை நாடு என வரும.

இனி, அஃறிணைக்கண் தலைமைபற்றி வருமாறு : கமுகந்தோட்டம் என வரும், மற்றைய பொருள் பயின்று, கமுகு ஒன்றிரண்டு உண்மை நோக்கிச் சொன்னரேல் தலைமையாம் இனிக் கமுகு ஆண்டு நெருங்கி மற்றைய சிலவாதல் கண்டு சொன்னரேல் அதுவே பன்மையாற் பெற்ற பெயருமாம்

ஓடுவங் காடு, காரைக் காடு என்பன பன்மையாற் பெற்ற பெயர் (சகூ)

50. **பெயரினுந் தொழிலினும் பிரிபவை யெல்லா மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு வழுக்காத்தல் நுதலிற்று

உரை : மேனின்ற அதிகாரத்தால் உயர்திணைக்-கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினும் தொழிலி-

றனும் பிரிந்து வருமவை யெல்லாம மயங்குதறகுச் செல்லா ; வழக்கு வழிப்பட்டன ஆகலான் என்பது, எனறவாறு.

அவைதாம் பெண்மொழி மிகுசொல்லும், ஆண்மொழி சால்லும் என இருவகைபபடும.

வரலாறு :

உயர்திணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த பெண்மொழி மிகுசொல் வருமாறு 'வடுகரரர் ஆயிரவர் மக்களை யுடையார்' எனவரும

அஃறிணைககண் பெயரிற பிரிந்த ஆண்மொழி மிகு சொல வருமாறு 'பெருநகேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிறகண நால்வா மககள உளா' எனவரும

..ரி, அஃறிணைககா தொழிலிற பிரிந்த பெண்மொழி சொல வருமாறு 'அரசா ஆயிர மககளொடு தாவடிபோய 1' எனவரும

அஃறிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகு சொல் வருமாறு 'இன்று இவ்வூரெல்லாம் மறிகள் ஆடும்' என வரும்

இனி, அஃறிணைக்கண் வருமாறு 'நம்மரசன் ரம் யானையுடையன்' என வரும்

ஆயி-

இஃது அஃறிணையிற் பெயரிற் பிரிந்த மிகு சொல்:

பெண்மொழி

'நம்பி நூறு எருமையுடையன்' என வரும்; இஃது அஃறிணையிற் பெயரிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகு சொல்.

இனி, அஃறிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்து வருமாறு: 'இன்று இவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாம் உழவொழிந்தன' என வரும்; இஃது அஃறிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த பெண்மொழி மிகுசொல்

'இன்று இவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாம் அறங் கறக்கும்' என வரும். இஃது அஃறிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகுசொல்

இனி, 'எல்லாம்' என்றதனை

னும, பெண்ணொழி மிகுசொல்
பற்றி நிற்பனவும, பொதுவாய் நிற்பனவும், மிகு
யான் நிற்பனவும் கொள்க. அவை வருமாறு:

'அரசர் பெருந்தெரு' என்பது சிறப்புப்பற்றி வந்தது.

'ஆ தீண்டு குற்றி' 'ஆனதர்' என்பன பொதுவாய் நிற்பன.

இனி, மிகுதிவகையாற சொல்லுவன வருமாறு: 'இவர் பெரிதுங் காலகொண் டோடுப'—'இவர் பெரிதுஞ் சோறுண்ப' எனவரும உயர் திணைககண்

இனி, அஃறிணைகசண், 'இவ்வெருது புறறின்னும' எனவரும்

இவை யெலலாம மிகுதிவகையான் விளக்கினவாறு.

51. பலவயி னானு மெண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது திணைவழு அமையுமாறு கூறுதல நுதலிறறு

உரை : பலவிடததினும உயர்திணையும அஃறிணை-யும் விரவி எண்ணபபடும பொருள அஃறிணை முடிபின-வாம் செய்யுளகதது என்றவாறு

வரலாறு :

'வடுக ருவாளர் வான்கரு நாடர்
சுடுகாடு பேயெருமை யெனறிவை யாறும்
குறுகா ரறிவுடையோர.'

என்வரும.

இனிப், 'பலவயினானும அஃறிணை முடிபின செய்யு-ளுளளே' எனவே, சிலவயினான் அஃறிணை விரவாது உயர்திணையான் எண்ணி, அஃறிணை முடிபிற்றாகலும உண்டு செய்யுளகத்து என்றவாறும்.

அது வருமாறு :

'பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்
றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை.' [புறநா - 335.]

என வரும. (௫க)

52. வினைவேறு படூஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்
றாயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், பல பொருள் ஒரு சொலலின் வகைமை உணாததுதல நுதலிற்று.

உரை : வினையான வேறுபடும பல பொருள ஒரு சொலலும, வினையான் வேறுபடாத பல பொருள் ஒரு சொ... ம என அவவிரண்டு வகைபபடும பல பொருள் ஒருசொ... ...ன்றவாறு

மற்றொரு பிரதியிற் கண்ட உரை

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒரு சொல்லான் வரும் பல்பொருள் வகை கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல், வினை வேறுபடுகின்ற பல்பொருள் ஒரு சொல் என, வினை வேறுபடாஅப் பலபொருள் ஒருசொல் என இரு வகைப்படும் என்றவாறு.

பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லினைப் பிற வகைப்படுத்திப் பகுத்தல் ஒல்லுமெனினும் வேறுபடுத்திக் கோடற்கண் வினையே சிறப்புடைமையின் இங்ஙனம் வகுத்தோதினார். (௫௨)

53. அவற்றுள்

வினைவேறு படூஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வேறுபடு வினையினு மினத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருடெரி நிலையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வினை வேறுபடூஉம் பல்பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முற்படப் பகுத்தோதியவற்றுள் வினை வேறுபடூஉம் பலபொரு ளொருசொல்லை அறியுமிடத்து,

வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும்
அறியப்படும் என்றவாறு.

வேறுபடு வினையான் அறிய வருமாறு:

மா தளிர்த்தது, மா பூத்தது, மா காய்த்தது என வரும். இவ்வினை பிற மாவிற் கலவாது; பிறவும் அன்ன.

'மாவும் மருதும் ஓங்கின' என்பது, இனத்தான் மாமரம் என விளங்கும்.

'மாவும் மனையும் புலம்படர்ந்தன' என்றால், விலங்கு மா என்பது அறியப்படும்.

இனிச் சார்பினான் அறியவருமாறு: விறபறறி நின்று, 'கோல் தா' என்றால், கணைக்கோலின்மேல் நிற்கும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான்; குதிரைமேலிருந்து, 'கோல் தா' என்றால், மத்திகைக் கோலாம் ஆகலானும், கன்றாற்கோலாம் ஆகலானும் செல்லும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான்; பிறவும் அன்ன. (௫௩)

54. ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அம் மூன்று

வகையான் உணர்த்தார் போலாது, உணராமை நிற்கு-
மாறுணர்த்து தொழில் என்பது உணர்த்துதல் நுத-
லிற்று

உரை ஒன்று வினை என்பது — பொது வினை; பொது வினையாயிற் பகுதியுணராமற் சேறுமைம என்ற வாறு

அது வருமாறு 'மா விழுந்தது' என்றவிடத்து, இன்ன மா என்பது உணர்த்தல் ஆகாது பொதுவாய் நிற்கும் ()

55. வினைவேறு படூஉம் பலபொருளொருசொல்
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வினை வேறு-படூஉம் பல்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: வினை வேறுபடூஉம் பல பொருள் ஒரு சொல்லை ஆராயுமிடத்து இன்னதென்று அறியக் கிளந்தே சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு: 'ஆன் கன்று தெருட்டின' என வரும்
நினைதல் என்பது ஆராய்தல்

ஆராய்ந்திட்டுக் கிளந்த கூற்றாகலானே, ஆராய்ச்சி
யி[redacted]க இட்டதாயிற் கிளவாதே கூறல் அமையும் என்பதே
அ[redacted] ஆராய்ச்சியுடைய நிலம் என்பது எருநிலம்;
யாதோ[redacted]ரின், 'கன்று நீருட்டிக' என்றவிடத்து, ஆன்
கன்றும், எருமைக் கன்றும், பூங்கன்றும் எனப் பலவும்
ஆங்கு உளவாயின், அவனைச் சொன்ன கன்று நிற்பப், பிறி-
தொரு கன்று நீருட்டல் வழுவாம் அதனான், இன்னுழி
இன்னகன்று என்று கிளந்து சொல்லுக, அல்லாக்கால்,
இன்ன கன்று என்று கிளவாதே சொல்லல் அமையும்.
மேற்சூத்திரத்தின் துணிபும் இதுவே.

வேறுபடு வினையும் இனமும் சார்பும் வேண்டாமை
உணர்புழியாயின் அவையின்றியும் அமையும் என்பது. ()

56. குறித்தோன் கூற்றந் தெரித்துமொழி கிளவி.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மரபு வழுக்காத்-
தல் நுதலிற்று

உரை: தான் ஒரு பொருளைச் சொல்லக்கருதுமேல்,
அதனை இற்றென்று தெரித்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு. உலற்றற் றிறமின்றிப் பயின்றார் ஒரு
சான்றார் மயிர் நீட்டி உலறிநின்றாரைக் கண்டு, ஒருவன்,
எம்பெருமான் உலறிநின்றீரால் என்றக்கால், வாளாதே
உலறினேன் என்னற்க, இது காரணத்தால் உலறினேன்

என்க, இது தனக்கு உற்றதுரைத்தது. பிறவும் அன்ன.

இது செப்பு வழூவற்க என்று காத்தவாறு என்ப ஒரு திறத்தார்

6

இனித தெரித்தச சொல்லாக்கால் வழுவேயாயினும் அமைக எனக காததவாறு

இனி, ஒரு கருத்து உ கினுவ ஒபபமுடிநதபொருளை ஒருவன் ஒவவாமை சொலலுமேமானின, இது காரணத- தின் ஒவவாமை நோககிச் சொல்லினன் என்று தெரித- துச் சொல்லுக என்றவாறு

'பல்லோர்சோ டோயநது வருநலாற பூம்பொய்கை
நல்வய லூரின் சூர்புலாஅட — புலவேருச்ச
மாசின் மணிபபூணெம் மெநசன் மலைாரைமையாற
காதறருய் நாறு மெமது.'

என வரும் (நூ ந)

57. குடிமை யாண்மை யிளமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
பெண்மை யரசே மகவே குழவி
தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொலென்
றாவறு மூன்று முளப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தி னுணருங் கிளவி யெல்லாம்
உயர்திணை மருங்கி னிலையின வாயினும்
அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், திணை வழுக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: குடிமை யாண்மை தொடக்கத்தனவும், பிறவும் அந்நிகரான வெல்லாம் உயர்திணையவேனும், உயர் திணைப் பொருளைச் சாராது நிகழுங்குணங்களும், உயர் திணைப் பொருளைப் பற்றுக்கோடாக நிகழ்தலின், உயர்- திணையைப்போல வழங்கல் வேண்டுமே யெனினும், அஃ- றிணையைச் சொல்லியாங்குச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு

அவர்க்குக் குடிமை நன்று
அவர்க்கு ஆண்மை நன்று
அவர்க்கு இளமை நன்று
அவர்க்கு மூப்பு நன்று
அவர்க்கு அடிமை நன்று
அரசு வலிமை நன்று
விருந்து வந்தது ...
அசகுழ நன்று ...
பெண்மை அடங்கிற்று :
அரசு நிலைத்தது : ...
மகவு நலிந்தது ...

குழவி யழுதது ... ...

[illegible]

... ... குடிமை.
... ... ஆண்மை.
.. ... ழளமை.
... ... மூபபு.
... ... அடிமை.
.. ... வன்மை.
. ... விருந்து.
... ... குழஉ.
... ... பெண்மை.
... ... அரசு.
... ... மகவு.
... ... குழவி.

அவி வந்து — உந்த தனமை ?பெயா
குருடு வந்தது — இசைந்து உறுபபின சீவல்.
'என காதல் போலிவாயிறறு'
'என யாவண வந்தது'

இவை மூன்றும் காலத்தால் கிடைத்த பொருள் வந்தன.
காதல் கிளவியும், யாம் மகளினம் பற்றி வந்தன.

சேழ்நிலை வந்து — ஆது சேறாசோ.

விறற்சொல் விரவி புணர்ப்பாக. அது,

'பெருவிறல் வந்தது'

என வரும்.

பேடி வந்தது, குரிசில் வந்தது

என்னும் தொடக்கத்தனவும் அறிந்துகொள்க

இதுவும் ஒருசார் ஆசிரியன் உரைப்பது:

இனிக் குடிமை ஆண்மை என்பவற்றொடக்கத்தன ஒருவன், ஒருத்தி, பலர் எனவும் மூன்று பாற்கும் பொது- வாய்ப் பின் முடியுங்கால் அஃறிணை முடிபிற்றாக என்பது. வன்மை என்பது மூன்று பாற்கும் பொதுவாய் நிற்பது

யாண்டுப் பெறுதுமோ எனின், வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க. (நள)

58. கால முலகம் முயிரே யுடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்
ஆயீ ரைந்தொடு பிறவு மன்ன

ஆவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா வுயர்திணை மேன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் உயர்திணையான் முடியாத அஃறிணையான் முடியுமெனப்பட்டது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: காலம், உலகம் என்றித் தொடக்கத்தனவும் உயர்திணை யென்றும் உயர்திணைப் பால் பிரிந்து இசையா. அஃறிணைப்பாலாய் இசைக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு.

இவற்குக் காலம் ஆயிற்று
உலகம் பசித்தது ...
உயிர் போயிற்று ...
உடம்பு நன்று ... ...
* இவற்குத் தெய்வம் ஆயிற்று

இவ வினை நன்று ...
இவனைப பூசம புகட்டுக
ஞாயிறு எழுந்தது ...
திங்கள் எழுந்தது ...
சோல் நன்று ... ...

என வரும்

'பிறவும்' என்றதனை,

... ... சாவம்.
... ... உச்சம.

... ... உயிர்.

... ... உடம்பு.

... ... தெய்வம்.

... ... வினை.

... ... பூசம்.

... ... ஞாயிறு.

... ... திங்கள்.

... ... சோறு.

'இவ்வளவு எழுந்தது, செவ-

வாய் எழுந்தது' என்பன கொள்க

* 'இவற்குப் பால் ஆயிற்று' என்றுமாம்.

இச் சூத்திரங் தெய்வஞ் சுட்டிய பொருள அஃறிணை-
யாக முடிபேறறல் கூறினா என்ப ஒரு
திறத்தார்.

அறறன்று, ஈண்டுத் தெய்வமும உள, மக்களும உளர்
,

இனி, மேற சூத்திரம், 'முன்ன ரத் தாம
உரைபபடும'
என்றவாறு கூறினா, இச் சூத்திரம்
பாதிணைபபொருளே
அஃறிணை முடிபு எற்பனவற்றிற்குக் கூறினா எனபது

உலகம என்பது உலகத்தார மேற்று, உட
மபு
என்பது உடமபுடையார் மேறறு எனபது
(௫அ)

59. நின்றுங் கிசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ
வெனின், 'குடிமையாண்மை'
[கிளவி ௫௭] என்பதற்குப் புறனடை கூறுதல
நுதலிற்று.

உரை இச் சொல்லப்பட்டவைபிறவுக்கு
நின்றுழிக்கு
இசைத்தல இயல்பினவு என்பது

எனவே, மேற சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டன
வற-
றுக்கு நின்றுழிக்கு இசைத்தல இயல்பும என்பது

வரலாறு குடிமை நல்லன், வேந்து
செங்கோலன்
என வரும
(௫௯)

60. இசைத்தலு முரிய வேறிடத் தான.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இது, 'காலம
உலகம்' [கிளவி-58] என்பதற்குப் புறனடை

உணாதது-
தல் நாதலிறறு

உரை வேற்டம எனபது வேறு வாய்பாடு; வேறு
வா ய்பாடட ம் சொல்ல இசைக்கும, ஒதிய வாய்பாட்-
டாறு சொல்ல இசையாது என்பது

வரலாறு. ாலவ கொண்டான், உலகததாா பசித-
தாா எனா வரும
(௬௦)

61. எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே.

இச் சூததிரம என்னுதலிறறோவெனின், 'இனச் சுட்டில-
லாப் பண்புகொள பெயாக்கொடை' [கிளவி - 18] என்-
னும் சூத்திரததிறகுப புறனடை உணாததுதல நுதலிற்று.

உரை மேற 'பனாமோன பாயாக கொடை' [கிளவி-18] வழககினுள இனமமபறறோ றக, மனறுள, இனி இனமினறியும நறகும வழககினுள எனறவாறு.

வரலாறு பெருங கொறறன, பெருஞ சாத்தன என வரும

அறறனறு, அவையுட ஆணடேயடையகுப, மறறொன்னை கருதியது எனின, இது அநதபபகுதி பெறறது எனக.

'விதந்த மொழியினை வேறறு செபபும்'

எனபது பரிமாண சூத்திரம் ஆதலும அபபொருடடு

வரலாறு 'மேல சேரிக கோழி அலைததது' என, 'கீழைசசேரி கோழி அடடபபுணடமை' பொருளை-யையே முடிநததாம 'குடம தொணடான் விழநதான்' என்றவழிக குடம வீழநதமை பொருளையே முடிநத-தாம. இநிகான ஆனது பெயரின 'சொலலாற உரிதது' எனவே செபபாதம், 'ஆ வாழக, அநதணர வாழ்க' என்றவழி, ஒழிநதனவும, ஒழிநதா ருய சாக எனறவாறு அன்று எனபதாம.
(கக)

62. கண்ணுந் தோளு முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே
தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், திணைவழுக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை கண்ணும தோளும முலையும பிறவும பன்மைப பாலொற கூறுதல கடபபாடில, தம வினைக்கியலும எழுததலலாதவிடதது எனறவாறு

வரலாறு கணை நலலள, தோள நலலள, முலை நல்லள் எனவரும

'பிறவும' என்றதனால், புருவம நல்லள், காது நல்லள் என்பனபோல்வன கொளக

இனி, ஒருமை சுட்டிய பெயர்க்கிளவி ஒருமை கூறும்
சுட்டப்பாடில்லை அவற்றிற்கு ஒத்த என்னை பிறவெனின்,

மேற், 'கால முதலாகம' [கிளவி - 58] என்று திணைவழுக்-
காத்து வாரா நின்ற அதிகாரத்திடையே, 'எடுத்த மொழி
இனஞ் செப்பலு முரித்தே' [கிளவி - 61] என்னுஞ் சூத்தி-
ரத்தை இடையின்றி வைத்தார், அது நிலமாகத் தந்து
உரைக்கவற்றையும் கொள்க என்பது

வரலாறு 'ஒருத்தி நல்லள், கொம்பூம் நல்லள்' என
வரும்

(சுஉ)

முதலாவது கிளவியாக்கம் முற்றிற்று



வேற்றுமை யியல்

---

63. வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், வேற்றுமை எனப்பட்ட சில பொருள் உணர்த்தினமையின், வேற்றுமை யியல் என்னும் பெயர்த்து. மேல் ஓத்தினுள் நால்வகைப்பட்ட சொற்களையும் பொருள்கள்மேலாமாறு கூறிய போந்தான், அவற்றுள் முதலது பெயர்ச்சொல், அதனது இலக்கணம் உணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டான். இது மேலோத்தினொடு இயைபு எங்ஙனம் உணர்த்தினனோ வெனின், பயனிலை செப்பலும், உருபேற்றலும், காலந்தோன்றாமையும் பெயரது இலக்கணம் என உணர்த்தினன் என்பது.

மற்று, இத் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், தன்னால் உணர்த்தப்படும் பொருளை இனைத்து என்று வரையறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : வேற்றுமை என்று சொல்லப்படுவன எழு வகைய என்றவாறு

இவ்வேற்றுமைகள் பொருள்களை வேற்றுமை செய்யுமாறு, அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரத்தான் அறிக.

64. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஒழிந்த வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : விளிகொள்வதன்கண் விளியோடு எட்டு வகைப்படும் என்றவாறு.

வேற்றுமை விளிகொள்வது என்பது பெயரதன்கண் விளி என்றவாறு. விளித்தல் என்பது கூறுதல்.

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒத்த சிறப்பின்றாகலான் வேறு போந்து கூறினார் என்பது. என்னை ஒவ்வாவாறு எனின், இதனை ஏற்கும் பெயரும் ஏலாப்பெயரும் உள என்க. அஃதாமாறு விளிமரபினிற் கூறுதும். (உ)

65. அவைதாம்
பெயர் ஐ ஒடு கு
இன் அது கண் விளி யென்னு மீற்ற.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமை-களின் பெயரும முறையும உணாத்துதல் நுதலிறறு.

உரை : அபபெயரே பெயர், அமமுறையே முறை; ஈற்ற என்பது இவ விளிவேற்றுமை ஈறுகவுடைய என்ற-வாறு அவைதாம என்பது மேற் சொலலபபட்டன என்றவாறு (ரு)

66. அவற்றுள்
எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே

இசசூததிரம என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறை யானே முதற்கண் நின்ற பெயாவேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எழுவாய் வேற்றுமைப்பெயர் முதல்வேற்-றுமைப்பெயர் என்றவாறு.

7

இனித் 'தோன்றுகிலே' என்றதனல், மேற்சூத்திரத்துக் கூறப்படும அறுவகைப் பயனிலேயும் தோன்ற நிற்கும்பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையாவது என்றவாறும்.

என்னே, 'ஆயன் சாததன் வநதான்' என்புழி, ஆயன் என்பதூஉம பெயா, சாததன் என்பதூஉம் பெயா; ஆயினும், இரண்டிற்கும இரண்டு பயனிலே தோன்ற நில்லாமையாற் சாததன் என்பதூஉம வநதான் என்பதூஉம ஆயன் என்பதறகே பயனிலே; அதனுல, சாததன் என்பது ஆண்டு எழுவாய் வேற்றுமையாயிற்று என்பது.

இனி, பெயரை எழுவாய் வேறறுமை யென்றும் விளிவேற்றுமை யெனறும் உரைததீரால, இரண்டனுக்கும் தமமுள் வேற்றுமை யென்னெனில், ஈறு திரியாது உருபேற்றல் எழுவாய் வேறறுமையது இலக்கணம; ஈறு திரிநது உருபேற்றல் விளிவேறறுமைய திலககணம என்பது அறிக. (௬)

67. பொருண்மை சுட்டல வியங்கொள வருதல்
வினே நிலே யுரைத்தல் வினுவிற் கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயாகொள வருதலென்
றன் றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலேயே.

இச சூதத்ரம என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்சொல்லப்பட்ட எழுவாய் வேற்றுமை என்பது இவ் வறுவகைப்பட்ட பயனிலையும ஏறபது எனபது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

'ஆ உண்டு' என்பது பொருண்மை சுட்டல்.
'ஆ செலக' மன்பது வியங்கொள வருதல்.
'ஆ கிடந்தது' என்பது வினைநிலை யுரைததல்.
'ஆ எவன்?' என்பது வினுவிற் கேற்றல்
'ஆ கரிது' என்பது பண்புகொள வருதல்.
'ஆ பல' என்பது பெயர்கொள வருதல்.

இவை எல்லாம பெயாவேற்றுமைப் பொருள் என்பது.

'அன்றி அனைததும' என்பது அத்துணைப் பொருள் எல்லாம என்றவாறு. (ரு)

68. பெயரி ஞகிய தொகையுமா ருளவே யவ்வு முரிய வப்பா லான.

இச்சூத்திரம என னுதலிற்றோ வெனின, தொகைச்சொல்லும பயனிலை ஏற்கும் என்பது உணாததுதல நுதலிற்று.

உரை : அறுவகைத் தொகைச சொல்லும் எழு-
வாய் வேற்றுமைப பயனிலைபபாடும பிழையாது வரும
என்றவாறு

வரலாறு

யாணைக கோடு உணடு
யாணைக் கோடு செலக
யாணைக கோடு வீழ்நதது
யாணைக கோடு யாது
யாணைக கோடு வெளிது
யாணைக் கோடு பத்து

எனவரும, பிறவுமன்ன

இனி ஒரு கருத்து — 'பெயரினாகிய தொகையுமா-
ருளவே' எனபது, பெயரும பெயருநதொக்க தொகையும
என்றவாறு. உம்மையால் வினையும பெயருந் தொக்க
தொகையும எழுவாய் வேற்றுமைப பயனிலைப்பாடு
பிழையாது வரும என்று கொள்க.

அது, 'கொல் யானை' என்பது (சா)

69. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
யவ்விய னிலையல் செவ்வி தென்ப.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் எழு-
வாய் வேற்றுமைக்காவதோர் திறமுணர்த்துதல் நுத-

விற்று.

உரை: எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப்பட நிற்றற் றன்மையில் திரியாமை அதற்குச் செவ்விது என்ப; பிறிது அதற்குச் செவ்வியதாகாமையு முடையது என்றவாறு.

யாதோ எனின், உருபேற்றலும் பெயரதிலக்கணம். அவ்வுரு பேற்றலை யுடையதாகாது எனலுமாம்.

ஓரோ பெயரென்பது எனனை? நீயிா என்பது பெயர்; பெயராயினும, நீயிரை என்று உருபேலாது. பிறவும் அன்ன. (எ)

70. கூறிய முறையி னுருபு நிலை திரியா
தீறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உருபேற்றலும பெயரதிலக்கணமும உணாததுதல் நுதலிற்று

உரை: மேல் அவைதாம, ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்றோதிய முறையாற கிடநத உருபு முறைமையிற் றிரியாதே பெயரது ஈற்றுக்கண் வாநது *நிற்கும் இயல்-பினையுடைய என்றவாறு.

வரலாறு. சாத்தனை, சாத்தனொடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் எனவருமம.

'நிலைதிரியாது' என்றது, இவை இடைசசொல்லாக-லால், தம்மீறுதிரிதல் என்னும் இலக்கணமுடையகொல-லோ எனின், அவை இல என்றற்குக் கூறினன் என்பது. அன்றியும் முன்னர் வேற்றுமை மயங்கியலுள்,

> 'கு- ஐ ஆன்என வரூஉம் இறுதி
> அவ்வொடு சிவணும்' [வேற. மயங். - 25.]

என்று செய்யுட்கண் திரிபு கூறுபவாகலானும் அது சொல்லினர் என்பது. (அ)

* நிற்றல் இயல்பு — எனவும் பாடம.

71. பெயர் நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா
தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அது, பெயர்க்கண்ணே கிடந்ததோர் இலக்கணம் நுதலிற்றாகலின்.

உரை : பெயர்ச் சொல் காலந் தோன்றா; தொழிற்பெயராயிற் காலம் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : சாத்தன் என்பது காலந்தோன்றாது, உண்டான் என்பது காலந்தோன்றிற்று. மற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாங் காலந்தோன்றும்.

அற்றன்று, பெயர்ச்சொல் காலந் தோன்றா எனவே, தொழிற் பெயர் காலந்தோன்றுதலும் தோன்றாமையும் உடைய என்பதாம்.

இனி ஒரு கருத்து : தொழில் நிலைப் பெயர்ச்சொல் காலந்தோன்றா, காலம் ஒட்டுந் தொழிற்பெயர் அல்லாதவிடத்து என்றவாறு.

காலந்தோன்றாதன உண்டல், தின்றல் என்பன; இவை அத் தொழின்மேல் நின்ற பெயர். இனிக் காலம் ஒட்டும் தொழிற்பெய ராவன : உண்டான், தின்றான் என்பன. இவை அத் தொழில் செய்வான்மேல் நின்ற பெயர். (கூ)

72. இரண்டாகுவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்
பவ்விரு முதலிற் றோன்று மதுவே
காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையி
னொப்பிற் புகழிற் பழியி னென்றா
பெறலி னிழவிற் காதலின் வெகுளியிற்
செறலி னுவத்தலிற் கற்பி னென்றா
வறுத்தலிற் குறைத்தலிற் றொகுத்தலிற் பிரித்தலி

னிறுத்தலி னளவி னெண்ணி னென்றா
வாக்கலிற் சார்தலிற் செலவிற் கன்றலி
னோக்கலி னஞ்சலிற் சிதைப்பி னென்றா
வன்ன பிறவு மம்முதற் பொருள
வென்ன கிளவியு மதன்பால வென்மனார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது இரண்டாம் வேற்றுமையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: இரண்டாம என்று மூறைமைக்கண்ணது ஐ என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைச சொல்; அது யாண்டு வரினும் வினையும் வினைக்குறிப்பும என அவ்விரண்டையும தனக்குத் தோறறு நிலமாக உடைத்து என்றவாறு

அவ்விரண்டும நிமித்தமாகத் தோன்றும எனினும் அமையும.

'மரததைக் குறைத்தான்' என்பது வினை பற்றிவந்தது.

'குழையை யுடையன்' என்பது வினைகுறிப்புப் பற்றி வந்தது.

'அதுவே' என்பது அவ் விரண்டாம வேறறுமை தானே என்று தெரித்தவாறு

இனி, அவ் வினையும வினைக்குறிபபும பறறி, அது வருமாற்றுக்கு உதாரணம பகுதி காட்டுதும்.

ஊரைக் காக்கும், கிளியை யோப்பும், யானையை யூரும், எயிலை யிழைக்கும், தாயை ஒக்கும, ஊரைப் புகழும, நாட்டைப பழிக்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

ஊரைப் பெறும், ஊரை யிழக்கும், மனைவியைக் காதலிக்கும், படையை வெகுளும், ஊரைச் செறும், தாயை யுவக்கும், நூலைக் கற்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

ஞாணை யறுக்கும், மரத்தைக் குறைக்கும், நெல்லைத் தொகுக்கும், வேலியைப் பிரிக்கும், பொன்னை நிறுக்கும், அரிசியை அளக்கும், அடைகாயை எண்ணும், ஊரை யாக்கும், வாய்க்காலைச் சாரும், நெறியைச் செலலும், சூதினைக் கனறும், செயயை நோக்கும், கள்ளரை யஞசும், நாட்டைச சிதைக்கும் எனவரும்.

என்று என்பன எண்ணிடைச் சொற்கள்.

ஈண்டு நின்ற 'இன்'களெல்லாஞ் சாரியை ஆயின.

'பிறவும்' என்றது இவையல்ல பிறவும் என்றவாறு.

வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருவன வெல்லாம் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்

அவை : விரலை முட்கும், நாவினை வளைக்கும் என்பன போல்வன வினை.

ஊரை யின்புடையான் என்பது போல்வன வினைக்

குறிப்பு.

'அம முதற்பொருள என்ன கிளவியும் அதன் பால என்மனார்' என்பது — அவ்வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருவன வெல்லாம் முதலாய் வரூஉம் எவ்வகைப பட்ட சொல்லும் இவவிரண்டாம வேற்றுமைக் கூற்றன என்ப என்றவாறு. (௧௦)

73. மூன்றாகுவதே,
ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே
யதனி னியற லதற்றகு கிளவி
யதன்வினைப் படுத லதனி னாத
லதனிற் கோட லதனொடு மயங்க
லதனோ டியைந்த வொருவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி

யதனோ டியைந்த வொப்ப லொப்புரை
யின்னா னேது வீங்கென வரூஉ
மன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முறையானே மூன்றாம் வேற்றுமை புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மூன்றாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது ஒடு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; அது வினை முதலும் கருவியும் என இரண்டினையும் தனக்குப் பொருளாக உடையது என்றவாறு.

வரலாறு : 'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது வினை முதல்பற்றி வந்தது 'வேலால எறிந்தான்' என்பது கருவிபற்றி வந்தது.

இனி, அவ்வினைமுதலும் கருவியும் பற்றி வருமாற்றை விரிக்கின்றார்
அதனினியறல்,

'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்' [குறுந்தொகை—61.]

இது தச்சனாற் செயயப்பட்டது எனபதாம்.
அதற்றகு கிளவி
'வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி' என்பது.
அதன் வினைப்படுதல் :
'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது
அதனினாதல் :
'வாணிகத்தானாயினான்' என்பது.

அதனிற் கோடல் :

'காணத்தாற் கொண்ட அரிசி' என்பது.

அதனோடு மயங்கல் :

'எள்ளொடு விராஅய அரிசி' என்பது.

அதனோடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி :

'சாத்தனொடு வந்தான் கொற்றன்' என்பது.

அதனொடியைந்த வேறுவினைக் கிளவி :

'மலையொடு பொருத மாஅல் யானை' என்பது.

அதனொடியைந்த வொப்பல் ஒப்புரை

'முதலொடு முழாக் கோத்து' என்பது.

ஒவ்வாததனை ஒப்பித்தல் ஒப்பல்லொப்புரை.

இன்னான் என்புழியும ஏது வினைக்கண்ணும வரும்

மூன்றும் வேற்றுமை. இன்னான் என்பது, 'கண்ணாற்

கொத்தை, காலான முடவன்' என்பன

ஏது என்பது, 'முயற்சியாற் பிறந்தலான் சொல்லு

கிலேயாது' என்பது.

அன்ன பிறவும என்றதனால, பிறவும் வருவன எல-

லாம் கொள்க.

(கக)

74. நான்கா குவதே
குவனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளு
மதுவே
யதற்குவினை யுடைமையி னதற்றுடம்
படுதலி
னதற்குப்படு பொருளி னதுவாகு
கிளவியி
னதற்கியாப் புடைமையி னதற்பொருட்
டாதலி
னட்பிற் பகையிற் காதலிற் சிறப்பினென்
றப்பொருட் கிளவியு மதன்பால
வென்மனார்.

இது நுதலிற்று என்னுதலிற்றோ வெனின், முறையானே
நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : நான்காம எண் ஹுமுறைமைக்கண்ணது
கு
என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி; ஈவதோர்
பொருளை யேற்கநிற்கும் அதுவே என்பது.

வரலாறு: 'சாத்தற்குச் சோறு' என வரும்.
'எப்பொரு ளாயினும' என்றா, மூன்றிடத்துப்
பன்மை நோககி
8

அதற்கு வினையுடைமை .
'கரும்பிற்கு வேலி' என்பது
அதற்குடம்படுதல்
'சாத்தற்கு மகளுடம்பட்டார் சான்றோர்' என்பது. அதற்குப் படுபோருள்
'சாத்தற்குப் படுபொருள கொற்றன்' என்பது அதுவாகு கிளவி·
'கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்' என்பது.

அதற்கியாப்புடைமை

'கைக்கியாப் புடையது கடகம்' என்பது.

அதன் பொருட்டாதல்

'கூழுக்குக் குற்றேவல் செய்யும்' என்பது.

நட்பு :

'நாய்க்கு நட்புடையன்' என்பது.

பகை

'மக்கட்குப் பகை பாம்பு' என்பது.

காதல் .

'தாய்க்குக் காதலன்' என்பது.

சிறப்பு :

'வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்' என்பது.

'அப்பொருட் கிளவி' என்பது, ஈண்டு ஏற்ற பொருளெல்லவும் வேற்றுமைக்கு உரிமை காட்டுவான் சொல்லினன் என்பது. ஏற்றபொருண்மை விதந்து கூறினர் என்பது சிறப்புநோக்கி.

பிறவும் அதன்பால ஆவன :

'பண்ணுக்குத் தக்கது பாடல்;' 'பூவிற்குத் தக்கது வண்டு' என்பனபோல்வன.

இன்னெல்லாஞ் சாரியை. (கஉ)

75. ஐந்தாகுவதே

இன் னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யிதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே
வண்ணம் வடிவே யளவே சுவையே
தண்மை வெம்மை யச்ச மென்று
நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை
வன்மை மென்மை கடுமை யென்று
முதுமை யிளமை சிறத்த லிழித்தல்
புதுமை பழமை யாக்க மென்று
வின்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல
பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென்
றன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முறையானே ஐந்தாம வேற்றுமை உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை ஐந்தாம என்று முறைமைககண்ணது இன் என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி; இபபொருளின் இதநன்மைதது இபபொருள என்பதனைப் பயபபவரும அது என்றவாறு.

வரலாறு. 'காக்கையிற் கரிது களம்பழம்' என வரும்.

இதனின் என்பது காக்கையின் என்பது, இற்று என்பது கரிது என்பது, இது என்பது களம்பழம் என்பது. எனவே, பொருவுப் பொருளைத் தனக்குப் பொருளாக வுடைத்து என்றவாறு.

ஐந்தாம் வேற்றுமை நான்கு பொருள் உடைத்து, பொருவுப்பொருளும் நீக்கமும் எல்லையும் ஏதுவும் என.

அவற்றுள், பொருவுப் பொருளை எடுத்துக் கூறி-னார் சிறப்புடைமையின் ஒழிந்தனவற்றைப் போக்கிச் சொல்லுதும்.

வண்ணம் :

'காக்கையிற் கரிது களம்பழம்' என்பது.

வடிவு :

'இதனின் வட்டம் இது' என்பது

அளவு :

'இதனின் நெடிது இது' என்பது.

சுவை .

'இதனிற் றீவிது இது' என்பது.

தண்மை

'இதனிற் றண்ணிது இது' என்பது.

வெம்மை

'இதனின் வெய்யது இது' என்பது

அச்சம்.

'கள்ளரின் அஞ்சும்' என்பது

'என்ற' என்பது எண்ணிடைச் சொல்

நன்மை.

'இதனின் நன்று இது' என்பது.

தீமை :

'இதனிற் றீது இது' என்பது.

சிறுமை

'இதனிற் சிறிது இது' என்பது.

பெருமை.

'இதனிற் பெரிது இது' என்பது.

வன்மை :

'இதனின் வலிது இது' என்பது.

மென்மை :

'இதனின் மெலிது இது' என்பது.

கடுமை ·

'இதனிற் கடிது இது' என்பது.

'என்ற' என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

முதுமை :

'இவனின் மூததான இவன்' என்பது.

இளமை :

'இவனின் இளையான் இவன்' என்பது.

சிறத்தல்.

'இவனிற் சிறந்தான இவன்' என்பது.

இழித்தல

'இவனின இழிந்தான இவன' என்பது.

புதுமை

'இவனிற புதியன இவன' என்பது

பழமை .

'இவனிற பழையன் இவன்' என்பது

ஆசகம

'இவனின ஆசிரியன இவன்' என்பது

'என்று' என்பது எண்ணிடைச் சொல.

இனமை

'இவனின் இலன் இவன' என்பது.

உடைமை:

'இவனின் உடையன் இவன்' என்பது.

நாற்றம்

'இதனின் நாறும் இது' என்பது.

இவையெல்லாம் பொருஉப்பொருள்.

தீர்தல் :

'ஊரிற் றீர்ந்தான்' என்பது ; இது நீக்கம்.

பன்மை :

'இவரிற் பலர் இவர்' என்பது.

சின்மை :

'இவரிற் சிலர் இவர்' என்பது.

இவையும் பொரூஉப்பொருள்.

பற்றுவிடுதல் :

'ஊரிற் பற்றுவிட்டான்' இதுவும் நீக்கம்

என்பது.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனால் எல்லாப் பொருளும், ஏதுவும் கொள்க.

எல்லை :

'கருவூரின் கிழக்கு'
'மருவூரின் மேற்கு' என்பன

ஏது.

'முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி நிலையாது' என்பது. (கரு)

76. ஆறாகுவதே
அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினு மிதனி திதுவெனு
மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே [கிழமையிற்
றியற்கையி னுடைமையின் முறைமையிற்
செயற்கையின் முதுமையின் வினையி னென்றா
கருவியிற் றுணையிற் கலத்தின் முதலி
னொருவழி யுறுப்பிற் குழூஉவி னென்றா
தெரிந்துமொழிச் செய்தி னிலையின் வாழ்ச்
றிரிந்துவேறு படூஉப் பிறவு மன்ன [சியிற்
கூறிய மருங்கிற் றோன்றுங் கிளவி
யாறன் பால வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறறோ வெனின், முறையானே ஆறும வேற்றுமை உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆறும் எண்ணுமுறைமைககண்ணது அது என்னும் பெயரையுடைய வேறறுமைசசொல், தன்னெடு தொடர்ந்ததோா பொருளேயும் தன்னின் வேறுயதோா பொருளேயும இதனதிது என்று கிழமை செபபிநிற்றல ஆறும வேற்றுமையது இலக்கணம என்றவாறு.

அதுவே என்பது அபபொருளே விரிபபான் தெரித்த- வாறு.

'இதனதிது' என்னுங் கிளவிக்கிழமைத்து என்றது,

'அன்ன' என்றதனன், இதற்குப பிறிதுமொரு பொருள்

உண்டு என்க, அஃதியாதோ வெனின், அவன அவள

என்னும் ஈற்றகரம. தன்னினும் என்புழித் தற்கிழமை

ஐந்து வகைப்படும, ஒன்று பலகுழீஇய தற்கிழமையும்,

வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையும, ஒன்றியற் கிழமையும்,

உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்தாய கிழமையும் என.

ஒன்று பலகுழீஇய தறகிழமையது

'எட் குப்பை' என்பது.

வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையது

'படையது குழாம்' என்பது.

ஒன்றியற் கிழமையது

'நிலத்தினது அகலம்' என்பது.

உறுப்பின் கிழமையது

'யானையது கோடு' என்பது

மெய்திரிந்தாகிய கிழமையது

'எள்ளினது சாந்து' என்பது.

பிறிதின் கிழமை இது போலப் பகுதிப்படாது இனி, அவ்விரண்டு கிழமையும ஒட்டுமாறு காட்டுதும்.

இயற்கை.

'சாத்தனது இயற்கை' என்பது

உடைமை.

'சாத்தனது உடைமை' என்பது

முறைமை.

'ஆவினது கன்று' என்பது.

கிழமை.

'சாத்தனது கிழமை' என்பது.

செயற்கை:

'சாத்தனது செயற்கை' என்பது.

முதுமை:

'அவனது முதுமை' என்பது.

வினை:

'அவனது வினை' என்பது.

கருவி:

'சாத்தனது வாள்' என்பது

துணை:

'அவனது துணை' என்பது.

கலம்:

'சாத்தனது கலம்' என்பது.

கலம் என்பது ஒற்றிக் கலத்தை

முதல்:

'சாத்தனது முதல்' என்பது.

ஒருவழி யுறுப்பு:

'யானையது கோடு' என்பது.

குழூஉ

'படையது குழூஉ' என்பது.

தெரிந்துமொழிச்செய்தி

'கபிலரது பாட்டு' என்பது.

நிலை -

'சாத்தனது நிலை' என்பது.

வாழ்ச்சி -

'சாத்தனது வாழ்ச்சி' என்பது.

திரிந்து வேறுபட்டது

'எள்ளினது சாந்து' என்பது

'சாத்தனது சொல்' என்பதும் அது

பிறவும் என்பது புறனடை.

கூறிய மருங்கிற் றோன்றும் கிளவி ஆறன்பால என்பது இருகிழமையும்பற்றி வருவனவும் பிறவும் அதன்பால என்றவாறு. (கச) …யியல]

77. ஏழாகுவதே
கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்தி னிலத்திற் காலத்தி
னனைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே
கண்கால் புறமக முள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சா ரயல்புடை தேவகை யெனாஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிட

மெனாஅ

வன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனுர்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்ரோ வெனின்,
முறையானே
ஏழாம வேற்றுமை புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது
கண்
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்,
வினைசெய்
யிடமும் நிலமும் காலமும் என்பன மூன்று
பொருட்-
கண்ணும வருமஅது என்றவாறு.

வினைசெய்யிடம்

'தட்டுபபுடைக்கண் வநதான்' என்பது,

நிலம் :

'மாடத்துக்கண் இருநதான்' என்பது.

காலம் :
'மாரியுள் வநதான்' என்பது.

இனி, அவ் வேற்றுமையுருபு பலவாகலின்,

அவற்றை

விரிக்கின்றார். அவை வருமாறு:

ஊர்க்கண்ணிருந்தான், ஊர்க்காலிருந்தான்,

ஊர்ப்

புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான்,

ஊருளிருந்தான்,

சான்றோருழைச் சென்றான், மாடத்தின்கீ ழிருந்தான், மாடத்தின்மே லிருந்தான், ஏர்ப்பின் சென்றான், 'காட்-

9

டுச்சா ரோடும்,' ஊரய லிருந்தான், ஊர்ப்புடை யிருந்-

தான்.

தேவகை என்பது திசைக்கூற்று· அது, 'வடக்கண் வேங்கடம், தெற்கண்குமரி' என வரும்

எனஅ என்பது இடைச்சொல்

தேர்முன் சென்முன், சான்ேறாரிடை யிருந்தான், கோயிற்கடைச் சென்றான், தநதைதலைச சென்றான், கைவலத் துள்ளது கொடுக்கும், கையிடத திருநதான் எனவும் வரும.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனல், 'கிழவோ டேத்து' என்னுந் தொடககத்தன கொள்க. (கரு)

78. வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை யீற்று நின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமைக்கெல்லாம கிடந்ததோா இலக்கணம உணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அக் கூறிய வேற்றுமைகள் தொக்கு முடியவும் வேண்டும, அத் தொகக வேற்றுமையுருபு விரியுங்கால் யாண்டு நின்று புலப்படுமோ வெனின், மொழி யீற்றுக்கண்ணே புலப்படும் என்றவாறு.

மற்று, 'ஈறு பெயாக்காகும' [வேறறுமை - 8]

என்புழி விளங்காதோவெனின், விளங்காது; ஆண்டு, அது, உருபு பெயரதிறுதி வந்து நிற்கும என்றார்; அங்ஙனம் நின்ற உருபு தொகும். தொகுத்தல் என்பது புலபபடாமை யன்றே, மற்று அது பின்பு புலப்படுங்கால் தான் நின்ற ஈற்றே புலபபடும் என்பது சொல்லவேண்டும் என்பது. (கசு)

79. பல்லா றுகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு
மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வேற்றுமைக்கண்ணே கிடநததோர் இலககணம உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உருபு தொக்கும் விரிநதும நிற்கும் என்றார், அவ் வுருபேயும அன்று, ஆண்டுப பிறசொற்களும் உள, அவ் வுருபேபோல வந்து ஒட்ட நிற்பன,

அவையெல்லாம்
அவ் வுருபேபோல ஆண்டே தொகுத்தலும
விரித்தலும்
உடையன என்றவாறு.

குதிரைததேர் என்பது, குதிரையாற்
பூட்டபபட்ட
தேர்; ஆன் என்பது ஆண்டு உருபு, பூட்டபபட்டது
என
ஆண்டு உருபல்லது 'ஆண்டு உருபு தொக்கு
நின்றாங்கே
நிற்கவும அமையும, விரிததுக காட்டவும
என்பது.
அமையும
'பல் ஆறுகப பொருள் புணாந்து இசைக்கும'
என்-
பது, பலவாறாறும் பொருள் ஏற்ப வந்து
ஒட்டுவன
என்றவாறு.
(கஎ)

இரண்டாவது வேற்றுமையியல் முற்றிற்று.



வேற்றுமை மயங்கியல்

---

80. கரும மல்லாச் சார்பென் கிளவிக்
குரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், வேற்றுமை தம்மின் மயங்கினமை உணர்த்தினமையின், **வேற்றுமை மயங்கியல்** என்னும் பெயர்த்து.

இத் தலைச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இரண்டாவதனொடு ஏழாவது மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இரண்டாவது கருமச்சார்பும் கருமமல்லாச் சார்பும் என இருபொருள் உடைத்து. தூணைச் சார்ந்தான் என்பது, கருமச் சார்பாவது அதனையுறச் சாருமாதலால். இனி, அரசரைச் சார்ந்தான் என்பது கரும-

மில் சார்பு.' அக் கருமமில சார்சசிப பொருண்மைக்கண் ஏழாவது வருதல் உரிமை யுடைத்து என்பது.

வரலாறு: அரசரைச் சார்நதான் என்புழி அரசர்கட் சார்ந்தான் என்பதும் ஆக என்பது. (க)

81. சினை நிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்
வினை நிலை யொக்கு மென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் இரண்டாவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கமே கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: சினைபபொருட்கு இரண்டாம வேற்றுமையும ஏழாம வேற்றுமையும ஒதத கிழமையாம என்றவாறு.

வரலாறு கண்ணைக் குத்தினான், கண்ணுட் குத்தினான் என வரும (உ)

82. கன்றலுஞ் செலவு மொன்றுமார் வினையே.

இச சூததிரம என்னுதலிறறோ வெனின், இதுவும அவை இரண்டன் மயக்கமே புணாத்தாதல் நுதலிற்று.

உரை : கன்றுல செலவு எனனும் பொருட்கு இரண்டாவதும ஏழாவதும தொழிலான் ஒககும என்றவாறு.

வரலாறு : சூதினை க கனறிணன், சூதின்கட் கன்றிணன், நெறியைச சென்றுன், நெறிககட் சென்றுன் என வரும. (௩)

83. முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை
முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், 'சினை நிலைக் கிளவிக கையுங கண்ணும' [சூதத 2] என்னும சூத்திரத்திற்குப புறனடை யுணாததுதல நுதலிற்று.

உரை : முதலும் சினையும தொடருங்கால முதற் பொருட்கண் ஆறுவது வருமேயெனின், சினைப்பொருட்கு இரண்டாவது வருக என்றவாறு

வரலாறு: 'யானையது கோட்டைக் குறைத்தான்' என வரும். (௪)

84. முதன்முன் ஐவரிற் கண்ணென் வேற்றுமை
சினைமுன் வருதல் தெள்ளி தென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அதற்கே புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : முதற் பொருட்கு இரண்டாவது வருமே யெனின், சினைப்பொருட்கண் ஏழாவது வருதல் தெளிவுடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு : 'யானையைக் கோட்டுக்கட் குறைத்தான்' என வரும்.

'தெள்ளிது' என்றதனால், 'யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' எனவுமாம். (ரு)

85. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ
நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : இதுதான சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தவிடத்துச சினைதான் முதலுமாம என்றவாறு.

வரலாறு: கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான்; கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான, கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான், எனச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தவிடத்துச் சினை தான் முதலுமாயிற்று. முதல் சினையாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கூ)

86. பிண்டப் பெயரு மாயிய றிரியா
பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: பிண்டப் பெயரும் அதுவே; தெரியில் அப்
பொருளின் வேறு பிண்டம் ஒன்றில்லை
விலக்கப்பட்டுக்
கிடந்தது. வழங்குமாற்றால் உண்டு போலுமாம
என்பது
பிண்டப் பெயர என்றவாறு.

உறுப்பின் கிழமை ஒழித்து ஒழிந்த தற்கிழமையி-
ஞயிற்று.

வரலாறு : எட்குபபை, நெற்கு பை என்றல்,
எள்-
ளின் வேறு குப்பை, நெல்லின வேறு குபபை
என்ப
தொன் றில்லை. எட்சாந்து, கோட்டுநூறு
என்பனவும்
அவை.
(எ)

87. ஒருவினை யொடுச்சொல் லுயர்பின் வழித்தே.

இச் சூத்திரம் எ ன்னுதலிற்றோ வெனின், இது
மூன்றும்
வேற்றுமைபபொருடகண்ணதோரசொல்வன்மையுணாத்-
துதல் நுதலிற்று

உரை : மூன்றும வேற்றுமைப் பொருள்
விரிப்புழி,
'அதனொ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி' [வேற்றுமை -

என்ருன். அதாவது, ஒருவினையினுழை ஒடுக்கொடுத்-
துச் சொல்லுக என்றவாறு; ஆகலான் இவ்வாறு இச்
சொல்லினுன் இயைபுடைததாய் ஒருவினைகொண்டு வருங்-
கால் அவவொடு உயர்வுபற்றி வருமம என்றவாறு.

வரலாறு: 'அரசனெடு வநதார் சேவகர்' எனவரும்.

மற்று, 'நாயொடு நம்பி வநதான்' என இழிவுபற்றி
வருமால் எனின், உயர்வுதாம் பல: குலத்தால் உயர்-
தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால் உயர்தலும்,
உபகாரத்தால் உயர்தலும் என. அவ்விழிந்தவழி ஒடு
வைத்துச் சொல்லியது அந்நிலைக்கண் அது சிறப்புடைத்-
தாகலின் என்பது

(அ)

**88. மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி
நோக்கோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.**

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், மூனறாவதும் ஐந்தாவதும ஏதுப்பொருட்கு ஒதத கிழமைய என்பது உணர்தது தல நுதலிற்று

உரை: மூன்றாம் வேற்றுமையானும, ஐநதாம் வேற்றுமையானும எடுத்தோதபபட்ட ஆக்கமொடுபுணாந்த ஏதுபபொருண்மை ஆராயுங்கால ஒருதன்மைய என்ற- வாறு.

வரலாறு வாணிகத்தான் ஆயினன் ; வாணிகத்தின் ஆயினன் என வரும். (கூ)

**89. இரண்டன் மருங்கி னோக்க னோக்கமவ்
விரண்டன் மருங்கி னேதுவு மாகும்.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மேற் சூத்திரத்திற்குரிய முடிவே சாரநதது எனறவாறு உணா- த்துதல நுதலிற்று.

உரை : இரண்டாம வேற்றுமை, நோக்கியநோக்க- மும், நோக்கலநோக்கமும என இரண்டு பொருளும உடைத்து. மேற்ருன், 'நோக்கலின்' [வேற்றுமை - 10] என்ருன் ; என்புழி, 'நோக்கலின்' எனவே அவ்விரண்டு நோக்கமும் அடங்கின.

நோக்கிய நோக்கம என்பது பொறியான் நோக்- குதல் ; அது, பூணை நோக்கினன் எனவருமு

'நோக்கல் நோக்கம' என்பது,

'வாளேக்கி வாழும்' [குறள். செஙகோ - 2]

என்பது. இது கண்ணன் நோக்கியது அன்மையின் நோக்கல்நோக்கம் ஆயிற்று. அப் பொருண்மைக்கண்-

ணுயின் முன்னாச் சொல்லிய இரண்டு வேற்றுமைப் பொருளும் ஆம என்றவாறு.

வரலாறு: 'வாளேக்கி வாழும' [குறள். செங்கோ-2]

எனறககால், வாணை நோக்கி வாழும என்பது, இனி,

வாணைய உபகாரம நோக்கி வாழும எனபது.
வாணியை
உபகாரம நோக்கி வாழும எனபதுபோல.
(௬௦)

90. அதுவென் வேற்றுமை யுயாதிணைத்
தொகைவயி
னதுவென் னுருபுகெடக் குகரம் வருமே.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், ஆறாவது
நான்-
காவதனொடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மேல, 'இயற்கையி னுடைமையின் முறை-
மையின்' [வேற்றுமை- 14] என, ஆறாவதனை முறைமைப்
பொருட்கு உரித்தெனறு ஓதினை, அம முறைமைப்
பொருள் உயாதிணைக்காயின் அது என உருபு
கெடக
குகரம வரும் எனறவாறு.

வரலாறு: நம்பிககு மகன என வருமு
நம்பியது மகன்

எனபுழி இழுக்குள்ளது கண்டு, அது காத்தவாறு.

(கக)

91. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு மூன்றுங் கடிவரை யிலவே பொருள்வயி னான.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இரண்டாவதும் மூன்றாவதும மயங்குமாறு உணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை : தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளும மூன்றாமவேற்றுமைப்பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : புலி கொல் யானை என்பது. அது விரிப்-புழிப், புலியைக் கொன்ற யானை — புலி கொல் யானை; புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை — புலி கொல் யானை; என இரண்டிற்கும் ஒக்கும்.

தடுமாறுதல் என்பது இரண்டிற்கும் உரித்தாய்ச் சென்று வருதல்; நான்கு சொற்றொடரினும் இரண்டிற்கும் ஒக்கும். (கஉ)

92. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பனுவலின்
வேற்றுமை தெரிப வுணரு மோரே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேல் எடுத்தோதப்பட்ட தடுமாறு தொழிற்பெயரை உணரும் ஆறு இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: புலி கொல் யானை என்புழி, அத்தொகைக்கு யானை என்பது ஈற்று; இவ் வீற்றுப் பெயர் முன்னர்ப் பொருளறிய வருஞ் சொல், 'மெய்யறி பனுவல்' என்பதனை, அவ் விரண்டன் வேற்றுமையும் தெரியப்படும் என்றவாறு.

வரலாறு: புலி கொல் யானைக் கோடு வந்தது எனின், புலியாற் கொல்லப்பட்டது யானை என விளங்கும்.

இனிப், புலிகொல் யானை ஓடுகின்றது எனின், புலியைக் கொன்றது யானை என விளங்கும்.

இனி, ஈறுபெயர் முன்னர்ப் பொருளறிய வந்த சொல்லின் அவ் வேற்றுமை தெரிப என்பது பொருளறிய வாராத சொல்லின் அவ் வேற்றுமை தெரியலாகா என்பது.

வரலாறு. புலி கொல்யானை கிடந்தது, தோன்றும் என்பது (கஉ)

93. ஓம்படைக் கிளவிக் கையு மானுந்
 தாம்பிரி விலவே தொகைவரு காலை.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இன்னும அவ் வேற்றுமைக்கண்ணே ஆவதோர் முறைமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஓம்படைப்பொருட்கு ஐயும் ஆனும் ஒத்த கிழமைய என்றவாறு.

ஓம்படுத்தல் என்பது போற்றுதல் 'தொகைவரு காலை' என்பது, தொகையி னிலைக்கண்ணே

இம்மயககம்

ஆவது எனறவாறு

வரலாறு 'புலி போறறிவா வாழி யைப' என்

புழிப்

புலியைப் போறறிவா எனபழ, புலியினை ஆய

வதம

போறறிவா எலபூம ஆக என்பது.

'தொகைவரு கால்' எனபதனை யாண்டும்

ஒட்டிக்

கொள்க என்பது

(கச)

94. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக் கேழ பாகு முறைநிலத் தான.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின்,

ஆறவதனோடு

ஏழாவதன மயககம உணா த துதல நுதலிறறு

உரை. ஆறவதனோடு ஒ நிகதோதபபடட

வாழ்ச-

சிப்பொருட்கு ஏழாவதும ஆம உ றையும

நிலமாகலான்

என்றவாறு

வரலாறு கா டடது யானை என்புழிக்,காட்டுள் யானை
ஏ ன்றுமாக எ ன ட பது.
(கரு)

95. குத்தொக வரூஉங் கொடையெதிர் கிளவி யப்பொரு ளாறற் குரித்து மாகும்.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நான்காவதன்
பொருள் ஆறாவதற்குச் செல்லுமாறு உணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை நான்காம வேற்றுமை தொக்க கொடை
யெதிாந்து நின்றவழி ஆறாவது சொல்லவும் அமையும்
என்றவாறு.

வரலாறு: நாகாபலி என்பது ஆண்டு நாகர்க்குப் பலி என நான்காவது தொக்குநின்றது: அந நிலைக்கண் நாகரது பலி என ஆறுவதும ஆக என்றவாறு.

கொடை எதிதல் என்பது — விழுப்ப முடையாரை நுதலியக்காற் கொண்டுவைதது விருமபிக் கொடுததல. நாகர்பலி என்பது அவர்கருத திரிபில்லாமையினுன் நாக- ரது பலி என உடைமைககிழமை செபபலாயிறறு என்- பது கருதது. (கசு)

96. அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டு மெச்ச மிலவே பொருள்வயி னான.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐநதாவததனேடு இரண்டாவதன் மயககம உணாததுதல் நுதலிறறு

உரை அசசப பொருண்மைககு ஐநதாம வேற்று- மையும இரண்டாம வேற்றுமையும ஒத்த கிழமைய என்றவாறு

வரலாறு புலியின் அஞசும, புலியை அஞசும என வரும.

புலியை அஞசும என்புழிப புலி காரணமாக அஞசும என மாறுகொள்க. (கள)

97. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையா

துருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி
யிருவயி னிலையும் வேற்றுமை யெல்லாந்
திரிபிட னிலவே தெரியு மோர்க்கே. இச் சூத்திரம
ான் னுதலிற்றோ வெனின், சொலலப்பட்ட மயக்கத்திறமுப ।
|றனடைட ||ணா।த து।தல நுதலிற்று.

• உரை : அவைபோலவனவும பிறவும மேற்கொண்டு
அடிபபட வழங்கும வழகொடு மலயாது உருபும
பொருளும் தமமுள் ஒன்றனொடொன்று தடுமாறி அவ்

விரண்டு டத்தும நிலைபெற்ற வேறுபாடு வழு
ான்று
களையபபடா ஆராயுமிடத்து என்றவாறு.
'உருபினும பொருளினும மெய்தடுமாறி'
ஒன்பது,
யாண்டு உருபு சென்றது ஆண்டுப பொருள்
சென்றது
எனடபபடும. யாண்டுப பொருள் சென்றது ஆண்டு
உருபு
சென்றது எனபபடும எனபது 'பிறவும'
என்றதனல்,

முறைக குத்துக்குகதிஞா எனபுழி, முறையிற் குதகிஞர் என்றும, முறையாற் குதகிஞா எனறும, 'கடலொடு காடொட்டாது' என்புழிக், 'கடலைக் காடொட்டாது' எனறும வருவன கொளக (கஅ)

98. உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி

யொருசொன் னடைய பொருள்சேன் மருங்கே.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின, பல உருபு தொடாநது அடுககி நினறவழிப படுவதோர இலககணம் உணாததுதல நுதலிற்று.

உரை. பல உருபு தொடாநது அடுககி நின்ற- விடதது இறுதிப்புருபு முடிநத முடிபே ஒழிநதனவற்றிற்- கும முடிபாக எனறவாறு

வரலாறு . யானையது கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்- தான் என வரும.

இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும்

குன்றத்தான் என்னும் ஒரு வினையானே முடிந்தவாறறிக.

'திணையிற் கிளிமைக் கடியும்' என்பதும் அது. (கக)

99. இறுதியு மிடையு மெல்லா வுருபு
நெறிபடு பொருள்வயி னிலவுதல் வரையார்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், உருபு நிற்கும் இடவேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இறுதி : கடந்தான் நிலத்தை. வந்தான் சாத்தனொடு; கொடுத்தான் சாத்தற்கு; வலியான் சாத்தனின்;

ஆடை சாத்தனது; இருந்தான் குன்றத்துக்கண், மன

வரும.

இனி, இடை வருமாறு: நிலத்தைக் கடந்தான்; சாத்தனொடு வந்தான் சாத்தற்குக் கொடுக்கும். சாத்தனின் வலியன் சாத்தனது ஆடை. குன்றத்துக்கண் இருந்தான் என வரும.

இனி, **நெறிபடுத்துதல்** என்பது வழக்குப்படுத்தல்; வழக்குப்படுவழியே அவை நிலையுடைத்தாவது அல்லாத வழி அவை நில்லா என்பது. அவ்வழிக்கொண்டான் என்புழி அவ்வழிக்கட் கொண்டான் என வேண்டுவது என்றவாறு பிறவும் அன்ன (௨0)

100. பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலு நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அவ் வேற்றுமை மயக்கத்துப் படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை ஓருருபு பிற உருபினை ஏற்றலும், உருபுகள் புலப்படாது நிற்றலும் இலக்கணத்தொடு பட்டன என்றவாறு.

பிறிதுபிறிதேற்றல் என்பது, ஆறாம் வேற்றுமை உருபு தானல்லாத உருபுகளை ஏற்பது.

அது வருமாறு: சாத்தனைத்தீண்டு, சாத்தனைத்தொடு என ஆறுவது ஒழிக்க, ஏழாவதனைக்காயம் ஒட்டுக.

இனி, உருபு தொக வருதல்: நிலத்தைக் கடந்தான் என்புழி, வேற்றுமை யுருபு தொக்கு, நிலங்கடந்தான் என வரும்.

இறுதிக்கண், 'கடந்தான் நிலத்தை' என்புழியும், 'கடந்தான் நிலம்' என வரும். மற்றையனவும் அவ்வாறே தொகும் என்பது. (உக)

101. ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின் மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான.

இது ஆக்கிரமம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் உருபுகள் தொக வருவன என்றான், அதன்கண் தொக வருவனவற்றது நிலைமை ஒவ்வாதது கண்டு அவற்று உருபுதொகுதல் நுதலிற்று.

உரை: இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளும், ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளும் அல்லாதவழி இறுதிக்கண் தொகவாரா என்றவாறு.

அது சொல்லவே, மற்றைய உருபெல்லாம் இறுதிக்-கண் விரிந்தே வருகுவ என்பதாம்.

வரலாறு நட்டந்தான் நிலம், கடந்தான் நிலத்தைக், இருந்தான் குன்றத்து, இருந்தான் குன்றத்தகத்தான்; எனத் தொக்கும் விரிந்தும் வந்தவாறு

வந்தான் சாத்தனொடு என்பது வந்தான் சாத்தன் என ஒடு தொக்கு நிலைபெறுமோ எனின், படாது என்-பது மற்றையனவும் அன்ன (உஉ)

102. யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும் பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உருபுகள் ஒரோ வழித் தத்தம் பொருண்மை யின்றியும் மயங்குதலுரிய என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. யாதானும் ஓர் உருபிற் கூறப்பட்டதே ஒரு சொல்லெனினும், கூறிய அவ்வுருபின் பொருள் படுங்-கொல்லோ எனின், படாது என்பது அக் கூறப்படாத பிற உருபு உளவன்றே அவற்றதுமாகும், அச்சொல் அவற்றுப் பொருள்படச் சொல்லின் என்றவாறு.

வரலாறு :

'கிளையரி நாணற கிழங்குமணற் கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்' (அகம - 212)

என்னும பாட்டினுள், 'மணற்கீன்ற' என நான்காவதன் உருபு வந்தகேனும, மணலின் ஈன்ற என ஏழாவதன் உருபே கொள்க, அதற்கேற்ற பொருட்டாகலின, இது, வழக்கினுள் ஒன்றன் பொருண்மைக்கட் பிறிதோர் உருபு பொருளொடுபடாது சென்று நிறப வழங்குதலும உண்மை கண்டு அது காத்தவாறு (௨௩)

103. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்த மரபிற் பொருணிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமை யுருபுகள் தமபொருள் மாறுபட நின்றவழியும் தமபொருள என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : எதிர் மறுத்துச சொல்லிற்றவழியும் தம பொருண்மை மரபு திரியா என்றவாறு.

வரலாறு மரத்தைக் குறையான் கண்புழி, இரண்டாவதன் பின் அப்பொருள் இல்லையெனை, இல்லையெனினும் அப்பொருட்டாக என்பது

பிறவேற்றுமைப் பொருள்களையும் இவ்வாறே எதிர்மறுத்து ஒட்டிக் கொள்க (உச)

104. கு ஐ ஆன்என வரூஉ மிறுதி
அவ்வொடுஞ் சிவணுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவ் வுருபுகள் ஒரு சார் செய்யுளுள் திரிபுபட நிற்றல் கண்டு, அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

உரை : கு ஐ ஆன் என வரூஉம் இறுதி ...

இறுதியுஞ் செய்யுளுள் அகரமாகித் திரியும் என்றவாறு.

வரலாறு முன்னர் சூத்திரத்துட் காட்டினும்

(உரு)

105. அவற்றுள்

அஎனப் பிறத்த லஃறிணை மருங்கிற்
குவ்வு மையு மில்லென மொழிப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்-
குதல் நுதலிற்று.

உரை அவற்றுள் குவ்வும் ஐயும்
அஃறிணைக்கண்
அகரவுருபொடு எய்தா என்றவாறு.

மற்றை ஆன் உருபாயின் அஃறிணைக்கணும் உயர்-
திணைக்கண்ணும் எய்தும் என்பது.

இனி, உயர்திணைக்கட் குவ்வும் ஐயும் வருமாறு:

'கடிநிலையின்றே யாசிரியர்க்கு' என்பவாகலின், 'ஆசிரி-
யர்க்க' [தொல். எழுத்து. புணரியல் 94]
என்றுபிறது.

'காவலோனைக் களிறஞ்சுமமே' என்பவற்று, 'காவ-

லோனக களிறனுஞ் சமமே’ என்றாயிற்று

இனி, ஆன் இருதிணைக்கண்ணும் வருமாறு.

‘புள்ளினான்’

‘புலவரான்’

என இருவழியுங் கண்டுகொள்க.

(உசு)

106. இதனி னிதுவிற் றென்னுங் கிளவியு
மதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னானு மதனாற்
செயற்படற் கொத்த கிளவியு
முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவியும்

I I

பால்வரை கிளவியும் பண்பி னாக்கமுங்
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றுவிடு கிளவியுந் தீர்ந்துமொழிக் கிளவியு
மன்ன பிறவு நான்க னுருபிற்
றொன்னெறி மரபின தோன்ற லாறே.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நான்காம வேற்றுமை ஏனைய வேறறுமைபாருண்மெணல்லாது சென்று மயங்குமாறு உணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை: **இதனது இதுவிறறு** என்பது — யானையது கோடு கூரிது எனபுழி, ஆறனி நான்காவது சென்று, யானைக்குக் கோடு கூரிது என்றாக என்பது.

அதனைக் கோள்ளும் போருள் என்பது — இவளைக் கொள்ளும இவவணி எனபுழி, இவட்குக் கொள்ளும இவ்வணி என்றாக என்பது.

அதனுற் செயற்படறகோத்த கிளவி என்பது—வாயாற் றக்கது வாய்ச்சி என்புழி, வாயக்குத் தக்கது வாய்ச்சி என்றாக என்பது

முறைக்கோண்டேழுந்த பெயர்ச்சோற் கிளவி என்பது— ஆவினது கன்று எனபுழி, ஆவிற்குக் கன்று என்றாக என்பது.

பால்வரை கிளவி என்பது — கருவூரின் கிழக்கு என்புழிக், கருவூர்க்குக் கிழக்கு என்றாக என்பது.

பண்பின் ஆக்கம் என்பது — சாத்தனின் நெடியன் என்புழிச், சாத்தற்கு நெடியன் என்றாக என்பது.

காலத்தின் அறியுங் கிளவி என்பது—மாரியுள் வநதான் என்புழி, மாரிககு வநதான் எனறுக என்பது,

பற்றுவிடு கிளவி என்பது — ஊரிற் பற்றுவிட்டான் என்புழி, ஊர்க்குப பற்றுவிடடான் என்றுக என்பது;

தீர்ந்து மொழிக் கிளவி என்பது — ஊரிற் றீர்ந்தான் என்புழி, ஊாக்குத தீாநதான் என்றுக என்பது,

அன்ன பிறவும் எனறதனுல — ஊரிற் சேயன், ஊர்க்குச் சேயன எனறுக என்பதூஉம, உறையூரிற் பெரிது கருவூர் என்புழி, உறையூாக்குப பெரிது கருவூர் என்றுக எனபதூஉம, பிறவும இவவாறுக வருவன கொளக.

இவையெல்லாம நான்கனுருபிற ரேனறுதன்மேற்கொண்டு அடிப்படடு வநத வழககு என்றவாறு. (உஎ)

107. ஏனை யுருபு மன்ன மரபின
மான மிலவே சொன்முறை யான.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றே வெனின, இதூஉம மயக்கமே உணாததுதல் நுதலிறறு

உரை: நான்காம் வேற்றுமை உருபல்லன பிறவும் ஒன்றன்பொருண்மைக்கண் அந்த செவ்வாற்குச் செல்வன உளவேற் குற்றமில்லை என்றவாறு.

வரலாறு: வழக்குப்பெற்றுவழிக் கண்டுகொள்க (உஅ)

108. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனே காலங் கருவி யென்றா
இன்னதற் கிதுபய னாக வென்னு
மன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைஇ
யாயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வினைச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இவ்வெட்டொடுந் தோன்றநிற்கும் வினைச்சொல் என்றவாறு.

வரலாறு: வனைந்தான் என்ற சொல்லாலே அவ்வெட்டும் பெறும் என்பது.

பெறுமாறு வினைதான் என்ற வினை விளங்கிறது, அதனால் வினைதற்றொழின்மை விளங்குப.

செய்வது என்பது — செய்தான் ஒருவன் என்பது விளங்கும.

செயப்படு பொருள் என்பது—குடந் தொடக்கத்தன என்பது விளங்கும

நிலம் என்பது—ஒரிடத்திருந்தென்பது விளங்கும

காலம் என்பது — இரவானும் பகலானும் என்பது விளங்கும

கருவி என்பது — கோலும் திரிகையும் என இத் தொடக்கத்தன விளங்கும

இன்னதற்கு என்பது—ஒருவற்கு என்பது விளங்கும

இது பயன் என்பது — அறமானும் பொருளானும் ஒரோவொன்று பயந்தும் என்பது விளங்கும

இவ்வாறு அவை வெளிப்படையாகக் தோன்ற நிற்கு-மாறு. பிறவும் அன்ன (உகூ)

109. அவைதாம்
வழக்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் சொல்லப்பட்ட வினைத்திறப்பட்டனவற்றுக்கோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மேற் சொல்லப்பட்ட எட்டும் உடன் விளங்காது குறைபட நிற்பனவும் உள வழக்கினுள் வினைச் சொற்கள் என்றவாறு.

வரலாறு: ஒன்றாய்ப் பாய்ந்தது என்புழி, செய்யப்படு பொருளும் இன்னதற்கு என்பதும் இன்னது பயக்கும் என்பதும் இல்லை பிறவும் அன்ன. (௲0)

110. முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியுஞ்
சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும்
பண்புகொள் பெயரு
மியன்றது மொழிதலு மிருபெய
ரொட்டும்
வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியொடு

தொகைஇ

யனைமர பினவே யாகுபெயர்க் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
ஆகுபெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. முதலிற் கூறுஞ், சினையறி கிளவித் தொடக்-
கத்தன வழூஉக் கூறிய [illegible] அனைமரபினவே என்பர்,
அவ் விலக்கணத்தன அவை என்றவாறு.

முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவி என்பது — முதலொ
டு சினையைச் சொல்லுதல் என்றவாறு.
அது, தெங்கு தின்றான், கடுந் தின்றான்
எனவரும்.

சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவி என்பது —
சினையின் பெயர் கூற முதல் விளங்குவது என்றவாறு.
அது, இலைநட்டு வாழும், பூநட்டு வாழும்
எனவரும்.

பிறந்தவழிக் கூறல் என்பது — இடங் கூற

அவ்-

விடத்தாயின பொருண்மையி னிறல எவறவாறு.

அது, குழிபாா் என வருப

பண்புகோள் பெயர் என்பது — ஒரு குணங்கூற

அக்

குணமுடைந்த பொருள் விளங்கிற்றல்,

அது வருமாறு : நீலம் என்பதோர் பண்பு;

அப்

பண்பு ர சொ ா ல அப ப பண்பினை படைந்த

ஆடையானும்

பிறவாற்றானும் விளங்குப என்பது

இயன்றது மொழிதல் என்பது — இயன்றது

என்பது

செய்கை, அச செய்கை சொல்ல அச செய்கை

நிகழ்ச்-

சியிணைய வேறுபாடும அப பெயாததாய் விளங்கும அது வருமாறு: ஏறு, குதது என, எறியவும குத்தவு-மாயின அத தொடககததன விளங்கி நிற்கும எனபது

இருபெய ரொட்டு எனபது — இரணடு பெயா ஒட்டி நிற்பது அது சொலைப பிறிதுபொருள் விளங்கும அது வருமாறு: பொறறொடி என்பது, இருபெயா நின்று ஒட்டிநறு, அது சொலைப பொறறொடி தொட்டாளை விளககும என்பது

வினைமுதலுரைக்குங் கிளவி எனபது—வினைசெய்தான் பெயா சொலை, அவன செயபொருளை யறிய நிறறல எனறவாறு அது, தொல்காப்பியம், கபிலம் எனபன

ஆகுபெயா என்ற பொருளமைப் பெனவினையெனின், ஒன்றன பெயா ஒன்றறகாய நிறறல என்றவாறு (௱௯)

111. அவைதாம்
தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலு
மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலு
மப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஆகு-பெயர்க்கண்ணே யாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை அவ் வாகுபெயர்கள் முதற்கண் ஆங்காலம், அம் முதற்கே யன்றி அம் முதலொடு தொடர்ந்த பொருண்மேல் நிற்றலும், முதற்கு எவ்வியைபு மில்லா-தன்மேல் நிற்றலும் என இரண்டிலக்கணம் உடைய என்றவாறு.

தத்தம் பொருண்மையிற் றபலொடு சிவணல் — தெங்கு கடு என்னுந் தொடர்ந்தனா தெங்கு என்ற-விடத்து தெங்கின்காய் எனல் கொள்க. பிறவும் அன்-னதே.

ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டல்-நீலம் என்-றது நீலமுண்ட ஆடையெனின், அவ்விடத்து நீலத்திற்கு எவ்வியைபு மின்றி நின்று ஆடை எனக் பிறவும் அன்ன.

இங்ஙனம் தத்தம் பொருட்கு இயைந்தவற்று மேலனவும், இயையாதவற்று மேலனவும் என இருவகை-யவாய் நிற்கும் அவ் வாகுபெயர்கள் என்றவாறு (கூஉ)

112. வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஆகு-பெயர்க்கண்ணே கிடந்ததோர் பகுதி புணர்த்துதல் நுதலிற்று

ஆகுபெயர்க்கு ஆவதோர் வேறுபாடு தெரிந்துணர்க.

ஆவதோர் வேறுபாடு எனனெனின், தொல்காப்பியனாற் சொல்லப்பட்டது தோல்காப்பியம் என ஈறு திரிந்தது அன்றியும், 'வேற்றுமை மருங்கில் போற்றல வேண்டும்' என்றல் அவ் வாகுபெய ரெல்லாம் வேற்றுமையொடு தொடர்ந்த மருங்கினப் போற்றியறிக எனறவாறு.

யாதோ வெனின், தெங்கினதுகாய் தெங்கு என ஆறுவது தொடர்ந்தது நீலத்தையுடைய ஆடை நீலம் என இரண்டாவது தொடர்ந்தது. பிறவும் இவ்வாறே தொடர்ந்தவாறு போற்றியறிக என்றவாறு

இனி, அல்லதூஉம ஆகுபெயர்கள் தத்தம பொருள்-வயிற றமமொடு சிவணின என்றும, ஒப்பில் வழி-யாற பிறிதுபொருள் சுட்டின என்றும போற்றி யுணர்க என்றவாறு (௫௫)

113. அளவு நிறையு மவற்றொடு கொள்வழி

யுளவென மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அளவும் நிறையும் ஆகுபெயராவன உள என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அளவும் நிறையும் ஆகுபெயர் ஆகினவை மேற்கூறியபோல என்றவாறு.

வரலாறு: நாழி, உழக்கு என அளக்கப்படும் பொருளையும், தொடி, துலாம் என நிறுக்கப்படும் பொருளையும் என்பது. பிறவும் அன்ன. (௯௪)

114. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் ஆகுபெயர்க்குப் புறனடை கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: மேற் சொல்லப்பட்டனவன்றி வரும் ஆகுபெயரும் உள; அவற்றையும் சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தான் உணர்ந்து கொள்க என்றவாறு.

அவை வருமாறு யாழ் கேட்டான்: குழல் கேட்டான் என்ப, அவற்றினாகிய ஓசை கேட்டானை

பசுப் போல்வானைப் பசு என்ப, பாவை போல்வானைப் பாவை என்ப

இனி, எண்ணின் கூறாகிய இடங்களையும் ஒன்று, பத்து, நூறு என்ப இனி, 'எழுத்து' [தொல் எழுத்து. நூன்மரபு - 1] என்பதும் அது பிறவும் அன்ன

இனிக், கிளந்தவல்ல பிற எனவே, வேறு என்றதனால், ஆகுபெயர்கள் எதிரியும் என்பது காட்டுக (௯௫)

மூன்றாவது வேற்றுமை மயங்கியல் முற்றிற்று.



நான்காவது

விளி மரபு

115. விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.

என்பது சூத்திரம்.

இவவோதது என்ன பெயர்த்தோ வெனின், விளி வேறுபாடுடையது இலக்கணம உணர்த்தினமையின், விளி-மரபு என்னும் பெயர்த்து

இனி, இத் தலைச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், விளிவேற்றுமையது இலக்கணம உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை விளி என்பன தமமை ஏற்குமபொருளொடு யாபபுறத தோன்றும தன்மைய என்றவாறு.

தன்மைய என்றான், விளி பெயரொடு கொள்ளும் என்பதூஉம, கொள்ளுங்கால ஏற்கும் என்பதூஉம், பெயரொடு கொள்ளும என்பதூஉம் சொல்லபபட்டதாம்.

'தெளியத தோன்றும்' என்றது, விளியை வேற்-றுமை அன்றென்பாரும உளர், அது மறுத்து வேற்று-மையே எனற்கு என்பது.

'எனப்படுப' என்று பன்மை கூறினார், ஈறுதிரிதல். ஈற்றயனீடல், பிறிதுவந்தடைதல், இயல்பாதல் என நான்கு பகுதியவாகலான் என்பது. (க)

116. அவ்வே
இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் சொல்லப்-பட்டனவற்றை இனிச் சொல்லுப வென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. அவை இவையென அறிதற்கு வழக்குப்பெற இனிச் சொல்லப்படும் என்றவாறு. (உ)

117. அவைதாம்
இ உ ஐ ஓ என்னு மிறுதி
யப்பா னான்கே யுயர்திணை மருங்கின்
மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகோள் பெயரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், விளி என்பன-தாம் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. உயிரெழுத்தினுள் உயர்திணைப்பெயர்க்கு விளியேற்கும் எழுத்தாவன இவை என்றவாறு.

'உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் சுட்டிய' —

எனவே, மற்றைத் திணைக்கண்ணும் உள, சிறுபான்மை எனக் கொள்க.

அவை வருமாறு: 'குறையறப் பூத்த கொடி முல்லாய்' என்புழி, முல்லை - முல்லாய் எனவும்,

'செங்கால் நாராய்' என்புழி, செங்கால் நாரை செங்கால் நாராய் எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (௩)

118. அவற்றுள்
இ ஈ யாகும் ஐ ஆ யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இகர ஐகாரங்கள் விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

நம்பி - நம்பீ என, இ - ஈயாய் விளியேற்றது.

நங்கை - நங்காய் என, ஐ - ஆயாய் விளியேற்றது.

இங்ஙனமாதல், 'ஈறுதிரிதல்' (௪)

119. ஓவும் உவ்வு மேயொடு சிவணும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஓகார ஈறும் உகர ஈறும் விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

கோ - கோவே என, ஓகார ஈறு ஏகாரமொடு சிவணிற்று.

வேகது - வேநதே என, உகரம ஏயொடு சிவணிறறு.

இம முடிபு, 'பிறிது வநதடைதல்' ஆம. (ரு)

120 உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இச சூததிரம என்னுதலிறறோ வெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று, மேலதற்கோர புறனடையெனினும அமையும.

உரை : கூறபபடட நான்கினுள், உகரம் குற்றியலுகரம என்பது அறியாது நின்றவழி, முற்றுகரம் அன்று குற்றுகரம என்பது கருத்து. (சா)

121. ஏனை யுயிரே யுயர்திணை மருங்கிற் றாம்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது எய்துவித்தல், நுதலிற்று; ஐயமறுத்தது எனினும் அமையும்.

உரை : சொல்லபபட்ட நான்கு உயிரெழுததுமலலால் மற்றையன உயிர்திணைககண் விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, கொள்வன இவை யெனவே, ஒழிநதன

கொளளா என்பது யானே உணரேனே, இது சொல்ல வேண்டியது என்னையெனின், ஏனை உயிர் உயர்திணைக கண்விளிகொள்ளா என, இனனும மேறசொலலபபட்டன மேல் ஓதியவாறன்றிப பிறவாறுமுனும விளியேறகும் என்றற்குச சொலலபபட்டது என்றவாறு.

கணி - கணியே என, இகரம் ஈறு ஈகாரம பேறினறி ஏகாரமும் பெற்று விளியேறகும என்பது (எ)

122. அளபெடை மிகூஉ மிகர விறுபெய ரியற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின, எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று

உரை : அளபெடை இகரம ஈற்றின் இயல்பாயே விளி யேற்கும என்றவாறு.

வரலாறு தொழீஇ என வரும் பெயரகளையும விளி நிலையும் அதுவே நிறகுமாறு.

இனிச், 'செயற்கைய' என்றதனை, இரண்டு மூன்று மாத்திரைபெற எழுதுவாரும, ஐநதுமாத்திரை பெற எழு-

துவாரும் என இருதிறததார் ஆசிரியா என உணா்க. (அ)

123. முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி
யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது இறநதது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை மேல் ஐ ஆய ஆகும என்றா , இனி, முறைப
பெயாககளுள்ள ஐ ஈறு ஆவொடு வருவனவும் உள
என்றவாறு

வரலாறு அன்னை - அனனா என்றும, அததை
அததா என்றும ஆம் என்பது
(கூ)

124 அண்மைச் சொல்லே யியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும இறந-

தது காததல நுதலிற்று

உரை அணியா ரைக கூவுமிடத்து அவை இயலபே

யாய விளியேற்கும எனறவாறு.

' வரலாறு ' நமபி வாழி, நஙகை வாழி, வேநது வா

ழி

என வரும

(௬O)

125. ள ர ல ள வென்னு மந்நான் கென்ப புள்ளி யிறுதி விளிகொள் பெயரே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், உயாதிணைக்கட்

புளளியிறு விளி பேறபன இவை யென நுதலிற்று

உணாததுதல

(கக)

126. ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாத தெய்து
விததல் நுதலிற்று; ஐயமறுத்தது எனினும
அமையும்.

உரை மேற் சொல்லப்பட்ட நான்கல்லாப் புள்ளி-
யீறு விளியேலா உயர்திணைககண் என்றவாறு.

மற்று, இவனகூற அமையாதோ வெனின், 'ஏனைப்
புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா' என, இன்னும்
மேற்கூறிய

புள்ளி யீறு அவ்வாறன்றிப் பிறவாறு விளியேற்றலுடைய

என்றற்குக் கூறினா ரென்பது.

வரலாறு: பெண்டு - பெண்டே எனவும், தம்முன் - தம்முனே எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. ஏனைப்புள்ளி- யும் ஆவனவறிக.

'விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆஅய்' என்பதும் [புறம் 130] பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (கஉ)

127. அன்னென் னிறுதி யாவா கும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், னகர முறை- யானே னகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. அன் என்னும் பெயரீறு ஆகாரமாய் விளி யேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு சோழன் - சோழா, சேர்ப்பன் - சேர்ப்பா என வரும். (கங)

128 அண்மைச் சொல்லிற் ககரமு மாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: அண்மைச் சொல்லிற்கு அன் ஈறு திரிந்து அகரமாயும் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு. ஊரன் - ஊர, சேர்ப்பன் - சேர்ப்ப என வரும்

129. ஆனென் னிறுதி யியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் னகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆன் என் னகரவீறு இயல்பாய் விளியேற்- கும் என்றவாறு.

வரலாறு : சேரமான், மலையமான் என இருநிலை- மைக்கண்ணும் அவ்வாறே நிற்குமாறு என்பது (கரு)

130. தொழிலிற் கூறு மானென் னிறுதி யாயா கும்மே விளிவயி னான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை ஆன் என்னும் இறுதி தொழிற்பெயராயின் ஆயாய் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டான் உண்டாய் என வரும்.

இனி, 'விளிவயினான' என்றதனான், வாயிலான - வாயி லாய், பூவிலான் - பூவிலாய் என, இவ்வாறு பெயராகிய

பெயரும் ஆயாய விளியேற்கும் என்பாருமுளர். (கசு)

131. பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தி-யது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: அவ்வானீற்றுப் பண்புகொள் பெயராயின ஆயாய விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: கரியான் - கரியாய், செய்யான்-செய்யாய் என வரும். பிறவுமன்ன. (கஎ)

132. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், னகரவீற்று அளபெடைக்குரிய முடிபுகணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: னகரவீற்று அளபெடைப்பெயரும் மேல் இகரவீற்று அளபெடை யேற்றவாறு ஏற்க என்றவாறு.

வரலாறு: அழாஅன், புழாஅன் என வரும். (கஅ)

133. முறைப்பெயர்க் கிளவி யேயொடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இறந்தது காத்-
தல் நுதலிற்று.

உரை: னகாரவீற்று முறைப் பெயராமே யெனின் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க என்றவாறு.

வரலாறு: மகன் - மகனே, மருமகன் - மருமகனே என வரும்.

மற்று இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம் பிறவெனின், உரிய வாயினும் முன்னர், 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' [விளிமரபு - 33] என்னும் மாட்டேறு சொல்லா-மையான் னகரவிற்று ஏற்பமைபற்றி வைத்தனராத்தினர் என்பது. (கக)

134. தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு
மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், னகரவீற்றுள் விளியேலாதன இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. அவைதாம், தான் அவன் இவன் உவன்

யான் யாவன் எனபன இவவாறுபெயருமமேல எவ
விளியும எலா என்றவாறு (உ0)

135. ஆரு மருவு மீரொடு சிவணும்.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுதத முறை-
யானே ரகரவீறு விளியேறகுமாறு உணாததுதல் நுத-
லிற்று.

உரை: ஆர் என்னும ஈறும அர என்னும ஈறும
திரிந்து ஈர் ஆகும் என்றவாறு.

வரலாறு: பார்பபார் - பார்ப்பீர், கூத்தர் - கூத்திர்
என வரும. (உக)

136. தொழிற்பெய ராயி னேகாரம் வருதலும் வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறறோ வெனின், எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை: ரகரவீறு தொழிற்பெய ராமேயெனின் மேல்
எய்திய ஈறே யன்றி, அதனொடு ஏகாரமபற்றி யேற்க
என்றவாறு.

வரலாறு: உண்டார் - உண்டீரே, சான்றா - சான்

நீரே என வருமா

'வழக்கின்று' என்பதனால், நம்பியார் - நம்பியீரே, கணியார் - கணியீரே என்பன போல்வன கொள்க (உஉ)

137. பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே.
இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று

உரை : பண்புகொள வந்த, ஆர ஈற்றோடு ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும என்றவாறு.

வரலாறு : செய்யார - செய்யீரே என வரும். (உ௩)

138. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.
இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ரகரவீற்று அளபெடைக்குரிய இலக்கணம் உணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை · ரகரவீற்று அளபெடைப் பெயர் இகரவீற்று அளபெடைப் பெயர்போல் விளி யேற்கும், இயல்பாய் என்றவாறு.

வரலாறு : மகாஅர், சிறாஅர் என வரும். (உ௪)

139. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன. இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்- குதல்

நுதலிற்று.

உரை: மேல் னகரவீற்றுச் சுட்டுப பெயர் விளி யேலா என்றான்; அவையேபோல ரகரவீற்றுச சுட்டுப் பெயரும விளியேலா என மாட்டெறிநதவாறு

அவையாவன: அவா, இவா, உவர் என்பன. (உரு)

140. நும்மின் றிரிபெயர் வினாவின் பெயரென் றம்முறை யிரண்டு மவற்றியல் பியலும்.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் எய்தியது விலக்கல நுதலிற்று.

உரை நுமமின திரிபெயர் - நீயிர் என்பது, வினா வின் திரிபெயா - யாவர் என்பது, இவை யிரண்டு பெய- ரும விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, இா ஈறு விளியேற்கும என்றதின்மையின், நுமமின் றிரிபெயா விளி யேலாது எனறு விலக்கியது என்னை யெனின், அறறனறு; பெண்டிா - பெண்டிரே என, இா ஈறும விளியேறகும என்று மேல் இலேசினான் எய்துவித்தப போநதாமாகலின் [ரு கஉ] விலக்க வேண்டும என்பது (உசா)

141. எஞ்சிய விரண்டி னிறுதிப் பெயரே
நின்ற வீற்றய னீட்டம் வேண்டும்.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்ரே வெனின், மேல் நிறுத்த முறையானே ஒழிநத இரண்டு புள்ளியீறும விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . ஒழிநது நின்ற புள்ளிகளை யீருகவுடைய, தம இறுதி யெழுததின் அயலெழுதது நீண்டு விளியேற்க என்றவாறு

வரலாறு : குரிசில - குரிசில்; தோனறல் - தோன்றல்; மக்கள் - மககாள என வருமம (உஎ)

142. அயனெடி தாயி னியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம என னுதலிற்றோ வெனின்,எய்தாதது எய்து

வித்தல் நுதலிற்று

உரை : அவ்விரண்டு ஈறும், ஈற்றெழுத்தின் அயலெழுத்து நீண்டு நிற்பின், இயற்கையாய் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்பால, ஆண்பால; எமமாள், கோமாள், கடியாள், பெரியாள் என வருமு. (உஅ)

143. வினையினும் பண்பினு
நினையத் தோன்று மாளெ னிறுதி
யாயா கும்மே விளிவயி னான.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுததல நுதலிற்று.

உரை . ஆள என்னிறுதி வினைபபெயருமு பண்புப்

பெயரும ஆயின் ஆயாய் விளியேற்கும என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டாள - உண்டாய் எனவும ; கரி
யாள - கரியாய் என வும வரு ம.
(உகூ)

144. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெய ரியல.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தி-
யது ஓர் மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : மேல் னகரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்றது, இதுவும் ஏகாரம பெற்று விளி யேற்க என்றவாறு.

மகள - மகளே, மருமகள் - மருமகளே என வரும.

மற்று, இவை இருதிணைக்கும உரிய பெயா பிற-வெனின், முன்னா [சூ கக] விடுத்தாங்கே விடுகக (௫0)

145. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரு முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்- கல் நுதலிறறு.

உரை மேல் னகரவீற்றுச சுட்டுபபெயரும வினா- வின் பெயரும் விளியேலா என்றார்; அவைபோல இவையும விளியேலா எ ன்பது உணர்தததுதல் ஆயிற்று.

அவையாவன. அவள், இவள், உவள்; யாவள என்பன (௫க)

146. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், அளபெடைக்கு உரிய இலக்கணம உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை: மாட்டேற்றுவகையான், உயர்திணை னகர ஈற்று அளபெடை விளியேறறவாறே இவையும விளி யேற்க என்பது உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு

'மாஅனின் னிறம்போன் மழையிருளிற பட்டதே
கோஒள் குளக்கோடு கோண்டு.'

என்பதனுள், மாஅல், கோஒள் என விளிநிலைக்-கண்ணும நின்றாங்கே நிற்கும் என்பது. (௩உ)

147. கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர் விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், அஃறிணை விர-வுப பெயாகசூரிய இலக்கணம உணர்ததுதல் நுதலிற்று.

உரை. கிளநத இறுதியாவன — உயிர்று நான்கும புள்ளியிறு நான்குமாயவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃ-றிணைக்கண் வரும விரவுபபெயா, மேற்கூறிய நெறியான் விளியேற்கும என்றவாறு.

வரலாறு: சாததி - சாததீ, பூண்டு - பூண்டே, தநதை - தநதாய் எனவும், சாத்தன் - சாத்தா, கூநதல் - கூநதால், மகள் - மகளே எனவும வரும.

ஒகார ஈறும, ரகார ஈறுமாய வருவன விரவுப் பெயா உளவேற கண்டுகொளக. பிறவும அன்ன. (ரு௩)

148. புள்ளியு முயிரு மிறுதி யாகிய
அஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும்
விளி நிலை பெறூஉங் காலந் தோன்றிற்
றெளி நிலை யுடைய வேகாரம் வரலே.

இச் சூததிரம என்னுதலிறறோ வெனின், புள்ளியீறும உயிரீறுமாகிய அஃறிணைப பெயர்க்கு உரிய இலககணம் உணா ததுதல் நுதலிற்று.

உரை: புளளியீறும உயிரீறும ஆகிய அஃறிணைப் பெயரெலலாம விளிகொள்ளுங் காலநதோன்றின் ஏகாரம் பெறுதலைத தெறறெனவுடைய என்றவாறு.

வரலாறு: மரம - மரமே, அணில் - அணிலே, நரி நரியே, புலி - புலியே என வரும.

'தெளிநிலையுடைய' என்று விதநது ஓதினமையான்,

ஏகாரம ஒழியச் சிறுபான்மை இயல்பாய் விளியேற்பன வும் உள.

வரலாறு 'வருநதிணை வாழியென் நெஞ்சம' எனவும,

'கருங்கால வெண்குருகு' எனவும,

'நெடுவெண்மதி' எனவும,

'காட்டுச் சாரோடுங குறுமுயால்' எனவும,

'ஒண்டூவி நாராய்' எனவும வரும (௩௪) 149.

உளவெனப் பட்ட வெல்லாப் பெயரு
மளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலைச்
சேய்மையி னிசைக்கும் வழக்கத் தான.

* இச சூததிரம, உயர்திணைக்கண்ணும அஃறிணைக்கண்ணும விளி யேறபனவாகச சொலலபபட்டன வெல்லா ப பெயரும விளிககுமிடத்துத தத்தம மாததிரையி னிறநது இசைத்தனவாம, சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும வழககததின்கண் என்றவாறு.

வரலாறு : நமபீ, சாததா என வரும.

'அளபெடை மிகூஉம' [சூ. அ] என்றமையின், அளபெடைப பெயா ஒழித்துக் கொள்க. (௩௫)

150. அம்ம வென்னு மசைச்சொ னீட்ட
மம்முறைப் பெயரொடு சிவணு தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இச் சூததிரம, அமம என்னும அசைச சொல்லினது நீட்-
டம விளிகொளளும பெயரொடு தோன்றாது, இடைச-

* இச சூததிரமுதல் மேல்வருஞ் சூததிரஙகள் சிலவற்றிற்- குக்
கருத்துரை காணப்படவில்லை.

சொல்லொடு தோன்றிற்றாயினும் விளியாகக் கொள்வர்
தெளிவோர் என்றவாறு.

வரலாறு: அம்மா சாத்தா என்பது.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும், அம்ம
என்பதும் அவ் வெதிர்முகமே குறித்து நிற்றலின் விளி-
யாகக் கொள்ளப்படும என்பார், 'விளியொடு கொள்ப'
என்றார். (ருடுசு)

151. தநநு எயென வவைமுத லாகித்

தன்மை குறித்த னளரவென் னிறுதியு
மன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
யின்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே.

இச் சூத்திரம, த, ந, நு என்னும் உயிர்மெய்யையும், எ என்னும் உயிரையும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது கிளைமைப பொருண்மையைக் குறிதது நின்ற, ன, ள, ர என்னும் மூனறு புள்ளியையும் இறுதியாகவுடைய சொல்லும், அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயாசசொல்லும் வருமாயின் விளியொடு பொருந்துதல் இல என்றவாறு.

வரலாறு. தமன் - தமள் - தமர், நமன் - நமள், நமா; நுமன் - நுமள - நுமர்; எமன் - எமள் - எமர்; தமமான் - தமமாள் - தம்மார்; நமமான் - நம்மாள் - நமமார்; நுமமான் - நுமமாள் - நுமமாா, எமமான் - எமமாள் - எமமார் என வரும.

'அன்ன பிறவும' என்றதனுன், மற்றையான்-மற்றையாள் - மற்றையார் எனவும வருவன கொள்க. (௩எ)

நான்காவது விளிமரபு முற்றிற்று.



ஐந்தாவது

பெயரியல்

---

152. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், பெயர்ச் சொல் உணர்த்துகின்றாராகலின், இது **பெயரியல்** என்னும் பெயர்த்தாயிற்று

உரை எல்லாச் சொல்லும் - பெயர்சசொல்லும் வினைச்சொலலும இடைசசொல்லும உரிச்சொல்லும் ஆகிய எல்லாச சொலலும், பொருள் குறித்தனவே - பொருள் குறியாது நில்லா என்றவாறு. (க)

153. பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லி ஞகு மென்மனார் புலவர்.

உரை : தன்னின் வேறாகிய பொருள் தெரியப்படுதலும், பொருள் அறியபபடாத சொல் தன்னையறியபபடு-

தலும் இரண்டும சொலலான் ஆம என்று சொல்லுவா புலவர்.

வரலாறு: சாத்தன் வந்தான்; பண்டு காடுமன்; உறுகால் [நற்றிணை - 300] என்பனவற்றுற் பொருள் உணர்த்தப்பட்டவாறு.

'நீயென் கிளவி' [தொல சொல். பெயரியல்-35]
'செய்தெ னெச்சம' [தொல. சொல் வினையியல்-42]
'தஞ்சக் கிளவி' [தொல் சொல். இடையியல-18]
'கடி யென் கிளவி' [தொல் சொல். உரியியல்-85]

என்பனவற்றல் பொருள் உணாபபடடாறு, அச் சொற்-றமே உணரப்பட்டவாறு கண்டுகொள்க (உ)

154. தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலு

மிருபாற் றென்ப பொருண்மை
நிலையே.

உரை மேற கூறபபட்ட பொருண்மை
தெரிதல்,
சொன்மாத்திரத்தால விளங்கிநிறறலும,
சொன்மாத்தி-
ரத்தாற் றோன்றுறா சொலலொடுகூறிக குறிபபாற
றோன்-
றலும் என இரண்டு கூறுறைபுடையது என்றவாறு.

வரலாறு: அவன், இவன், உவன் — வ
ந்தான், சென்-
றான் என்புழி, பொருடெரிபு வேறுகின்றன.

'ஒருவர் வந்தார்' என்புழி, ஆண்பால் பெண்பா
ல்
என்பதூஉம், உணர்ந்தின்றுன் கறநறித்து,
'நன்கட-
டாய்' என்புழிக், 'தீங்கட்டாய்' என்பதூஉம
குறிப்பிற்
றோன்றின. பிறவும் அன்ன.
(கூ)

155. சொல்லெனப் படுப பெயரே

வினையென்

றாயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே.

உரை : சொல்லாவன, பெயர்ச் சொல்லும் வினை
ச்

சொல்லும் என இரண்டென்று சொல்லுவர் அறிவோர்

என்றவாறு.

பெயர்ச்சொற்கு இலக்கணம் வேற்றுமையோத்தி-

னுட் கூறினார்; வினைச்சொற்கு இலக்கணம் வினையியலுட்

கூறுப ; பிறசொல்லும் உளவாயினும், இவற்றது சிறப்பு

நோக்கிப், 'பெயரே வினையென் றாயிரண்டு' என்றார். (ச)

14

156. இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற் றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப.

உரை : இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து தோன்றும் என்றவாறு.

சார்ந்து தோன்றும் எனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை பெறப்படும். வழக்குப் பயிற்சி நோக்கி இடைச்சொல் முற்கூறினார். (௫)

157. *அவற்றுட்*
பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
யுயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையு
மம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே.

உரை : மேற் கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று சொல்லப்படுவன, உயர்திணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், அஃறிணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், இரண்டு திணைக்கும் ஒத்த உரிமையவாய் வருவனவும் என மூன்று வேறு வாய்பாட்டான் வகுத்துத் தோன்றும் நெறிக்கண் என்றவாறு. (௬)

158. இருதிணைப் பிரிந்த வைம்பாற் கிளவிக்கு முரியவை யுரிய பெயர்வயி னன.

உரை: இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவியாதற்குப் பெயருள் உரியன உரியவாம் என்றவாறு.

வரலாறு: அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என னகார ஈறு ஆடூஉவிற்கும் மகடூஉவிற்கும், அஃறிணை யாண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும,

அவள், மக்கள், மகள் என ளகார ஈறு மகடூஉவிற்கும் பல்லோர்க்கும், அஃறிணைப் பெண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும,

பெண்டாட்டி, நம்பி எனவும், ஆடூஉ, மகடூஉ எனவும் வரும் இகரவீறும் உகரவீறும் இருபாற்கும் உரியவாய்

வருதலானும், வினைச்சொற்போல இன்ன ஈறு இன்ன
பாற்கு உரித்து என்னப் பெயர்ச்சொல் ஈறுபற்றி
யுணரப்படாமையின், 'உரியவை யுரிய' என்றார். பிற-
வும் அன்ன.
(எ)

159. அவ்வழி
அவனிவ னுவனென வரூஉம் பெயரு
மவளிவ ளுவளென வரூஉம் பெயரு
மவரிவ ருவரென வரூஉம் பெயரும்
யான்யாம் நாமென வரூஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே.

உரை. மேல் இறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட பெய-
ருள், அவன் என்பது முதலாக யாவர் என்பது ஈறாகச்
சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் பால்விளங்கிநிற்கும் உயா-

திணைப்பெயர் என்றவாறு.

(அ)

160.

ஆண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்

பெண்மை யடுத்த விகர விறுதியும்

நம்மூர்ந்து வரூஉ மிகரவை காரமு

முறைமை சுட்டா மகனு மகளு
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரு

மாடூஉ மகடூஉ வாயிரு கிளவியுஞ் 108

சுட்டுமுத லாகிய வன்னு மானு
மவைமுத லாகிய பெண்டென் கிளவியு
மொப்பொடு வரூஉங் கிளவியொடு தொகைஇ
யப்பதி னைந்து மவற்றோ ரன்ன.

உரை. இப்பெயர் பதினைந்தும் மேற் கூறப்பட்டன போலப

பாலறியவந்த உயர்திணைப்பெயராம் என்றவாறு.

ஆண்மகன் என்பதும் பெண்மகள் என்பதும்,

பெண்டாட்டி என்பதும் நம்பி என்பதும் நங்கை என்பதும்,

முறைமைப்பெயரல்லாத மகன் மகள் என்பனவும்,

மாந்தர் மக்கள் என்பனவும்,

ஆடூஉ மகடூஉ என்பனவும்,

சுட்டு முதலாகிய, அவ்வாளன் இவ்வாளன் உவ்வாளன் என்பனவும், அம்மாட்டான் இம்மாட்டான் உம்மாட்டான் என்பனவும்,

சுட்டு முதலாகிய, அப்பெண்டு இப்பெண்டு உப்பெண்டு என்பனவும்,

பொன்னன்னான், பொன்னன்னள், பொன்னன்னார் என வரும் உவமக்கிளவியும் உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு. (கூ)

161. **எல்லாரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியு**
மெல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியு
மன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.

உரை : எல்லாரும் எனவும் எல்லீரும் எனவும் பெண்மகன் எனவும் வரும் மூன்றும் மேற்கூறப்பட்டன போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு.

புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்பாலாரைப், 'பெண்மகன்' என்று வழங்குப. பிறவும் அன்ன. (க0)

162. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கி னாடியற் பெயரே
யின்றிவ ரென்னு மெண்ணியற் பெயரோ
டன்றி யனைத்து மவற்றியல் பினவே.

உரை: நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன-வும் மேலனபோலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம்

என றவா று

நிலப்பெயா — அருவாளன், சோழியன் எனபன.

குடிப்பெயா — மலேயமான், சேரமான எனபன

குழுவின்பெயர் — அவையத்தார், அதநிகோசத்தார என்பன.

வினைப்பெயர் — தச்சன, கொல்லன என்பன.

உடைப்பெயா — அம்பா கிழான், பேரூா கிழான் என்பன; வெற்பன், சேர்ப்பன் என்பனவும் அவை.

பண்புகொள் பெயர் — கரியான், செய்யான் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயர் — தநதையர், தாயா என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப்பெயர் — பெருங்காலர், பெருநதோளர் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயர் — பார்ப்பாா, அரசர், வணிகர், வேளாளா, ஆயர், வேட்டுவா என்பன

'பல்லோர்க் குறிதத' என்று விசேடித்தலான், இம் மூவகைப் பெயரும் ஒருமைப்பெயர் இரண்டு திணைக்கும் உரியவாம்.

கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர் — பட்டி புத்திரர், சங்கிராமத்தார் என்பன.

இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர் — ஒருவர், இருவர், மூவர், முப்பத்து மூவர் என்பன.

'இன்றிவர்' என்பது, 'இத்துணையவர்' என்னும் பொருட்டுப் போலும். (கக)

163. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கிற்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்திணை யவ்வே.

உரை. மேற் சொல்லப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும் உயர்திணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த எல்லாப் பெயரும் உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு.

அன்ன பிறவும் ஆவன : ஏனாதி, காவிதி, எட்டி, வாயிலான்,

பூயிலான், வண்ணததான், பண்ணததான், பிறன், பிறள், பிறர், மற்றையான், மறறையாள, மற்றையார் என்னுந தொடக்கததன. (கஉ)

**164. அதுவிது வுதுவெனவ வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வாய்தப் பெயரு
மவையிவை யுவையென வரூஉம் பெயரு
மவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்**

**யாதுயா யாவை யென்னும் பெயரு
மாவயின் மூன்றே டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வஃறிணைப் பெயரே.**

உரை : நிறுதத முறையானே உயர்திணைப் பெயர் உணர்த்தி, அஃறிணைப் பெயர் உணாத்துகின்றா.

அது, இது, உது என வருஞ் சுட்டுமுதற்பெயரும,

அது சுட்டுப்பெயர் அது முதலாகிய சுட்டு முதலாக ஆய்தத்தொடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என வரும் பெயரும்,

அவை, இவை, உவை என வரும் பெயரும்,

சுட்டு முதலாக அவ், இவ், உவ் என வரும் வகர ஈற்றுப் பெயரும்,

யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயரும் என அப் பதினைந்தும் பாலினை விளங்க வரும் அஃறிணைப் பெயர்கள் என்றவாறு.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவை முதலாகிய வகர ஈற்றுப் பெயரும் அவையல்லது இன்மையின் இவ்வாறு கூறினார்.

(கந)

165. பல்ல பலசில வென்னும் பெயரு
முள்ள வில்ல வென்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகோள்

பெயரு

மினைத்தெனக் கிளக்கு

மெண்ணுகுறிப் பெயரு

மொப்பி னாகிய பெயர் நிலை யுளப்பட
வப்பா லொன்பது மவற்றோ ரன்ன.

உரை : பல்ல என்பது முதலாகக்
கூறப்பட்ட
ஒன்பது பெயரும் மேற்கூறிய அஃறிணைப்
பெயர்போலப்
பாலுணர்த்தி நிற்கும என்றவாறு.

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல என்னும் ஐந்தும் தம்மை
யுணர்த்தி நின்றன
வினைப்பெயர்க் கிளவி யாவது வருவ, செல்வ என்பது.

பண்புகொள் பெயர்: கரியது, கரிய என்பன.

எண்ணுக்குறிப் பெயர்: ஒன்று, பத்து எனபன.

ஒப்பினாகிய பெயர்: பொன்னன்னது, பொன்னன்ன என்பன. (௧௪)

166. *கள்ளொடு சிவணு மவ்வியற் பெயரே*
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.

உரை: கள் என்னும் ஈற்றோடு பொருந்தும் அஃறிணை இயற்பெயராவன. ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெங்கு, பலா, மலை, கடல் என்னுந் தொடக்கத்தன சாதிப்பெயர், ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், இயற்பெயர் எனப்படும். இவை, கள் என்பது ஈற்றவாய் ஆக்கள், குதிரைகள் என நின்றவழிப் பன்மை விளங்கலின் பலவறிசொல்லாயினவாறு கண்டுகொள்க. ( )

167. *அன்ன பிறவு மஃறிணை மருங்கிற்*
பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்திணை யவ்வே.

உரை: மேற்கூறப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும் அஃறிணைக்கண் பன்மையும் ஒருமையும் ஆகிய பால் விளங்க வந்தவை எல்லாப் பெயரும் அத்திணைக்கு உரிய என்றவாறு.

''அன்னபிறவும்' என்றதனாற் பெறுவன பிறிது, பிற, மற்றையது, மற்றையவை, பல்லவை, சில்லவை, உள்ளது இல்லது, உள்ளன, இல்லன என்னுந் தொடக்கத்தன. (கசு) இயல்]

168. தெரிநிலை யுடைய வஃறிணை யியற்பெய ரொருமையும் பன்மையும் வினையோ டல்லது

வரினே.

உரை கள்ளொடு சிவணாத அஃறிணை யியற்பெயர் ஒருமையும் பன்மையும் விளங்குநிலையுடைய, அதற்கேற்ற வினையொடு தொடர்ந்தவழி என்றவாறு.

ஆ வந்தது - ஆ வந்தன ; குதிரை வந்தது - குதிரை வந்தன என, ஏற்ற வினையாற் பால் விளங்கியவாறு கண்டுகொள்க. (கஎ)

169. இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன

வுரிமையிற்

றிரிபுவேறு படூஉ மெல்லாப் பெயரு
நினையுங் காலைத் தத்த மரபின்
வினையோ டல்லது பாறெரி பிலவே.

உரை இருதிணை ெ சால்லாதற்கும் ஒதத
உரிமைய-
வாகலின் உயாதிணைக்கட ெசன்றாழி உயாதிணைப
ெபய-
ராயும, அஃறிணைக்கட் ெசன்றுழி அஃறிணைப்
ெபயராயும
வேறுபடு ெபயரெல்லாம ஆராயுஙகால் தத்தம
மரபின்
வினைெயாடு இயைநதல்லது திணைவிளஙகி னிலலா
என்ற
வாறு.

வரலாறு: சாத்தன் வநதான, சாத்தன் வந்தது
;
முடவன் வநதான், முடவன் வநதது எனக்
ெகாள்க.(கஅ)

170. நிகழூஉ நின்ற பால்வரை கிளவியி
னுயர்திணை யொருமை தோன்றலு முரித்தே
யன்ன மரபின் வினைவயி னான.

உரை : நிகழ்காலம் பற்றிவரும் பால்வரை கிளவி-
யால் உயர்திணை ஒருமைப்பால் தோன்றுதலும் உரித்து,

அவ் வொருமைப்பாற் றோன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து என்றவாறு.

'பால்வரை கிளவி' என்பது, செய்யும் என்னும் முற்றுச் சொல்லை.

சாத்தன் யாழ் எழூஉம், சாத்தி சாந்து அரைக்கும் என்றவழி, யாழ் எழுதலும், சாந்து அரைத்தலும் ஆகிய அஃறிணைக்கு ஏலாது, ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் ஏற்றலின், உயர்திணை ஒருமைப்பால் விளங்கியவாறு கண்டு கொள்க

'நிக-ழுஉகினற' எனபது, நிகழாநின்ற என்ற வாறு (கக)

171. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
யெல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய வல்ல பிறவு மாஅங்
கன்னவை தோன்றி னவற்றொடுங் கொளலே.

இச சூத்திரம, விரவுப பெயர் பாலதெரிய நிறகுமாறு உணாததி, இனி, அவைதமமை யுணாததுவான் எடுததுக் கொண்டாா

உரை இயற்பெயர் முதலாக நீ என்பது ஈறுக எடுத்துச சொல்லபபட்டவல்லாத அன்னபிறவும் ஆணடு வருமாயிற் சொலலப்பட்டவற்றொடு கூட்டுக என்றவாறு.

வரலாறு :

இயற்பெய ராவன — சாததன், கொற்றன் என்னும இரண்டு பெயா.

சினைப்பெய ராவன — பெருங்காலன், முடவன்

என்பன,

சினைமுதற்பெய ராவன — சீத்தலைச் சாத்தன்,
கொடும்புறமருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்து
வரும முதற்பெயர்.

முறைப்பெய ராவன — தநதை, தாய் என முறை
பற்றி முறையுடைய பொருண்மேல வருவன.

அல்லன வநதும் தமமை உணாத்தி நின்றனவாத-
லின் தாம் என்பது முதலாகிய சொலலேயாம.

அன்ன பிறவும என்பதனால் *மக, குழவி என்பன-
வுங கொள்க.

'குழவியு மகவு வாயிரண் டல்லன

கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே' (தொல் - மரபியல் - உரு)

என்று உயர்திணைக்கும் மெய்துவித்தார்.

(உ0)

172. அவற்றுள்
நான்கே யியற்பெயர் நான்கே சினைப்பெயர்
நான்கென மொழிமனார் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி யிரண்டா குமமே
யேனைப் பெயரே தத்த மரபின.

உரை : மேறகூறிய விரவுபபெயருள இயற்பெயரும் சினைபபெயரும சினைமுதற பெயரும ஒரோவொன்று நான்காம : முறைபபெயர் இரண்டாம, ஒழிநத ஐந்து பெயரும் தததம இலககணததனவாம எனறவாறு.

தத்தம இலக்கணம என்றது, அவை ஒரொன்ருகி

நிற்கும என்றவாரும. தனிப்பெயர் ஐந்தும விரவுப் பெயா பதினன்கும் ஆக விரவுப்பெயர் பததொன்பது என்றவாரும்.

173. அவைதாம்
பெண்மை யியற்பெய ராண்மை யியற்பெயர்
பன்மை யியற்பெய ரொருமையியற் பெயரென்
றந்நான் கென்ப வியற்பெயர் நிலையே.(உஉ)

174. பெண்மைச் சினைப்பெய ராண்மைச் சினைப்பெயர்
பன்மைச் சினைப்பெய ரொருமைச்சினைப் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே (உ௩)

175. பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யாண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யொருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்

றந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே.(உச)

176. பெண்மை முறைப்பெய
ராண்மைமுறைப் பெயரென்
றுயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே,

இவை இயறபெயர் முதலாகிய நான்கன் விரியாகிய பதி-
ஞன்கும் இது என உணாததியவாறு.

இவற்றுக்கு உதாரணம முனனாக் காட்டுதும். (உரு)

177. பெண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றற்கு மொருத்திக்கு மொன்றிய நிலையே.

மேற் கூறிய பதினன்கு பெயரும இருதிணையும பற்றிப்
பால் உணர்த்துமாறு உணாததிய எடுததுக் கொண்டார்.

உரை: அவை பெண்மைபபெயா நான்கும, ஆண்-
மைப்பெயா நான்கும், பன்மைபபெயா மூன்றும ஒரு-
மைப்பெயர் மூன்றும் ஆம்.

பெண்மைபற்றி வரும நான்கு பெயரும், அஃறிணைப பெண் ஒன்றற்கும உயர்திணை ஒருத்திக்கும உரிய வென்றவாறு.

அந நான்கும் ஆவன: பெண்மை யியற்பெயரும, பெண்மைச சினைபபெயரும, பெண்மைச சினைமுதற் பெரும, பெண்மை முறைபபெயரும என்பன.

வரலாறு. சாததி வநதது, சாததி வநதாள எனவும; முடததி வநதது, முடததி வநதாள எனவும; முடக்கொறறி வந்தது, முடககொற்றி வநதாள எனவும, தாய் வநதது, தாய வநதாள் எனவும; அவவம் முறையானே அஃறிணைப பெண் ஒன்றற்கும், உயர்திணைப பெயா ஒருத்திக்கும வநதவாறு கண்டு கொளக பிறவும் அன்ன.

178. ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

இதுவும மேற் சூததிரததோடு இயைபு.

வரலாறு. சாததன வநதது, சாத்தன் வநதான் எனவும, முடவன் வநதது, முடவன வநதான் எனவும; முடக்கொறறன் வந்தது, முடககொற்றன் வநதான் எனவும; தநதை வநதது, தநதை வநதான் எனவும அவை முறை

யானே அஃறிணை ஒன்றற்கும், உயர்திணை ஆண்பாற்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. ()

179. பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றே பலவே யொருவ ரென்னு
மென்றிப் பாற்கு மோரன் னவ்வே.

உரை: பன்மை சுட்டிய மூன்று பெயரும், அஃறிணை ஒருமையும், அத்திணைப் பன்மையும், உயர்திணை ஒருமையும் எனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாற்கும் உரிய என்றவாறு.

அவையாவன: பன்மையியற்பெயர், பன்மைச் சினைப் பெயர், பன்மைச் சினைமுதற் பெயர் என்பனவாம்.

வரலாறு: யானை வந்தது - யானை வந்தன, யானை வந்தான் - யானை வந்தாள் எனவும். நெடுங்கழுத்தல் வந்தது - நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந்தான் - நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள் எனவும் பெருங்கால் யானை வந்தது - பெருங்கால் யானை வந்தன, பெருங்கால் யானை வந்தான், பெருங்கால் யானை வந்தாள் எனவும் முறையானே அஃறிணை ஒருமைக்கும், அத்திணைப் பன்மைக்கும், உயர்திணை

ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க
(உஅ)

180. ஒருமை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
ம் ஒன்றற்கு மொருவற்கு மோன்றிய நிலையே.

உரை ஒருமை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும் அஃறிணை ஒருமைக்கும், உயர்திணை ஒருமைக்கும் உரிய என்றவாறு

அம் மூன்றுமாவன ஒருமையியற்பெயர், ஒருமைச் சினைப்பெயர், ஒருமைச் சினைமுதற்பெயருமாம்.

வரலாறு கோதை வந்தது - கோதை வந்தான், கோதை வந்தாள் எனவும் செவியிலி வந்தது, செவியிலி வந்தான், செவியிலி வந்தாள் எனவும், கொடும்புறமருதி வந்தது, கொடும்புற மருதி வந்தான், கொடும்புற மருதி வந்தாள் எனவும். முறையே அஃறிணை ஒருமைக்கும், உயர்திணை ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.
(உகூ)

181. தாமென் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், 'தததம் மரபின' [தொல. பெயரியல் - உக] எனப்பட்ட பெயா இருபாற்- கும உரியவாய் வருமாறு உணாத்துதல் நுதலிற்று. இயல்]

உரை தாம எனனும் பெயர் இரு திணைக்கும்
பன்மைப்பாற்கு உரித்து என்றவாறு
தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும்
(கூ௦)

182. தானென் கிளவி யொருமைக் குரித்தே.

உரை தான் என்னும பெயர் இருதிணைக்கணணும
ஒருமைப்பாற்கு உரித்து என்றவாறு.
வரலாறு: தான வந்தான், தாள வந்தாள், தான்
வந்தது எனவரும்.
(கூக)

183. எல்லா மென்னும் பெயர் நிலைக் கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

உரை . எல்லாம் என்னும பெயா இரண்டு திணைக்-
கண்ணும பன்மை குறித்து வரும என்றவாறு.
வழி என்பது இடம.
வரலாறு எலலாம வநதேம, எல்லாம் வந்தீர்,
எல்லாம வநதாா, எல்லாம வந்தன எனவரும (கூஉ)

184. தன்னு ளுறுத்த பன்மைக் கல்லது
உயர்திணை மருங்கி னாக்க மில்லை.

உரை . எல்லாம் என னும சொல உயர்திணைக்கு
ஆங்கால் தனமைபபன்மைககலலது முன்னிலைப் பன்-
மைக்கும படாக்கைப பனமைக்கும ஆகாது என்றவாறு
'ஆக்கமிலலை' எனவே சிறுபான்மை வரப்பெறும்.

()

185. நீயிர் நீயென வரூஉங் கிளவி
பாறெரி பிலவே யுடன்மொழிப்
பொருள.

உரை : நீயிர நீ எனனும் இரண்டு பெயர்ச்சொல்-
லும் திணைப்பகுதி தெரிய கில்லா , இருதிணையும் உடன்-
றோன்றும் பொருள என்றவாறு.

நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய் என இரு திணைக்கும் பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க. (நஉச)

186. அவற்றுள்
நீயென் கிளவி யொருமைக் குரித்தே.

உரை : மேற சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெயருள் நீ என்னும பெயா ஒருமைக்கு உரித்து என்றவாறு.

ஒருமையாவது : ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்பன வற்றிற்கெல்லாம பொதுவாகிய ஒருமை.

நீ வந்தாய் எனக் கண்டுகொள்க. (௧௫)

187. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குரித்தே

உரை : நீயிர் என்னும் பெயர் பன்மைக்கு உரித்து என்றவாறு.

பன்மை யாவது பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் பொதுவாகிய பன்மை

நீயிர் வந்தீர் எனக் கண்டுகொள்க. (௧௬)

188. ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை.

உரை : ஒருவர் என்னும் பெயர்ச்சொல் உயர்திணைப் பாலுள் ஒருபால் விளக்கா, ஒருவன், ஒருத்தி என்னும் இருபாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : ஒருவர் வந்தார் என்பது, பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க

இருபாற்கும் உரித்து என்னும் உம்மை முற்றும்மை.

189. தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்.

உரை : ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பு கருதின்
அஃது ஒருமைப பெயராயினும் பல்லோரறியுஞ் சொல்-
லொடு தொடர்தற்கு ஏற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர் எனவரும்.

190. இன்ன பெயரே யிவையெனல் வேண்டின்
முன்வைந் சேர்த்தி முறையி னுணர்தல்.

உரை. நீயிர் நீ ஒருவர் என்பனவற்றை இன்னபாற்
பெயரென்று அறிய லுறின் சொல்லுவான் குறிப்பொடுங்
கூட்டி முறையால் உணர்க என்றவாறு.

வரலாறு . ஒரு சாத்தன, ஒருவனும் ஒருத்தி-
யா னும பலரா னும ஒன்று னும் பலவா னும

தன் னுழைச
சென்றவழி, 'நீ வாதாய, நீயிர் வாதீா' என்னுமனநே
,
ஆண்டு அது கேட்டான், இவன இன்னபால்
கருதிக்
கூறினன் என்பது உணருமா. இனி,

'ஒருவ ரோருவரைச் சார்ந்தொழுக வாறறி' [நாலடி -
309]
என்பது சொல்லுவான் ஆநீஉ ஒருமை
குறித்தான்
என்பது விளங்கும்

பகாரம் தேற்றேகாரம். 'முறையி னுணர்தல்'
என்-
பது பாதுகாவல
(௩௯)

191. மகடூஉ மருங்கிற் பாறிரி கிளவி
மகடூஉ வியற்கை தொழில்வயி னன.

என் நுதலியவாறோ வெனின், இனி ஒருசார்
உயர்-

திணைப் பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

16

உரை : மகடூஉப் பொருண்மைக்கண் பால்திரிந்து வரும் பெண்மகன் என்னும பெயா் வினைகொள்ளு மிடத்து மகடூஉவிற்குரிய வினைகொளளும என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்மகன் வந்தாள் எனவரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடூஉவினை கொள்ளுமோ, ஈறுபற்றி ஆடூஉவினை கொளளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு ஐயம அகற்றியது. (௨0)

192. ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே
யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

உரை : ஆகாரம ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயருமுள, அத்திரியும இடமறிக செய்யுளுள்ளே என்றவாறு.

வரலாறு :

'வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்

மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொல் அளியர் தாமே' [குறுந்தொகை - 7] என

வரும். (சக)

193. இறைச்சிப் பொருள்வயிற் செய்யுளுட் கிளக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி யுயர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கிற் றோன்ற லான.

உரை: செய்யுளுள் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்படும் இருதிணைக்குமுரிய உயர்திணை யுணர்த்தா, அவை அந் நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளாய் வழங்கப்பட்டு வருதலான் என்றவாறு.

வரலாறு:

'கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூவற்கு
வதுவை வந்த வன்பறழ்க் குமரி'

என்புழிக், கடுவன் முதுமகன் குமரி என, அஃறிணைப் பொருளவாயல்லது நிலத்துவழிமருங்கிற் றோன்றாமை-

யின் உயர்திணை சுட்டாதவாறு கண்டுகொள்க. நில-மாவன, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. (சஉ)

194. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

உரை: கருப்பொருள் உணர்த்தும் விரவுப்பெயர் உயர்திணை சுட்டாது, அஃறிணை சுட்டி அவ்வத்திணைக் குரியவாய் விளங்கப்பட்டு வரும் பெயரல்லாத விடத்து என்றவாறு.

எனவே, திணைக்குரியவாய் வழங்கப்பட்டு வரும் பெயர் இருதிணையுஞ் சுட்டி வரும் என்பதாம்.

வரலாறு: காளை விடலை என்பன உயர்திணையினும் அஃறிணையினும் வருமாதலின் விரவுப் பெயராயிற்று. பிறவுமன்ன. (௨௫)

ஐந்தாவது பெயரியல் முற்றிற்று.



ஆறாவது

வினையியல்

---

195. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

என்பது சூத்திரம்.

என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறையானே வினைச்சொல் ஆமாறு உணர்த்திய எடுத்துக் கொண்டார், அதனால் இவ் வோத்து வினையியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

உரை: வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமையொடு பொருந்தாது, ஆராயின் காலத்தொடு புலப்படும் என்றவாறு

ஈண்டு வேற்றுமை என்பது உருபை.

வரலாறு. உண்டான, கரியன என வேற்றுமை கொள்ளாது காலமொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

196. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.

உரை: மேல் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம் மூன்று என்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு. (உ)

197. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்றா
வம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளு
மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே.

உரை: இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்று சொல்லப்படும் மூன்று காலமும் குறிப்புவினையொடும் பொருந்தும் மெய்ந்நிலையுடைய, வினைச்சொல்லானவை தோன்றுநெறிக்கண் என்றவாறு.

எனவே, காலம் மூன்றாவன இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்பதூஉம், வெளிப்படக் காலம் விளங்காதன குறிப்பு வினையென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வரலாறு. உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என வரும்.

இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு. நிகழ்வாவது, தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெறாத நிலைமை, எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை (௩)

198. குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக்

காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொல் லெல்லா
முயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே.

உரை: குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணும் தொழிற் பொருண்மைக்கண்ணும் தோனறிக காலத்தொடு வரூஉம் எல்லாச சொல்லும் உயர்திணைக்குரியனவும், அஃறிணைக் குரியனவும, இரண்டு திணைக்கும் ஒப்ப உரியனவும என மூன்று கூற்றனவாம தோன்றுநெறிக்கண் என்றவாறு. (௪)

199. அவைதாம்
அம்மா மெம்மே மென்னுங் கிளவியு
மும்மொடு வரூஉங் கடதற வென்னு
மந்நாற் கிளவியொ டாயெண் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

என ஆக்கிற்றேயெனின், கீழ்க்கூறு முறையானே உயர்திணை வினை யாக்குகின்றார். அவைதாம் இரு வகைய, தன்மை வினையும் படர்க்கை வினையும் என. தன்மை வினையும் இருவகைத்து, பன்மைத் தன்மையும், ஒருமைத் தன்மையுமென. இங்குக் கூறுவது பன்மைத் தன்மை உணர்த்துகின்றார்.

உரை: மேல் எடுத்தோதிய வகை எனப்பட்ட வினைச் சொற்கள், அம் - ஆம், எம் - ஏம் என்னும் ஈற்றவாகிய சொல்லும், உம்மொடு வரும் கட தற ஈற்றவாகிய கும்டும், தும்றும், அம்பும், ஆம்பும் என வரும் ஈற்றவாகிய சொல்லும் என அவ்வெட்டும் பன்மையொடு வரும் தன்மைச் சொல்லாம் என்றவாறு.

அம், ஆம் என்பன முன்னின்றாரை உளப்படுக்கும், தமராயவழிப் படர்க்கையாரையும் உளப்படுக்கும்

எம், ஏம் என்பன படர்க்கையாரை உளப்படுக்கும்.

உம்மொடு வருகின்ற க - ட த - ற அவ்விருவரையும ஒருங்கு உளப்படுத்தலும் தனித்து உளப்படுத்தலும உரிய.

அம் - ஆம், எம் - ஏம் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

உம்மொடு வருகின்ற க-ட-த-ற எதிர்காலம்பற்றி வரும்.

வரலாறு

அம — உண்டனம, உணாஞூினறனம, உண்குவம்
எனவும் ;

ஆம — உண்டாம், உண்ஞூின்றும்,
எனவும்.

உண்பாம

எம — உண்டெனம், உண்ஞூின்றனெம,
உண்கு-
வெம எனவும்,

எம் — உண்டேம், உண்ஞூின்றேம,
உணபேம்
எனவும் வரும.

உம் பொருள வருங் கடதற — உண்கும், உண்டும்,
வருதும், சேறும எனவும் [illegible]தும், திருமுதும
என
ஏற்றவழி உகரம பெற்றும் வரும இவை

நான்கும

எதிர்காலம் பற்றி வரும.

உம்மை யடைந்து வந்த க - ட - த - றக்கள், 'உம்

மொடு வரூஉ க - ட - த - ற' ஆயின. இக் காட்டிய

எட்டு வினைச்சொல்லும உயர்திணைப் தன்மை வினைச்

சொல்லை யுணர்த்துந் தன்மைச்சொல என்றவாறு

இவை தன்மொழி முன்னிலையாரையும உளப்படுக்கும,

படர்க்கையாரையும உளப்படுக்கும, அவ்விருவரையும்

உளப்படுக்கு மென்பது,

'அவற்றுள், பன்மை யுரைக்கும் தன்மைக் கிளவி'
[தொல், சொல், வினையியல - 12]

என்னும், சூத்திரத்தாட் சொல்லுதும்

(ஞ)

200. கட தற வெல் னும்
அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமொ
டென்னே னல்லெவ வருஉ மேழுந்
தன்வினே யுரைக்குந் தன்மைச்
சொல்லே.

என் றாதல்றே ாவெனின், மேல் உளபபாட்டுத்
தன்மை கூறினா , இது, தனித தனமை விஜேசசொல்
இவை ஏன்பது உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை: க - ட - த - ற என்னும் அந் நான்கு ஊர்ந்த குற்றியலுகரம் என்றுன் அவையிற்றின் ஈறு பற்றி.

அவை வருமாறு·

உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு என வரும். என், ஏன் என்பன மூன்று காலமும பற்றி வரும் அவை உண்டனென், உண்ணுநின்றனென், உண்குவென் எனவும்; உண்டேன், உண்ணுநின்றேன், உண்குவேன் எனவும

வரும்

அல் — உண்பல், தின்பல் என எதிர்காலம் பற்றி வரும். இப்பொழுது அதனை உண்பன், தின்பன் என அன் ஈறாக வழங்குப என்ப. (சா)

201. அவற்றுட்
செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினு
மவ்விய றிரியா தென்மனார் புலவர்.

உரை: அவ் வேழனுட் செய்கு என்னும் சொல் வினைகொண்டு முடியினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு: உண்கு வந்தேன் எனவரும்.

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும் அமைக எனவே செய்கும் என்னும் கிளவியும் வினையொடு முடியினும் அமைக என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு: உண்கும் வந்தேம் என வரும்.

இனி அவை முடியினும் அமையும் எனவே, பெயர் கொண்டு முடிதலே வலியுடைத்து என்பதே போந்ததாம்.

அவை : உண்கு யான, உண்கும் யாம் என வரும் 'அவ்வியல்திரியா' என்பது அவையும் முற்றுச்சொல் இயல்பிற் றிரியா என்றவாறு. (எ)

202. அன்ஞ னள்ளா ளென்னு நான்கு
மொருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச்
சொல்லே.

இச் சூத்திரம என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைத் தன்மைச்சொல உணாத்தி, அததிணைப் படாக்கைவினைச் சொல உணாததுதல் நுதலிற்று

உரை : அன என்பதனை த தொடக்கமாக வுடைய நான்கு ாறறுச சொல்லும் உயாதிணைக்கண் ஒருமைப பாலை உணாததும படர்க்கை வினைசசொல என்றவாறு.

அவை வருமாறு

அன் — உண்டனன், உண்குன்றனன்,
உண்குவன்

என வரும்

ஆன் — உண்டான், உண்கின்றான்,
உண்பான்

என வரும்

அள் — உண்டனள், உண்கின்றனள்,
உண்குவள்

என வரும்

ஆள் — உண்டாள், உண்கின்றாள்,
உண்பாள்

என வரும்

(அ)

203. அர் ஆர் பஎன வரூஉ மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கிற்
படர்க்கைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின்,
உயர்திணைப்

படர்க்கைப பன்மை வினைசசொல் இவை என்ப

ஆ

உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. அம மூவகைச சொல்லும் பலராய

றத்

தாரை யுணர்த்துஞ் சொல் என்றவாறு. 17

வரலாறு :

அர — உண்டனர, உணணாநின்றனர், உண்குவர் என வரும்.

ஆர — உண்டார, உணணாநினறார், உணபார என வரும.

ப — உண்ப, தினப என எதிர்காலங்கொண்டுவரும்

204. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியு மெனப.

உரை மார என்பதூஉம உயாதிணைப் படர்க்கைப் பனமைவினைககு உரித்து. அது பின்னை முடியுங் காலை வினைசசொலலொடு முடிதல் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஆர்தகார் சொல்லாரா வந்தார் எனவரும

இது முறையசொல லாகலான வினைச்சொல்லொடு முடிதல வேற்றுமைகணடு அஃதுரைத்தியவா றெனபது

205. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வந்நா லைந்து மூன்றுதலை யிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே. இச்

சூத்திரம என் நுதலிற்றோ வெனின், மேல விரிதத-
வற்றையெலலாம தொகுத்து உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை: பனமையபாலும ஒருமையபாலும தோன்ற நின்ற இருபத்து மூன்றுமே உயாதிணை மூன்றுபாற்கும உரிய என வரையறுத்தவாறு

அது, 'விரித்துத் தொகுத்தல்' எனனும நூற்-
புணாபபுபபட வைததவாறு. (கக)

206. அவற்றுட்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
யெண்ணியல மருங்கிற் றிரிபவை

யுளவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின்,
அத்தொகுககப
பட்டனவற்றுள் ஒருசாரவற்றது வேறுபாடு
உணர்த்து-
தல் நுதலிற்று.

உரை பன்மைத் தன்மைச சொறகள்
ஆராயு-
மிடதது அவை திரியுடைய என்றவாறு.

யாதோ திரிபு எனின், அம் ஆம என்னும்
இரண்டும்
தன்னொடு முனனின்றானை உளப்படுக்கும்.

எம் ஏம என்பன இரண்டும தன்னொடு
படர்க்கை-
யானை உளபபடுக்கும.

உம்மொடு வருஉம கடதறககள்
முன்னின்றானை-
யும் படர்க்கையானையும உளபபடுக்கும என்பது

இவ்வுளப்படுத்தற்குத் திரியுந திரிபு

அவையுடைய,

வழூஉத் திரிபன் று எண்பிக கருதியது என்பது (கஉ)

207. யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணை மூன்று பாற்கும் பொதுவாகியதோர் குறிப்புச்சொல் உணர்த்து-தல் நுதலிற்று

உரை : யார் என்னும் வினாவின்பாற்படுய் வருகின்ற சொல் உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு : யார் அவன், யார் அவள், யார் அவர் என வரும.

மற்றிது விணக்குறிப்பே யெனின, முன்னர்,

'அதுச்சொல வேற்றுமை யுடைமை யானும்'

[தொல் - சொல, 210]

என்று உயாதிணைக்குறிப்பு ஓதும்வழியே வைக்க எனின், உயர்திணை முப்பாற்கும தன் ஈறு திரியாது நிற்றற் சிறபபுநோக்கி ஈண்டு வைத்துணர்த்தினர் என்பது. (கஎ)

208. பாலறி மரபி னம்மூ வீற்று
மாவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைப் பாற்குப படுவதோா செயயுண்முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பாலறி மரபின் அம்மூவீற்றும் என்பன— மேல் உணர்ததிபபோநத னகான ஒற்றும், ளஃகான் ஒற்றும், ரஃகான் ஒற்றும் ஆயின அவை மூன்றீற்றுக்கண்ணும் நின்ற ஆகாரம் ஓகாரமாம செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு: 'வினவிநிற் றநதான' என்பது, 'வினவி நிற்றந்தோன்' [அகம - 48] எனவும,

'நகூஉப பெயர்நதாள்' எனபது, 'நகூஉப் பெயர்ந்தோள்' [அகம் - 248] எனவும்,

'சென்ளு ரன்பிலா' என்பது, 'சென்றோ ரன்பிலா' [அகம் - 31] எனவும் வரும்.

செயயுளுள் எங்கும் ஆ ஓவாக எனறவாறு ஆ வாகக் கொள்ளாதவிடத்தாயின் ஓவாகத் திரிவது, அல்- லாக்கால் வேண்டா என்பது (ருசு) **209. ஆயென்**

கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஆ ஓவாகல் ஒப்புமை கண்டு, விரவுவினைச்சொல் ஈறு செய்யு- ளுட் டிரியுமாறு உணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஆய் என்னும் சொல்லின் ஆகாரமும ஓவா- கும செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு: 'வந்தாய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' என்- பது, 'வநதோய் மன்ற தண்கடற் சோபப' [அகம் - 80]

என்றவாறு

(கரு)

210. அதுச்சொல்வேற் றுமை
யுடைமையா னுங்
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானு
மொப்பி னானும் பண்பி னானுமென்
றப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்று
மன்மையி னின்மையி னுண்மையின்
வன்மையி
னன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளு
மென்ன கிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த
முறை-
யானே உயர்திணைக்குரிய வினைக்குறிப்புச்சொல் உணர்த்-
துதல் நுதலிற்று.

இக் கூறப்பட்ட எட்டும் பொருண்மையும
பற்றித்
தோன்றுங்கால் வினைக்குறிப்புச் சொல்லொடு
தோன்றும்

என்றவாறு

உரை: அதுசொால் வேறறுமை — ஆறும
வேற்-
றுமை, அதன் பொருள பல, அவறறுள் அவ்வுடைமைப
பொருள்பற்றி உயாதிணை வினைக்குறிபபுச்சொல் பிறக்கும்
என்றவாறு

வரலாறு: உடையன்,
உடையள், உடையர் எனவரும்.

கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினும்
பிறந்தன:

பற்றிப்
நிலத்தன், நிலத்தள், நிலத்தர் என்பன.

134 தொலகாபபியம்
வினை

உவமைப பொருள் பற்றிப பிறந்தன
பொன்னன்னன், பொன்னன்னள், பொன்னன்னர்

என்பன.

பண்புபற்றி வந்தன;

கரியன், கரியள், கரியர் என்பன

அப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும் என்பது — அக்கூறப்பட்டசொல் குறிப்பாய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

அன்மைபற்றிப் பிறந்தன

அல்லன், அல்லள், அல்லர் என்பன

இன்மை: இல்லன், இல்லள், இல்லர் என்பன.

உண்மை: உளன், உளள், உளர் என்பன.

வன்மை: வல்லன், வல்லள், வல்லர் என்பன இனிப், பிறவும் என்றதனான்,

நல்லன் நல்லள் நல்லர் எனவும்,

தீயன் தீயள் தீயர் எனவும்,

மூவாட்டையான், நாலாட்டையான், ஏழாட்டையான் எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க

ஈண்டுக் காட்டினவெல்லாம் படர்க்கை வினைக்குறிப்- புச்சொல் இனி, ஈண்டு எடுத்தோத்தினானுங் கூறிய பொருளைப்பற்றித் தன்மைவினைக்குறிப்புச் சொல்வருமாறு ஒட்டிக்கொள்க

தன்மை வினைக்குறிப்புச் சொல்: உடையென், உடை- யேம், உடையாம் என வரும். பிறவும் அன்ன. (கரு)

211. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வரூஉங்
காலக் கிளவி யுயர்திணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.]யல்]

உரை பனமைபபாலும ஒருமைபட ாலும் ஆகிய பெண் ஆண் ௭ன்று வேறுபாடு தோன்ற வந்த வினைக் குறிப்புச சொறகளெல்லாம மேற்சொல்லிபபோந்த இருபத்து ஒூனறு வினைச்சொறகு ாஅய எழுத்துக்களி லுள்ளனவே தமக்கும் ஈறுவன, பிறிதில்லை என்றவாறு.

'அனன மரபின்' ௭ன்றதனன், ாண்டு உயாதிணைக்கு ஒதிய பொருட்பற்றி அஃறிணை வினைக்குறிபபுந தோன்றும் என்று கொள்க

வரலாறு 'வடாது வேங்கடம் தெனாது குமரி'

எனபுழி, வடாது தெனாது எனபன இது விணைக்குறிப்-

பு பெயா. பிறவும் அன்ன (கஎ)

212. அஆ வஎன வருஉ மிறுதி யப்பான் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

இச்சூததிரம என நுதலிறறோ வெனின், அ· றிணை பபாறகு உரிய விணைச்சொல உணாததுதல நுதலிறறு.

அ — உண்டன, உண்ணுகின்றன, உண்பன என வரும்.

ஆ — உணா, தின்ா என வரும

வ — உண்குவ, தின்குவ என வரும்.

வருஉம் இறுதி அபபான் மூன்று என்பது — இறுதி

இமையபுடைய அபாான ஒூனை ுா என்றவா று

இவை மூன்றுமே அஃறிணைப
பன்மைபபடாக்கை
வினைசசொற்கு எரும எழுததுக்கள் என்றவா று.
(கஅ)

213. ஒன்றன் படர்க்கை தடற ஆர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இசசூத்திரம் என் நுதலிறறோ வெனின், அஃறிணை
ஒரு-
மைப்பாற்கு உரிய வினைச்சொல உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

இக் கூறப்பட்ட பத்துப் பொருண்மைக்கண்ணும்
வினைக்குறிப்புச சொற்கள் கொள்ளப்படும் என்றவா று.

பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் தோன்றிநிற்கும் இலக்கணமுடைய வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் மேற்கூறப் பட்ட அஃறிணை வினைச்சொற்கு ஈறாய்நின்று பாலுணர்த்-தும் எழுத்துக்களின் உள்ளனவே அமர்கும் ஈறுவன, பிறிதில என்றவாறு. (௨௨)

217. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
யின்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
செய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த வென்னு
மம்முறை நின்ற வாயென் கிளவியும்
பிரிவுவேறு படூஉஞ் செய்திய வாகி
யிருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமைய.

இச் சூத்திரம் என் நுதற்றோ வெனின், இருதிணைக்கும் உரிய வினைச் சொற்களைப் பெயர்த்தும் முறைப்படத் தொகைப் படுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : முன்னிலை என்பது — முன்னின்றான் தொழில் உணர்த்துவது ; வியங்கோள் என்பது — ஏவல்நிற்பது ; வினையெஞ்சு கிளவி என்பது — வினைச்சொல்லை ஒழிபாகி நிற்பது, இன்மை செப்பல் என்பது — இல்லை யென்பது ; ஒழிந்தன அவ்வாய்பாடே

அவற்றுள், செய்ம்மன என்பது இப்பொழுது வழக்- கரிது.

பிரிவு வேறுபடூஉஞ் செய்தியவாய் என்பது — உயர் திணைக்கண் வரின் உயர்திணைக்கே உரிய என்றும், அஃறி- ணைக்கண் வரின் அஃறிணைக்கே உரிய என்றும் பிரித்துச செய்யப்படும என்றவாறு. (உரு)

218. அவற்றுள்
முன்னிலைக் கிளவி
இஐ யாயென வரூஉ மூன்று
மொப்பத் தோன்று மொருவற்கு மொன்றற்கும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், முன்னிலை யொரு- மைச சொற்கள் திணைக்கு உரியவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. முன்னிலைக் கிளவிகளில் இ, ஐ, ஆய் என்னும மூன்று திறத்தனவும இரண்டுதிணை யொருமைப்பான் மூன்றற்கும ஒபப வுரியவாம என்றவாறு.

உயர்திணை ஆண்பாற்கும பெண்பாற்கும், அஃறிணை யொருமைப்பாற்கும எனபது.

வரலாறு: உண்டி, தின்றி என இறந்த காலத்திற்கே பொருத்தமுடைத்தாய இகரம் வரும்.

இனி, ஐ வருமாறு — உண்டனை,

உண்ணுகின்றனை,

உண்குவை எனா மூன்று காலமும் வரும்.

ஆய் — உண்டாய், உண்ணுகின்றாய், உண்பாய் என

மூன்று காலமும் வருப.

இனி, ஒரு காலத்திற்கே யேற்கும இகரம் முற்குறிப்பாயின உண், தின், கிட, நட, வா, போ என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (உச)

219. இர்சா பின்னென வரூஉ மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினுஞ்

சொல்லோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், முன்னிலைப்பன்மை வினைச்சொல் இவையென்று உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இக்கூறப்பட்ட மூன்றும் பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் ஒப்ப வுரியவாகு சொல் என்றவாறு.

இர் — உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவிர் எனவும்;

ஈர் — உண்டீர், உண்ணாநின்றீர், உண்பீர் எனவும்; இவை மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

மின் — உண்மின், தின்மின் என எதிர்காலம்பற்றி வரும். (உரு)

220. எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி ஐம்பாற்கு முரிய தோன்ற லாறே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்துநின்ற-வற்றைத் தொகுத்து உரியவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அவற்றுள், முன்னிலைக்கு உரியவாகக் கூறப்-பட்டவற்றை ஒழிந்தொழிந்தவெல்லாம் மூன்றிடத்தும் நின்று இருதிணை ஐம்பாற்கும் உரிய என்றவாறு. (உசு)

221. அவற்றுள்

முன்னிலை தன்மை யாயீ ரிடத்தொடு
மன்னா தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்- குதல் நுதலிற்று

உரை : முன்னிலை, தன்மை இரண்டிடத்துஞ் செல்வனவாகிய வியங்கோள்வினைச்சொல் சிறு வரவின என்றவாறு.

வரலாறு : நீர் செல்க, நீ செல்க, யான் செல்க என வரும்.

இனி, அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க என்பன பெருவரவினவாம்.

222. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
யவ்வயின் மூன்று நிகழுங் காலத்து
செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : செய்யும என்னும் சொல், உயர்திணைப பலர்பாற்படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையுங்கொண்டு முடிதல் இல்லை என்றவாறு.

எனவே, ஒருவன்படர்க்கை, ஒருத்திபடர்க்கை, ஒன்றன்படர்க்கை, பலவற்றுபபடர்க்கை என நானகுமே அஃது உரித்தாவது என்றவாறு.

வரலாறு : அவன் உண்ணும, அவள் உண்ணும, அது உண்ணும், அவை உண்ணும.

இவ்வாறு விலக்கப்பட்ட வியங்கோட் சொல்லும், செய்யும் என்னும் முற்றுச்சொல்லும் ஒழிததொழிற்-தனவெல்லாம் இருதிணை ஐம்பாற்கும் மூன்றிடத்தும் உரிய வழக்கினகததுக் கண்டுகொளக.

* அவை வருமாறு :

இன்மை செப்பல் : யானில்லை, நீயில்லை, அவனில்லை, அவளில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவை யில்லை என வரும.

* வேறு என் கிளவி . யான்வேறு, நீ வேறு, அவன் வேறு, அவள வேறு, அவா வேறு, அது வேறு, அவை வேறு என வரும.

* செய்ம்மன - யான் செய்ம்மன ; நீ செய்ம்மன, அவன் செய்மமன, அவள் செயம்மன, அவர் செய்ம்மன, அது செய்ம்மன, அவை செய்ம்மன என வரும். (உ-அ)

* இப்பகுதிகள் சில ஏடுகளில் காணப்படவில்லை,

223. செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

224. பின்முன் கால்கடை வழியிடைத் தென்னு
மன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய
என்ன கிளவியு மவற்றியல் பினவே.

இச் சூத்திரம என் னுதலிற்றோ வெனின், வினையெச்சங்களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. இவ்விரண்டு சூத்திரம் உடன் எழுதப்பட்டது உரையியைபு நோக்கி.

உரை : செய்து, செய்யும் என்பது முதலாக ஒன்பதும், பின் முன் என்னுந் தொடக்கத்தன ஆறும், ஆக இவை பதினைந்தும் வினையெச்ச வினைச்சொல் என்றவாறு.

வினையை ஒழிபாக நிற்றலின் வினையெச்சம் எனப் பட்டன.

இனி, 'என்னை கிளவியும்' என்றதனால், உண்பான் வந்தான், உண்பாக்கு வந்தான் எனப் பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க.

செய்தெனெச்சம் முன்வைத்தார் இறந்த காலத்ததாதலானும் பலவற்றதாதலானும் என்பது. (உ௯, ௩0)

225. அவற்றுள்

முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், முதற்கணின்ற மூன்றெச்சத்திற்கும் முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : அம்முதற்கணின்ற மூன்றும் அவ்வினையாக்கி அம்முதலைக்கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு : உழுது வந்தான், உண்ணா வந்தான்,

நகுபு வந்தான் எனத் தத்தம
வினைமுதல்கொண்டு
முடிந்தவாறு
உண்ணா வந்தான் என்பது இப்பொழுது
வழக்கி-
னுள் உண்ணுவந்தான் என நடக்கும
(நடக)

226. அம்மூக் கிளவியுஞ் சினைவினை
தோன்றிற்
சினையொடு முடியா முதலொடு
முடியினும்
வினையோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அம
மூன்றன்
றிறத்துப் பிறவதோர் இலக்கணம
விறது.
உணர்த்துதல் நுத-
உரை: அவை மூன்றும ஏற்ற வினைமுதலானே
முடி-
யுமெனப்பட்டன ; சினைப்பொருளது

விணையெச்சமாய்க்

காலச் சினைசசொற் பொருணிற்ப, அசசினைப பொருளது

முதல்கொண்டு முடியினும் அமையும் எனறவாறு.

வரலாறு : கையிற்று வீழ்ந்தான், கையிறு வீழ்ந்தான்,

கையிறுபு வீழ்ந்தான் எனவரும

'முதலொடு முடியினும்' என்ற உம்மை சிறபபும்மை;

அதனல், சினையொடு முடிதலே வலியுடைத்து என்ப-

தூஉமாம்.

அது, கையிற்று வீழ்ந்தது, கையிறா வீழ்ந்தது,

கையிறுபு வீழ்ந்தது என வரும.

(௬௨)

227. ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானு
மான்வந் தியையும் வினைநிலை யானுந்
தாமியன் மருங்கின் முடியு மென்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்து நின்ற

வினையெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அக்கூறப்பட்ட மூன்றுமன்றி, ஒழிந்து நின்ற வினையெச்சமாயினவெல்லாம, அம்மூன்று போலத் தம்தம் வினைமுதல்கொண்டு முடிதலும் அவ்விடத்தின் வந்து பொருந்திய பிறவினையான் முடிதலும் உடைய என்றவாறு.

இனி, அவை வினைமுதலானே முடியுமாறு: மழை பெய்தென வளம பெற்றது; மழை பெய்யப் பயிர் எழுந்தது என வரும பிறவும் அன்ன.

இனி ஆன்வந்து இயையும் வினைநிலையான் முடிவன வருமாறு· மழை பெய்தென வுலகமார்ந்தது, மரங் குழைத்தது எனவரும. பிறவும் அன்ன.

இனி,க, 'காமியன் மருங்கின்' என்றதனுல், உழுது வருதல், உழுது வந்தென என வினையெச்சம் தொழிற் பெயரொடு முடிதலும் முடிக என்றுகொள்க.

மற்று, ஏனையெச்சங் கொடாதே ஈண்டு இலேசு காட்டுவதெனின், 'தானியன் மருங்கின' என்னுது, 'தாமி- யன் மருங்கின்' என்றதனுன், அது முதனிலை மூவெரச- சங்களும் தொழிற்பெயரொடு முடிதலும் முடிக என்றற்-

குச் சொல்லப்பட்டது. (௫௫)

228 பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினு
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் அவ்வெச்சங்கடிறத்தே படுவதொரு முடிபுகூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பல எச்சம் உடனடுக்கிவந்து பின் இறுதிக்கண் ஒன்றற்கேற்ற முடிபு ஏற்றக்கால் அதனால் அவ்வெச்சமெல்லாம் முடிந்த பொருளவாகி முடிபுகொள்ளும் என்றவாறு.

வரலாறு · உழுதுண்டு தின்று ஓடி பாடி வந்தான்

என வரும இ-து ஒினா க ந ா ம பல அடுக்கி வந்தது.

அவற்றுள், பாடி என்பது வந்தான் என்னும் முடி

|கொண்டு
முடிந்தது . அமுடியே । அவைவிக்கின்ற
பிறவெசசங்.
கட்டும் முடியாயிற்று எனறவாறு

எனவே, அநு முடியாககால் ஒழிந்த
எசசஙகள்
முடியா என்பதாம

இனிப, பலவினத்து எசசம
அடுசுகிவருமாறு வழக்கி-
னகத்துக் கண்டுகொள்க (ந
௪)

229. நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையு முளப்பட
வவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன வுரிமைய
செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், செய்யும செய்த
என்னப்பட்ட இரண்டு பெயரெச்சத்திற்கு

முடிபு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை சொல்லப்பட்ட ஆறு சொல்லொடு
முடியும்
அவ்விரண்டெச்சம் என்பது

அவ்வாறுவ செய்யும் என்பது
பலவோப்பட்டாக்கை,
முன்னிலை, தன்மை மொழிநமொழிக்க
ாகுபாறகண்
வருமாறு எண்ணிக் காட்டுதும
ஒழிந்தனவு மேல்வரு-
கின்ற சூத்திரத்தாற் பெறுதும

நிலன் அவன் உண்ணும் இல்லம், அவள்
உண்ணும்
இல்லம, அது உண்ணும இல்லம், அவை
உண்ணும
இல்லம் என வரும

பொருள் அவன் செய்யும் பொருள், அவள்
செய்யும்
பொருள, அது செய்யும் பொருள், அவை
செய்யும்
பொருள் என வரும

காலம் : அவன் ஓதுங் காலை, அவள் ஓதுங் காலை, அது ஓதுங் காலை, அவை ஓதுங் காலை என வரும்

கருவி : அவன் எறியுங் கல், அவள் எறியுங் கல், அது எறியுங் கல், அவை எறியுங் கல் என வரும்.

வினைமுதற் கிளவி : உண்ணும் அவன், உண்ணும் அவள், உண்ணும் அது, உண்ணும் அவை என வரும்

வினை : அவன் உண்ணும் ஊண், அவள் உண்ணும் ஊண், அது உண்ணும் ஊண், அவை உண்ணும் ஊண் என வரும்.

இனிச், செய்த என்பது மூன்றிடத்தொடுஞ் சிவணி, ஐந்துபாற்கும் உரித்து.

அது வருமாறு : அவன் உண்ட இல்லம், அவள் உண்ட இல்லம், அவர் உண்ட இல்லம், அது உண்ட

இல்லம், அவை உண்ட இல்லம என வரும்

ஒழிந்த பொருளும காலமும் கருவியும வினைமுதற் கிளவியும வினையும இவ்வாறு ஒட்டிக் கொள்க.

மற்று, மேற் செய்த என்பது முடிபு கூறப்படா- மையின, அதறகே கூறுக; செய்யும என்பதற்கு முடிபு ஈண்டுக் கூறியது என்னை யெனின், செயயும் என்பது மேல் முற்றுச சொல்லாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக் கூறினா, ஈண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக் கூறுகின்றார் என்பது.

மற்று, முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமையும், எச்ச- மாய் நின்ற நிலைமையும தமமுள் வேற்றுமையறியுமாறு என்னை? இரு நிலைமைக்கண்ணும பெயர்கொண்டு முடிதல் ஒக்கும் பிறவெனின், செய்யும் என்பது முற்றிய நிலைமைக்- கண், பல்லோர்படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒழித்- தொழிந்த நான்கு பாலையும் தன் ஈற்றகத்துக்கண் ஓயல்]

ஒரு வாற்றாற்கொண்ட அப பெயரானே யமைந்து முடிபு

மாறும் , அஃது எசசமாய நிலைமைக்கண்

முடிபாய்வரும

பெயாக்கு அடையாய் நிற்கும. எனவே, எசசமான நிலைமைக்கண் முடிபாக வரும் பெயா பயனிலைசெப்பலும் உருபேற்றலும் உடையவாயிற்று

(ங௫)

230. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமெ்ன் கிளவி
முதற்கண் வரைந்த மூவீற்று முரித்தே.

இச்சூததிரம எனனுதலிற்றோ வெனின், செய்யும எனனுமதற்கு வேறோா முடிபு தெரிநது நுதலிற்று உணாத்துதல்

உரை: செய்யும என்னுஞ்சொல மேற்சொலலப்பட்ட நிலத்தொடக்கத்து ஆறனொடு வருவழி மேல்வரைநதோதப் பட்ட பல்லோர்படாக்கை முன்னிலை தன்மைகளையுங் கொண்டுமுடியும என்றவாறு

மேல் முற்றாய் நின்ற நிலை விலக்கினா ஆணடு ;
ஈண்டு
எச்சமாய் நின்ற நிலைமைக்கணுயின் அவ்விடங்கட்கு
உரித்-
தென்றே யெய்துவித்தார் என்பது

வரலாறு : நிலம — யான் உண்ணும இல்லம்,
யாம்
உண்ணும் இல்லம், நீ யுண்ணும் இல்லம், நீயிர
உண்ணும்
இல்லம, அவர் உண்ணும் இல்லம் என வரும்
ஒழிந்த
பொருள் முதலாயின ஐந்தையும் இவ்வாறே
ஒட்டிக்-
கொள்க.
(௩௰)

231. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு
கிளவியும்
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை
திரியா.

இசசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
எய்தியதன்மேல்
சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்று கூறப- பட்ட இருதிறத்தவும எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும் தம பொருணிலைமையிற றிரியா என்றவாறு

வரலாறு உண்ணுஞ சாத்தன என்பது, உண்ணுச் சாததன் என்பதற்கும் அதுவே. பிறிதில்லை.

இனி வினையெச்சம. உண்டு வந்தான் என்பது, உண்- ணுது வநதான் என வரும. பிறவும இவ்வாறே எதிா மறுப்ப எனபது ஒட்டிக கொள்க

மறறு, முறறுச சொல், உண்பஞ் சாததன் என்புழி, உண்ணுன சாத்தன என எதிாமறுபபினும, முறறுச சொல் லியலிற றிரியா தாகலின், அதறகுக கூறுக எனின், அற்றன்று, முறறுச சொற்களை யெல்லாம ஈறுபற்றி ஓதினராகலின எதிாமறையும ஆணடே யடஙகும.

பெயரெச்ச வினையெச்சங்களாயின செய்து செய்யூ எனவும், செய்யும் செய்த எனவும அவைதம்மை யெடுத்தோதினா அவற்று மறை பிறவாகொல்லோ என்று கரு- திறுங கருதற்க என்றற்குக் கூறப்பட்டது எனபது (கூஎ)

232. தத்த மெச்ச மொடு சிவணுங் குறிப்பி
னெச்சொல் லாயினு மிடைநிலை வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இனனும அவ்வெச்சங்கட்கு முடிபு வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை இவ்விருவகை யெச்சத்திடையும பிறசொற்களும் புகுதப்பெறும, அவவெச்சத்திற்கு வழிபபொருத்த- முடையன தாம் எச்சமல்லாதன என்பது.

வரலாறு. 'உபாயின்று புறகை யுண்கமா கொறகை- யோனே' என்புழி, இன்று என்னும் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு உண்க என்னும வியங்கோட்சொல ; இனிப், புறகை யென்பது இடைநிலை

இனிப், பெயரெச்சத்திற்கு உதாரணம் : அடுஞ்
செந்
நெற் சோறு, அட்ட செநநெற் சோறு என்புழி,
செந்நெல்
என்பது இடைநிலை. பிறவும் அன்ன.

'சிவணுங் குறிபபின் எசசொல லாயினும்
இடைநிலை
வரையாா' என, சிவணக் குறிபபின
வரையப்படும்
ஏன்பதாம்.
(௩௮)

233. அவற்றுட்
செய்பு மென்னும் பெயரெஞ்சு
கிளவிக்கு
மெய்யொடுங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகர
மவ்விட னறித லென்மனார் புலவர்.

இச சூததிரம எனனுதலிற்றோ வெனின்,
அவ்வொசஙக-

ஞன் செய்யும என்னும் பெயரெச்சத்திறகுப படுவதோர்
வேறுபாடு உணர்த்துதல நுதலிறறு

உரை: செய்யும என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு ஈற்று
மிசை உகரம மெய்யொடுங் கெடுமிடம அறிக வழக்கின-
கத்து எனறவாறு

வரலாறு 'வாவும புரவி' என்பது, 'வாம புரவி'
என்றாயிற்று.

'அவ்விடனறிதல்' என்றதனான், 'அமபலூரு டவனொடு
மொழிமே' என்புழி, மொழியும என்பது மொழிம
என்றாயிற்று மெய்யொழிந்து கெடுதலும் உடைத்து: அது,
'சார னாடவென் றோழியுங கலுழ்மே'—என்புழிக், கலுழும்
என்பது கலுழ்ம என்றாயிற்று. பிறவும அன்ன.
(௩௧)

**234. செய்தெ னெச்சத் திறந்த கால
மெய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்.**

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், காலவழுக் காத்-
தல நுதலிற்று.

உரை : இறந்த காலத்துச் செய்தெனெசசம் ஒழிந்த நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும கொள்வழியுடைத்து என்ற-வாறு.

வரலாறு செய்தெனெசசம நிகழகாலத்திற்கு ஏற்றது, கொடியாடிக தோன்றும எனபது, எனனை? தோறற-மும ஆடடமும் உடனிகழுமாகலின என்பது

இனி, உழுதுவருக சாத்தன், உண்டுவருக சாத்தன் என்புழிச செய்தெனெச்சம் எதிாகாலததிற்கு ஏறறது பிறவும அன்ன (௩0)

235. முந் நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை

யெம்முறைச் சொல்லு நிகழுங் காலத்து
மெய்ந் நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசார் வினைச்சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் காலமுடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. மூன்று காலமும் புலப்படச் சொல்லாப் பாட்டியல்பினவாகிய எவ்வகைப் பொருள்களையும் நிகழுங் காலத்துப் பின்னறு மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகிய செய்யும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு: மலைநிற்கும், யாறொழுகும் எனவரும். (சக)

236. வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து
மோராங்கு வரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி
யிறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச்சொற்குப் பொதுவாயதோர் முடிபுணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : எதிர காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத்துப பொருளையும இறந்த காலத்துப் பொருளவாகச் சொல்லுக, விரைவு நிலைமைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு : சோறு வேவவிருந்து பாணியாநின்றுழிப் புறத்தானொருவன் போகவேண்டுங் குறைபபொருட்டாக, 'இன்னும உண்டிலையோ? போதாயோ?' என்றக்கால், 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும உண்ணாதிருந்தானே யெனினும, 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும உண்ணாநின்றானே யெனினும் பிறவும அன்ன (சஉ)

237. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
யப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ தில்வழி நிகழுங் காலத்து
மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ
வழுஉக்காததல் நுதலிற்று

வெனின், இதுவும காலை

உரை: மிக்கதன் மருங்கின் என்பது—உலகத்தாராற் சிறந்ததென்று மதிக்கபபட்டதன்கண் எனறவாறு; வினைச் சொற் சுட்டி எனபது — வினையாகிய சொல்லைச் சுட்டி என்றவாறு, அபபண்பு குறிதத என்பது — ஆண்டை வினையது பயனாகிய குணத்தைக் குறிதத என்றவாறு; வினைமுதற் கிளவி என்பது — அச் செய்கை செய்தானை நுதலின சொல் என்றவாறு, செய்வதில்வழி என்பது — செய்கை முடியாத நிலைமைககண் என்றவாறு; நிகழுங் காலதது மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே என்பது — அது நிகழுங் காலத்துச் சொல்லுனு சொற் பிழையாது எனறவாறு.

வரலாறு: அறஞ்செய்தான் சுவாக்கம்புகும்; தாயைக் கொன்றான் நிரயம்புகும் என வரும். அறம் என்பது

மிக்கதொன்று, அதனை யாக்கினான் அவ்வழிச் சேறல்

ஒருதலையாகலாற் புகுகின்றாரைக் கண்டான் போலப், 'புகும' என்று நிகழுங்காலத்தாற் சொல்ல அமையும் என்பது (சு)

238. இதுசெயல் வேண்டு மென்னுங் கிளவி
யிருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இச் சூத்திரம என நுதலிற்றோ வெனின், முற்றுச் சொற் பொருள்படும் முறைமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை இது செயல் என்னும வாய்பாட்டுச சொல் சொல்லபபடும் ஒருவன்மேல் நிற்கற்பாலது, அது பிற-வயின் நோக்கிய நிற்கும் எனறவாறு.

வரலாறு: சாததன் ஓதலவேண்டும் என்றக்கால், ஓதற்- றொழில் வேண்டுவான் சாததன் என்று மன்னுகற்பாலது அவ்வாறன்றிச சாததன் ஓதல் வேண்டும. யார்? தந்தை தாய் எனவும நிற்கும் என்பது (சுசு)

239. வன்புற வரூஉம் வினாவுடை வினைச்சொ
லெதிர்மறுத் துணர்த்தற் குரிமையு முடைத்தே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும வினைச் சொற்படும பகுதி வேறறுமை உணாததுகல நுதலிற்று.

உரை : வன்புறவரூஉம எனபது—திட்பஞ்செய்தற்கு வரூஉம் என்றவாறு, வினவுடை வினைச்சொல் எனபது — ஆ, எ, ஓ என்னும வினையினையுடைத்தாய் வருஞ செய்கைச் சொல் என்றவாறு; எதிர்மறுத்து உணாத்தற்கு உரிமையும் உடைத்தே என்பது — மறுதலைபபட உணர்தததற்கு உரிமையும் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஒருவனை ஒருவன், 'வைதேனோ?' என்று வையாமையை வலியுறுததற்கு வினயக்கால், அது, 'வைதேன்' என்று நோவுபடும என்றவாறு

உம்மை யெதிாமறை யாகலான், வைதிலேன் என்றும் நோவுபடும சிறுபான்மை. (௩௫)

240. வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி
இறப்பினு நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால வழுவமைத்தல் நுதலிற்று.

உரை : எதிர்காலத்துச் செயப்படுபொருளைச் சொல் இறந்த காலத்தையும் [redacted] நிகழ்காலத்தையுங் கொள்ளும், இயற்கைக் கண்ணும் தெளிவின் கண்ணும் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

இயற்கை என்பது அதன்மேற் றீமை. தெளிவு என்பது ஒரு நூன்முடிபானும் பிறிதானும் கண்டுதெளிதல்.

வரலாறு : இக்நாடு போகிற கூறைகோட்பட்டான், கூறை கோட்படும். இஃது இயற்கை

தெளிவு : எறும்பு முட்டைகொண்டு தெற்றியேறின் மழை பெய்தது, மழை பெய்யும் என்பது.

'சிறப்பத் தோன்றும்' என்பது, அவ்விரு காலத்தானுஞ் சொல்லப் பிழையாது, யாப்புற்றுப் புலப்படும் என்றவாறு. (சகூ)

241. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத் தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஒரு வகை வழூஉச்சொல் அமைந்தமை நுதலிற்று.

உரை: வினைக்கட் செய்கையிறுச் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தான் செய்கை செய்ததுபோல அதற்குத் தொழிற் கூறலும் உண்டு, வழக்கடிப்பட்ட மரபிலக்கணம் என்றவாறு.

வரலாறு: இல்லம் மெழுகிற்று, சோறு அட்டது என வரும. (சஎ)

242. இறப்பே யெதிர்வே யாயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்று மயங்குமொழிக் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால வழுக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் தம்முள் மயங்கி வரப்பெறும் என்றவாறு

வரலாறு: யாம் பண்டு விளையாடுவது இக்கா; பண்டு

என்பது இறந்த காலம், விளையாடுவது என்பது எதிர் காலம். விளையாடிற்றென்றுமன் ஆகற்பாலது, அஃது எதிர்காலமும கொண்டது, விளையாடுவது என்று, மூன்னும இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமும் எல்லாம் மயங்குமாறு சொல்லிவைததார், இனி உடன் ெறுகையாக வுணாத்தியவாறு. 'சிறப்பத் தோன்றும்' என்பது சாலவுள்ள வழக்கென்பது. (௪அ)

243. ஏனைக் காலமு மயங்குதல் வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இனி ஒழிந்தகால-மும் இறப்பினெடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஏனைக்காலமும் என்பது — ஒழிந்தகாலமும் என்றவாறு, மயங்குதல் வரையாா என்பது — மயங்கிவருழ்அபினை வரையார் இவ்விறப்புக் காலத்தோடு என்றவாறு.

வரலாறு : யாம் பண்டு விளையாடுங்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம, விளையாடும் என்பது செய்யும் என்னும். நிகழ்காலச்சொல வந்து முடிந்தது. 'வரையார்' என்பது மற்றுசிரியா எனறவாறு மூன்று காலமும மயங்கும் தம்முள் என்பதுநோ்ந்தானும் ஆசிரியன் அஃதேயெனின், மூன்று காலமும் அல்லது காலமில்லை, அவை மூன்றும தம்முண் மயங்குமென்றக்கால, வழூஉவென றதில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று, எவ்வாற்றுனும மயஙகா மூன்று காலமும், மேற்காட்டின உதாரண முடிபுபோல்வன படுவழி வழக்கிற்கு ஏற்றவாறு மயங்கும், அன்ன வழக்கு உள்வழி எனபது (சக)

ஆறுவது வினையியல் முற்றிறறு.



ஏழாவது

இடையியல்

---

244. இடையெனப் படுப பெயரொடும் வினையொடும்
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ வோத்து என்ன பெயாததோ வெனின், இடையியல என்னும பெயாறறு

இச் சூத்திரம் இடைச் சொறகெலலாம பொதுவாயதோர் இலக்கணம உணாத்துதல் நுதலிற்று

'அது மன்' [புறம் 147] என்பது பெயரொடு நடைபெறறது

'தமக்கியல்பிலவே' என்றதனை, இடைச சொற்கள பகவின்றியே நின்றிசைப்பனவும உள எனறவாறு

வரலாறு · உண்டான மனனும தொடககததன. (க)

245. அவைதாம்
புணரிய னிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும
வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவு

மசை நிலைக் கிளவி யாகி வருநவு
மிசை நிறைக் கிளவி யாகி வருநவுந்

தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவு
மொப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்
றப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

வரலாறு:

புணரியல நிலையிடைப பொருணிலைக குதவுவன
'இன்னே வற்றே' [எழுத்து புணரி - 17] என்னுந தொடக்கத்தன.

வினைசெயல மருங்கில காலமொடு வருவன
'அன் ஆன்' — 'அம் ஆம்' — [சொல் வினைபி - 8, 5] என்னுந தொடக்கத்தன

வேற்றுமைப பொருளவயின உருபாவன.
'ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண், விளி' [சொல். வேற்றுமை - 3] என்னுந தொடக்கத்தன.

அசைநிலைக் கிளவி
'கேண்மியா', 'கண்டிகும' [புறம் - 251] என்னுந தொடக்கத்தன.

மற்றையன முன்னே விரிக்கின்றாம் (உ)

246. அவைதாம்
முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதலுந்
தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலு
மன்னவை யெல்லா முரிய வென்ப.

வரலாறு :

பெயரை முனனும் பின்னும அடுத்து வருவன :

‘அழமன்’ — ‘கொன்னூர்’ [குறுந - 138] என்பன.

வினையை முன்னும் பின்னும் அடுக்குமாறு :

‘வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர’ [அகம - 276]

‘ஓ தநதார, ஓ கொண்டார’ என்பன.

தமமீறு திரிந்தவை

‘கொன்னை’ ‘மன்னை’ [சொல். இடை-6, 4] என்பன.

பிறிதவணிலையிற்று :

‘மகவினை’ எனபது. (௩)

247. கழிவே யாக்க மொழியிசைக் கிளவியென்
றம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொற்களை ஏழுவகையென விரித்தார், அவற்றுள் மூன்றுவகை மேலே யுணர்த்தி, ஒழிந்த நான்கு வகையும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்குநவற்றை விரிப்பான் றொடங்கினார். அது கருத்து.

வரலாறு :

'சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' [புறம் - 235]

எனக் கழிவின்கண் வந்தது

'பண்டு காடுமன், இனிக் கயல் பிறழும் வயலாயிற்று' என ஆக்கத்தின்கண் வந்தது

'கூரியதோர் வாண்மன்' - இனி இற்றெனற்றுனும...... ஒருசொல்லை ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை என்பது.

248. விழைவே கால மொழியிசைக் கிளவியென்
றம்மூன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே.

வரலாறு :

'வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்
பெறுகதில் லம்ம யானே' [குறுந். - 14]

இது விழைவின்கண் வந்தது

'பேற்ரும் கறிகதில் லம்மலிவ் வூரே' [குறுந் - 14]

இது காலமபற்றி வாதது

'வருகதில் லம்மவேஞ் சேரி சேர' [அகம - 276]

என்பது, வந்தக்கால இன்னதொன்று செய்வல் என்னும் சொல ஒழிந்துநின்றமையான் ஒழியிசைக்கண் வந்தது.

யாதானும ஒருசொல் ஒழிவுபட வரின் அஃது ஒழியிசை எனபபடும என்றவாறு (ரு)

249. அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென்
றப்பா லன்கே கொன்னைச் சொல்லே.

வரலாறு :

'கோன்முனை யிரவூர் போலச்
சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே' [குறுந் - 91]

என்பது அச்சததின்கண் வநதது

'கொனனே வந்தது,
கொன்னே போயினு'
என்பது பயமின்றி வந்தது.

'கோன்வரல் வாடை நினதேனக் கொண்டேனே'
என்று, நலியுங்காலை யறிந்து வநத வாடை
என்றவாறு;

இது காலத்தின்கண் வந்தது.

'கொன்னூர் துஞ்சினு மியாந்துஞ் சலமே' [குறுந் - 138]
என்பது பெருமைக்கண் வநதது.

(கூ)

250. ௭ச்சஞ் சிறப்பே யைய மெதிர்மறை
முற்றே யெண்ணே தெரிநிலை
யாக்கமென்
றப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே.

வராலறு.

'சாத்தனும் வந்தான்' என்றால், அவனை
யன்றிப்
பிறரையும் வரவு விளக்குமாகலின், அஃது
எச்சவும்மை,

'தேவரோ தினனினும் வேம்பு கைக்கும்' [நாலடி-மெய்மமை-2]
என்பது சிறப்புமமை.

'குறவரும் மருளுங் குன்றத்துப் படினே [மலைபடு - 275]
என்பதும அது.

'பத்தானும் எட்டானும்' என்பது துணியாமைமேல்
நின்றமையான், ஐயத்தினகண வந்தது.

'கொற்றன் வருவதற்கும உரியன்' என்பது, வாரா-
மையும செப்பிநிற்குமாகலின் எதிர்மறையுமமையாயிறறு.

'தமிழ்நாட்டு மூவரும வந்தார்' என்பது முற்றும்மை.

'நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும' என்பது எண்ணும்மை

'நன்றும அன்று, தீதும அன்று, இடைநிகர்த்தா-
யிற்று' என்பது தெரிநிலையுமமை.

இடைநிகர்த்தாயினமை தெரிந்தொழிந்தனம், அவ்-
விரண்டும் அத்துணைக்கது ஒழியநின்றிலாமையின்.

'நெடியனும், வலியனுமா' என்பது, ஆயினான் என்னும
ஆக்கத்துககண் வந்தது ஆக்கவுமமை (எ)

251. பிரிநிலை வினாவே யெதிர்மறை யொழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
யிருமூன் றென்ப வோகா ரம்மே.

வரலாறு :

பிரிநிலை : அவனே கொண்டான் என்பது.

வினா : அவனே அவனே எனபது.

எதிர்மறை : யானே கொண்டேன் என்பது.

ஒழியிசை : கொளலோ கொண்டான என்பது, கோடற்குத் தகுமாயினுங் கொண்டுய்யப போயினானல்லன் என ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை யாயிற்று.

தெரிநிலை : 'நன்றே? அன்று ; தீதோ? அன்று, இடை நிகர்த்தாயிற்று' என்பது.

சிறப்பு :

'ஒஒ பெரியன்'

என்பது. (அ)

252. தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
ஈற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.

வரலாறு :

தேற்றம் : 'அவனே கொண்டான்' என்பது.

வினா: 'நீயே கொண்டாய்?' என, வினாவிச் சொல்வது.

பிரிநிலை: 'அவனே கொண்டான்' என்பது; பலருள் ஒருவனைப் பிரித்துச் சொல்வது.

எண்: 'நிலனே, நீரே, தீயே, வளியே, ஆகாயமே' என வரும்

ஈற்றசை:

'கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே' [அகம் - 1.]

என வரும் ஈற்றின்கண் என்றவாறு. (௯)

253. வினையே குறிப்பே யிசையே பண்பே
யெண்ணே பெயரொ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யெனவென் கிளவி.

வரலாறு:

வினை: 'கொள்ளெனக் கொண்டான்' என்பது.

குறிப்பு: 'விண்ணென விசைத்தது' என்பது;
'துண்ணெனத் துடித்தது' என்பதும் அது.

இசை: 'ஒல்லென ஒலித்தது' என்பது.

21

'பணபு · 'வெள்ளென விளாத்தது' என்பது.
எண் 'நிலனென வளியென' என வரும
பெயர் : 'ஊரெனப்படுவது உறையூர்' என வரும்,
'நாடெனப்படுவது சோணாடு' என்பதும் அது.

254. என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

வரலாறு :
விஜை 'கொளனெனறு கொண்டான' என்பது.
குறிபபு : 'விண்ணென்று விசைத்தது' என்பது,
'துண்ணென்று துடித்தது' என்பதும அது.
இசை :
'ஒல்லென்று ஒலிக்கும்' [ஐங்குறுநூறு - 28] என்பது
பணபு : 'வெள்ளென்று விளாத்தது' என்பது.
எண : 'நிலனென்று வளியென்று' என வரும்.
பெயர் : 'ஊரென்று சொல்லப்படுவது உறையூர்' என்பது (கக) 255.

விழைவின் றில்லை தன்னிடத் தியலும். இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தில எனனும இடைச்சொல் மூன்றன்பொருட்கும உரித்தென்று போந்தார். அவற்றுள் விழைவினதில்லை தன்மை யிடத்திற்கே ஆவது

வரலாறு.

'பெறுகதில் லம்ம யானே' [குறுந் - 14] என

வரும்

எனவே, மற்றைய இரண்டும் எல்லாவிடத்துக்கும் உரிய என்றவாறும். (கஉ)

256. தெளிவி னேயுஞ் சிறப்பி னோவு
மளபி னெடித்த விசைய வென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் கூறிப் போந்த ஏகார ஓகாரங்களின் வேறுபாடு கண்டு, ஏண்டு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

வரலாறு

'நீயேஎ கொண்டாய்' 'ஓஒ பெரியன்' என வரும். ()

257. மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை
யப்பா லிரண்டென மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்குவன உணர்த்தினா, இனி மற்று என்பதோர் இடைச்சொல் வினைமாற்றும் அசைநிலையுமாய் வரும் என்பது உணர்த்துகின்றார்.

வரலாறு

'இஃது உண்' என்றற்கு, 'மற்று உண்பல்' என, வினைமாற்று ஆயிற்று.

யாவரோடாயினுஞ் சொல்லாடாநின்று 'மற்றோமற்று' என்னும் இடையே; அஃது அசைநிலைக் கட்டுரை (கச)

258. எற்றென கிளவி யிறந்த பொருட்டே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்குவனவற்றின்மேல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: எற்று என்பது இறந்தபொருள் விளங்கி நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு .

'எற்றென னுடம்பி னெழினலம்'

என வரும்.

'எற்றேற்ற மில்லாருள் யானேற்ற மில்லாதேன'

என்பதும் அது இஃது இரக்கப் பொருள் மேற்று என்பது (கரு)

259. மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே
சுட்டுநிலை யொழிய வினங்குறித் தன்றே.

பல பொத்தகம் கிடந்தவழி, ஒருவன் ஏவலாளனைப் பார்த்துப், 'பொத்தகங் கொண்டுவா' என்றால், அவன் ஒரு பொத்தகம் கொண்டுவந்தவிடத்துத் தான் கருதிய பொத்தகம் அன்றெனில், 'மற்றையது கொணா' என்னும். என்றகால், இச்சொல்லானந்தனை யொழிக்குஞ் சொல் இக்கொணர்ந்த பொத்தகம் சுட்டிநிற்கலான், கொணர்ந்ததனை ஒழிக்குஞ் சுட்டுநிலை அதனை யொழித்து ஒழிந்த-தென்று அவ்வினத்தல்லது பிறிதொன்று குறித்தது கொல்லோ எனிற் குறியா, மற்று அப்பொத்தகத்துள் பின்னும் குறித்தது எனப்படும். (கசு)

260. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

'கார்மன்ற எனபவள் கண்ணுள்ளே சாசலர்
தேர்மனறத் தோனறிய'

என்றககால, தெளிநதாள அவள் எனறவாறு (கஎ)

261. தஞ்சக் கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே.

வரலாறு :

'ஏஞ்ஞேரோ தஞ்சம் இருபிறப்பி ஞோர்க்கும்
வாழ்தல் அரிது' (கஅ)

262. அந்தி லாங்க வசைநிலைக் கிளவியென் றாயிரண் டாகு மியற்கைய வென்ப.

இவையும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்குநவற்-றையும் அசைநிலையையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

வரலாறு :

இடஞ்சுட்டி வந்தது '

வருமே, சேயிழை யந்திற் கொழுநற் காணிய' [குறு-293]

என வரும்

அசைநிலை '

'அந்தில் கச்சினன் கழலினன்' [அகம்-76]

என வரும். (௧௯)

263. தொல்லை வையம்.

வரலாறு:

இது, 'குற்றி கொலலோ, மகன கொலலோ, நாய கொலலோ, நரி கொலலோ' என வரும். (௨௦)

264. பல்லே விளக்கம்.

வரலாறு:

இது,

'எலவலை' [புறம் - 24]

என வரும். (௨௧)

265. இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.

உரை: இது, ஆர் என்னும இடைசசொல் பெயர்முன் அல்லது வாரா எனபது

வரலாறு:

'அரசனா வநதார, பார்ப்பார் வந்தார' எனவரும்.

இனி விலங்கினமேலும், 'யானையார் வந்தார், நாயார் வந்தார' என வரும.

'பெயர்முன் ஆரைக் கிளவி பலர்க்குரி எழுத்தின் வினையொடு முடிதகல் இயல்பல' என எல்லாப் பெயரும் உடங்க மொழிமாற்றி உரைக்க (உஉ)

266. அசை நிலைக் கிளவி யாகுவழி யறிதல்.

வரலாறு:

இது, 'செல்வ ரன்னார் நெடுந்தகை' என வரும் (உங)

267. ஏயுங் குரையு மிசை நிறை யசை நிலை
யாயிரண் டாகு மியற்கைய வென்ப.

உரை: ஏ - இசைநிறை, குரை - அசைநிலை என நிரனிறையாகக் கொள்க.

வரலாறு:

'ஏஎ வம்பல் மொழிந்தனம் யாமே'

ஏ - இசைநிறை யாயினவாறு.

'பலகுரைத் துன்பங்கள சென்று படும்' [குறள், ஈஉஅ]

எனக் குரை அசைநிலை. (உச)

268. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச்சொல்.

வரலாறு :

இது,

'மாயக கடவுட் குயர்கமா வலனே'

உயாக என்னும் வியங்கோட்கண் மா என்னுஞ் சொல் அசைநிலையாய் வந்தது. (உரு)

042

269. மியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் னென்னு மாவயி னாறு முன்னிலை யசைச்சொல்.

உரை முன்னிலைக்கண் அசைச் சொல்லாய் வருவன இவை என்றவாறு

வரலாறு :

மியா 'கேணமியா

இக

'தணடுறை யூரயாங கணடிக'

மோ

'சாமஞ சேபபாற சண்டது மோழிமோ' [குறுந் - 2]

யந

'சேனமதி பெரும'

இகும

'மேலலம் புலம்ப கணடிகும் யாமே

சின .

'காபபும் பூண்டிசிற கடையும் போகல' [அகம - 7]

(உசு)

270. அவற்றுள்
இகுமுஞ் சின்னு மேனை யிடத்தொடுந்
தகுநிலை யுடைய வென்மனார் புலவர்.

வரலாறு :

இகும, தன்மைக்கண் வருமாறு :

'கண்டிகு மல்லமோ கொண்க' [ஐங்குறு - 121]

என வரும.

படர்க்கை :

'புகழ்ந்திகு மல்லளோ பெரிதே'

என வரும்.

சின, தனமைக்கண வருமாறு :

'கண்ணும் படுமோ வெனறிசின யானே' [நற்றிணை - 61]

என வரும்.

படாகனைககா வருமாறு

'யாரஃ தறிந்திசி ேனரே [ஏறுந - 18]

என வரும (உ௦)

271. அம்ம கேட்பிக்கும்.

வரலாறு

'அம்ம வாழி தோழி [ஐங்குறு - 31]

என்றவழி, அது கேளாய வாழி தோழி என்றவாறும் ()

272. ஆங்க வுரையசை.

உரை ஆங்க என்னும இடைச சொலலதோ கட்டுரைக தொடரினிடை, அசைபபொருள் படவரும் என்றவாறு

வரலாறு

'ஆங்கக
குயிலு மயிலுங் காட்டிககோள
விவண விடுததுப போககியோள்'

என வரும. (உகூ)

273. ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் இடைச் சொல் எழுவகையு மன்று நிறுத்தவற்றுள் ஒப்பில்போலி என்னும் இடைச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஒப்பில்போலி யாவது, ஒப்பில்லாதவழி ஒப்பித்த வாசகம் பட வருவது என்பது.

வரலாறு :

'மங்கலம் என்பதோர் ஊருண்டுபோலும் மழநாட்டுள்' என ஒப்பில்லாதவழிப் போலும் என்னும் இடைச்சொல் வந்தவாறு. (௩௦)

274. யாகா

பிறபிறக் கரோபோ மாதென வரூஉ
மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அசைக்கும் இடைச்சொற்களைத் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு :

'யா பன்னிருவர் உளர்போலும் மாணாக்கர் அகத்தி-

யனுர்க்கு' என, யா வந்தவாறு காண்க.

கா 'உதுகா' என வரும்

பிற. 'அதுபிற, இதுபிற, உதுபிற' எனப் பிற வந்தவாறு.

'அது பிறக்கு'

எனப பிறக்கு வந்தவாறு

'கோடியுவணத்தவரோ'

என அரோ வநதவாறு

'பிரியேன வாழேன போசேய்ய'

எனப போ வந்தவாறு.

'நீர்போ நேரிகை புகன்'

என்பதும் அது.

'விளிந்தன்று மாதவத்தெளிந்தவென் னெஞ்சம்' [நற்றி-178]

என மாது வந்தவாறு. (௩௧)

275. ஆக வாக லென்ப தென்னு
மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லசைநிலை.

வரலாறு

'நீ இனனை, இனைமைப்' என்று ஒருவனை பொருவன் ஒன்று சொல்லுமிடத்து, அமைபும அமைபும, 'ஆகவாக' என்னும். அவவிடத்து, ஆக என்னும் இடைச்சொல் பிரிவின்றி இரட்டித்து நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

'பான் உனக்கியாதாம் ஆகேனோ?' என்றாககால், 'ஆகலாகல் என்பது அவவிடத்து, ஆகல் என்னும் இடைச்சொல் பிரிவின்றி வந்தவாறு காண்க.

ஒருவனை யொருவன் ஒன்று சொன்னால், கேட்டு நின்றான் ஒருவன், 'என்னென்னபது' என்னும், அது புகழாசி பட்டதுப பிறசி உடைத்து அறிந்து கொள்க. (ரு௨)

276. ஈரள பிசைக்கு மிறுதியி லுயிரே
யாயிய னிலேயுங் காலத் தானு
மளபெடை நிலேயுங் காலத் தானு
மளபெடை யின்றித் தான்வருங் காலேயு
முளவென மொழிப பொருளவேறு படுதல
குறிப்பி னிசையா னெறிப்படத் தோனறும்

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின, ஒல் என்னும் இடைச்சொல் மூன்றுவகையாற பொருள்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு :

ஆயியல் நிலையுங் காலத்தால் வருதலாவது, மேற் கூறிய மூன்றும்போல வருதல்

ஒன்று உரைக்குங்கால் இரட்டித்து, 'ஔ, ஔ' என வரும்.

அளபெடை நிலையுங் காலத்தால் வருது, அது பொருள் படுமாறு:

'ஔஉ' என வரும்.

யாதானும் ஒரு நான்புறவின்கண் அளபெடையின்றித் தான் வருமாறு:

'ஔ' என ஒரு குறிப்புப் பொருட்கண் வருவது என்றவாறு.

இம் மூன்றுபொருட் பகுதியுங் குறிப்பினான் வேறுபடுத்து அறிந்துகொள்க. (௯௯)

277. நன்றீற் றேயு மன்றீற் றேயு
மந்தீற் றோவு மன்னீற் றோவு
மன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இதுவும் சொல்லுதற் குறிப்பினால் பொருள் வேறுபடும் இடைச்சொற்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு

நன்றீற்று ஏ 'நன்றே நன்றே' என வரும்.

அன்றீற்று ஏ 'அன்றே அன்றே' என வரும்.

அந்தீற்று ஓ 'அந்தோ அந்தோ' என வரும்.

அன்னீற்று ஓ 'அன்னோ அன்னோ' என வரும் (௫௪)

278. எச்ச வும்மையு மெதிர்மறை யும்மையுந்
தத்தமுண் மயங்கு முடனிலை யிலவே.

உரை எச்ச வும்மையும் எதிர்மறை யும்மையும் தத்தமுள் மயங்கும் உடனிலையிலவே என்பது — தம்முள் மயங்கி உடனிற்குந் தன்மை யில என்றவாறு.

வரலாறு :

'சாத்தனும் வந்தான், கொற்றனும் வரும்' என்பது எச்சவும்மை. அதனைச் சாத்தனும் வந்தான், கொற்றனும் வரலுமுரியன் என எதிர்மறை யும்மையொடு கூட்டிச் சொல்லப்படாது என்றவாறு. (௫௫)

279. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற் பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

உரை: எஞ்சுபொருட் கிளவி என்பது—எச்சவும்மை என்றவாறு. செஞ் சொல் ஆயின் என்பது — செவ்வெண்ணாயின் என்றவாறு. பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல் என்பது — காலமுன்னாகச் சொல்லார் இடமுன்னாகச் சொல்லுவார் என்றவாறு

வரலாறு

'அடகுபுலால பாகு பாளிதமு முண்ணான்
கடல்போலுங் கலவி யவன்

என்பதனுள், அடகு புலால பாகு என்று செவ்வெண்ணாலே எண்ணிப, பின்னைப் பாளிதமும என்று எச்சவும்மையை இடமுன்னாக்கி வைத்து எண்ணினவாறு கண்டுகொள்க. (ந௲)

280. முற்றிய வும்மைத் தொகைச்சொன் மருங்கி னெச்சக் கிளவி யுரித்து மாகும்.

வரலாறு·

'பததும கொடான' என்றக்கால், எலலாம கொடான் எனறுமாம.

'தொகைசசொல்' என்றதனன், எலலாங்கொண்டாம, கொண்டார் என்றும, எல்லாரும் வாரார என்றும, வருவர் என்றும கொள்ளபபடும்.

சொல்லதிகாரம   173

எசசவுமமை ஒழிவுபபொருளை உடைததாணதுபோல, முறறுமமையும ஒழிவுப பொருளபட வரும எனறு கொளக.   (௩எ)

281. ஈற்று நின் றிசைக்கு மேயெ னிறுதி
கூற்றுவயி னோரள பாகலு முரித்தே.

உரை மேற சொலலபபடட ஐநது ஏகாரததுள்ளும ஈறறசை ஏகாரம ஓரளபாம எனறவாறு

வரலாறு

'கடல்போற றோன்றல காடிறந் தோரே'   [அகம - 1]

என வரும்

உமமை எதிரமறையாகலின குறையாது நிற்றலே பெருமபான்மை   (௩அ)

282. உம்மை யெண் ணு மெனவெ னேணணுந்
தம்வயிற் றொகுதி கடப்பா டிலவே.

வரலாறு

'நிலனும் நீரும தீயும் வளியும் வெளியும் நல்ல'

எனினும அமையும, தொகை கொடுதது எண்ணினும ஆம்.

எனவென் எண்ணிற்கும தொகை கொடுததும கொடா தும சொலலி உமமையெணபோல ஒட்டிககொள்க (நஉ௬)

283. எண்ணே கார மிடையிட்டுக் கொளினு
மெண் ணுக்குறித் தியலு மெனமனர் புலவர்

உரை எணணேகாரம இடை நின்று ஒழிநத எண்ணுல வநதனவறறையும, ஏகாரவெண்ணல் எண்ணினவே எனறவாறு

ஏகாரம எணணிடையே நின்றது எனினும, எண்ணி வருகின்ற எண்ணேயாம என்றுமாம எனக் கொள்க.

வரலாறு :

'தோறற மிசையே நாறறஞ சுவையே
உறலோ டாங்கைம் புலனென மொழிப'

இதனுள, சொலவெண் ஒடாநினறே ஏகாரவெண் இடையே

284\. உம்மை தொக்க வெனாவென் கிளவியு
மாவீ றாகிய வென்றென் கிளவியு
மாயிரு கிளவியு மெண்ணுவழிப் பட்டன

வரலாறு

உம்மைதொக்க எனா என் கிளவி வருமாறு:
'நிலனெனா, நீரெனா, தீயெனா, வளியெனா' என வரும்.

ஆவீறாகிய என்றென் கிளவி:

'நிலனென்று, நீரென்று, தீயென்று, வளியென்று' என வரும். (சரு)

285\. அவற்றின் வரூஉ மெண்ணி னிறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெ ணிறுதியு
மேயி னாகிய வெண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா.

வரலாறு

எனா 'சாத்தனெனா, கொற்றனெனா, பூதனெனா, அம் மூவரும் வந்தார்' என, எனா என்னும் எண்ணினிறு-

திககண் மூவரும எனத தொகைகொடுத்து என்னரிவா-
வாறு கண்டுகொள்க
'சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும வந்தார'
என வரும செவ்வெண்.
'சாததன் என்று, கொற்றன் என்று, பூதன என்று
என மூவரும வநதார' என வரும் என்று எண்.

'சாததனே, கொற்றனே, பூதனே என மூவரும
வந்தார' என வரும ஏகார எண
தொகைபெற்று முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க.
(சஉ)

286. உம்மை யெண்ணி னுருபுதொகல்
வரையார்

வரலாறு
'சாத்தனும் கொற்றனும் ஆறும எறிந்தார
என்பது,

யானை மையும் தேமாவும் ஆனையும் [illegible]

உடமை [illegible] உருபு [illegible]

(சக)

287. உட்முந் தாகு மிட னுமா ருண்டே.

வரலாறு

கீரைசோறு கூடபெயர் [illegible] [illegible - 395]

எனப் [illegible]

[illegible]

எனப

[illegible], வினை [illegible] காலமொடு [illegible]

(சச)

288. வினையொடு நிலையினு மெனனுநில திரியா நினையல் வேண்டு மவற்றவற் றியல்பே.

[illegible]

வழிமெய-

[illegible] இனி,

வினையோடு

அவமிவன் [illegible]

வரலாறு

'அறுத்த நாங் குறைத்தும் சுகிர்ந்தும் வகிர்ந்தும்

இட்டான்'

என வேறு வேறு வினையான் எண்ணினவாறு,

அறுத்தும்

குறைத்தும் சுகிர்ந்தும் வகிர்ந்தும் இட்டான் என

உம்மை

யெண் வினையொடு கூட்டி எண்ணினவாறு

பலவெண்ணும் வினைக்கு வாரா. வருமிடத்து

இத்

தொடக்கத்தனவே வருவன கொள்க.

'மண்டில மழுங்க மலைநிறங் கிளர
வண்டின மலர்பாய்ந் தூத மீமிசைக
கண்டற் கானற் குருகு மொலிப்ப' [அகம் - 260]

என, வினையொடுகூடிச் செவ்வெண் வந்தவாறு

'நீனையலவேண்டும் எனபது, அவவெண்களெல்லாம்

தொகைபெற்றே நடக்கும் என்றவாறு

'சாத்தன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான், அம்மூவரும் வந்தார்: அம்மூவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது' எனத் தொகைபெற்று வந்தவாறு (சுரு)

289. என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி
யொன்றுவழி யுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே.

வரலாறு

'உயாதிவணப பெயரே யஃறிவணப பெயரென்
ருயிரண் டேன்ப' [தொல. எழுதது. புணரியல - 15]

என்புழி, என று என்பதனை முன னுங கூட்டி யுரைகக.

'கண்ணிமை நொடியென வவவே மாத்திரை'
[தொல. எழுதது. நூனமரபு - 7]

என்புழி, என எனபதனை முன்னுங கூட்டி யுரைக்க

'நிலனே நீரே தீயே வளியே
யாகா யத்தோ டைந்தே பூதம்'

என்புழி, ஒடுவினை எங்குங கூட்டி யுரைகக. (உகூ)

290. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென
மெய்பெறக் கிளந்த வியல வாயினும்
வினையொடும் பெயரொடு நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு வரினுந் தெரிந்தனர் கொளலே.

மேல் ஓதபபட்ட சொறகள் கூறப்பட்ட இலககணததவன்றிப் பிறபொருளபட்டு வருப வுளவேனும கொள்க.

வரலாறு.

சென்றீ பெருமிற் றகைக்குநர் யாரோ [அகம் - 46]

எனபுழி, ஒகாரம் எதிர்மறை ஆயிற்று

'கலங்கொண்டன கள்ளென்கோ
காழ்க்கொண்டன சூடென்கோ'

என, ஒகாரம் எண்ணோகாரம் ஆயிற்று

'ஓர்கமா சோழியவா கேர்மணிச் குரலே' [அகம் - 273]

பா புணர்வில் அசைநிலை ஆயிற்று, வியங்கோட்கு ஒதிய அசைநிலை

'அதுமற கொண்கன் றேரே'
என்புழி மன் அசைநிலை ஆயிற்று (சுஎ)

291. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. இது மேற்சொல்லப்பட்டன அன்றி வரும

இடைச்சொல்லும் கொள்ளப்படும் என்றவாறு

அவை : காரம், கரம், கான், ஆனம், ஏனம், ஓனம் எனவும் ;

மாள, மன், ஆர், தெய்ய எனவும் வரும்

புறனடை என்பது நூலுள்ளோ சொல்லாதவற்றைப் பாதுகாத்து நூற்கு முட்டா காமை உணர்தற்பொருட்டாக வைத்து உரைப்பது (சஅ)

ஏழாவது இடையியல் முற்றிற்று



23

எட்டாவது

உரியியல்



292. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி

ஒருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், உரிச்சொல் உணர்த்தினமையின் உரிச்சொல் ஓத்து என்னும் பெயர்த்து.

இத் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், உரிச்சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: உரிச்சொற்றோன்றுமிடத்து இசையும் குறிப்பும் பண்பும் பற்றிப் பெயர்களையும் வினைக்களையும் சென்று சார்ந்து விளக்கும் என்றவாறு.

மெய் என்பது பொருள். தடுமாறுதல் என்பது பெயர்பற்றியும் வினைபற்றியும் வருதல். வினை நோக்கி

அவ்வாறு தம்பால் ... உரிமை ...

உரிமைப்படுத்த ... உரிமைப்பட்டுக் ... உடைய அவை அவ-

வாறு ... தோன்றுக அவற்றின் இலக்கணம்

அவ்வாறு தோன்றுவன ...

... அவ-

வாறு ...

...

உதாரணம் ... 300]

...

...

இவ்வாறு ...

...

தேர்வு ...

இவ்வாறுப் ... தோன்றும்

துவைத்தலும் சிதைத்தலும [சொல். உரியியல் - 61]
என்னுந் தொடக்கத்தன

[illegible] வந்தன

கறுப்புஞ் சிவப்பும் [சொல். உரியியல் - 75]
என்னுந் தொடக்கத்தன.

'நிறத்துரு வுரைத்தற்கு முரிய [உரியியல்-76]
என்றாராகலின், ஆண்டுப் பண்பெனவும் வரும்

ஒருசொல்லாகப் பலபொருட்கு உரியன,

'கடியென் கிளவி' [உரியியல் - 86]
என்னுந் தொடக்கத்தன

பலசொல் ஒருபொருட்கு உரியன,

'உறு தவ நனி' [உரியியல் - 3]
என்னுந் தொடக்கத்தன

முன்,

'இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு

என்புழி, நிரனிறை வாய்பாட்டதாகலான், அது நீக்கு-தற்குப, 'பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி' என்றார் என்பது. (க)

293. வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இருவகைய உரிச்சொல், வெளிப்படுவன எனவும் வெளிப்படாதன எனவும் என அவற்றுள் வெளிப்பட்ட உரிச்சொற்களுக்குப் பொருள் சொல்ல வேண்டா அறிந்த பொருட் பெற்றி-யான் பொருட் செலுத்துதல் என்பது உணர்த்தியவாறு.

அவ்வாறு வெளிப்பட்ட உரிச்சொற்களாவன கழித்-தது, குழைத்தது என்றுந் தொடக்கத்தன

வெளிப்பட வாராதனவற்றை விரிக்கின்றார் (உ)

294. அவைதாம்
உறுதவ நனியென வருஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், குறிப்புப்பற்றித் தோன்றும் உரிச்சொற்கள் பலவாகலான் அவற்றைப் பகுதி முற்கூறிய தொடங்கினார்.

உரை இக்கூறப்பட்ட மூன்று உரிச்சொல்லும் மிகுதிப் பொருண்மையை விளக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு

'உறுகா லொற்ற வொல்கி' [நற்றிணை - 300]

என்பது, மிகுகாலொற்ற வொல்கி என்பதாம்.

'தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்' [நற்றிணை - 115]

என்பது, மிகச்சேய நாட்டார் என்பதாம்.

'கனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர்'

என்பது, மிகச்சேய்த்து அன்றவன் பழவிறல் மூதூர் என்பதாம். (௩)

295. உருவுட் காகும் புரையுயர் பாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் அது.

வரலாறு.

உருவக் குதிரை' [அகம் - 1]

என்றக்கால், உட்கத்தக்க குதிரை என்பதாம்.

'புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை' [நற்றிணை - 1]

என்பது, உயர்ந்தோர் கேண்மை என்பதாம். (௪)

296. குருவுங் கெழுவும் நிறனா கும்மே.

வரலாறு :

'குருத்துபரி பொழிந்தது'

'சேழ்கிள ஏரலதது' [[illegible] - 493]

என்றக்கால், அவையிரண்டும் [illegible] (கு)

297. செல்ல லின்ன லின்னா மையே.

இ[illegible], [illegible].

உரை [illegible]

ஆகு[illegible]

வரலாறு

'மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்' [[illegible]-22]

எனவும், [illegible]

'வெயில் புறந் தரூஉ மின்னா வியசகம்' [[illegible]-374]

[illegible] (கூ)

298. மல்லல் வளனே யேபெற் றாகும்.

வரலாறு

'மல்லன் மாமலை

[illegible]

எனறுககால, 'ரறுதிப கைக க ஙக வனாடுதாா (எ)

299. உகப்பே யுயர்த லுவப்பே யுவகை.

வரலாறு

நாடோள மேனமே லுகமினை

என்பது, நடோகாணிக ரலபே லேயிறுவை போன்மேல உயாரினா எனாபதாப

உவசகுக ளாயினும் ஊடிகை ளாயினும்' [... - 203]

எனபழி. உவகைகளாயினும் என்பதாம (அ)

இலக்] லிராக்கிகாரம

300. பயப்பே பயனே.

இ ருகதிபா ரா வாகவிபபேரா லொளின, தறி

வரலாறு

'ஆணபயமற ாச்கினொன'

எனபழி, யபா கயபபா

301. பசப்பு நிறனுகும்.

ஆமை மெயலகாக

(4)

ஆபடுககிபட எசைவநகலிறே ெலனின, இநபபணாயபற்றி யநகது

வரலாறு

பசபபித்பச சென்றா'

எனபுழி, பொப கூறியவாறு (கo)

302. இபைபேப பயளிரசி.

இஎ குககிபப லை லாகலிறே ெலனிய, இநபயங் குறிபப

வரலாறு

'இயைநதோழுகும

எனழுககாக, ஒபப பகிகி லொபபூகுமை கன்பக, பட (கக)

303. இசைப்பிசை யபகுட.

இரகுககிபப பைவாகலிறே மெலனின், இநதுஇசைபறறி யககது

வரலாறு

•இசைசந்தோழுகும்

என்றக்கால், இசையுந் தோன்றிடும் என்பதாம். (கஉ)

304. அலமர றெருமர லாயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.
வரலாறு

'அலமரலாயம்' [ஐங்குறு - 64]

என்றக்கால், சுழன்றவாயம் என்பதாம்.

'தெருமரலுள்ளம்'

என்பது, சுழன்று வருமுள்ளம் என்பதாம். (கரு)

305. மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.
வரலாறு :

'குழக்கன்று கடிதியாத்தாள'

என்றக்கால், இளங்கன்று கடிதியாத்தாள் என்றதாம்.

'மழகளிறு' [புறம் - 38]

என்றக்கால், இளங்களிறு என்றவாறும். (கச)

306. சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

வரலாறு :

'வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி'

என்றக்கால், மிக்குபுகழ் என்பதாம (ருசு)

307. மாலை யியல்பே.

வரலாறு :

'இரவரன் மாவலயன்' [குறிஞ்சிப்பாட்டு - 239]

என்றவழி, இரவின் வரும இயல்பினன் என்றதாம. (கசு)

308. கூர்ப்புங் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்.

வரலாறு :

'உப்புக் கூர்ந்தது'

'உப்புக் கழிந்தது'

என்பன, சிறப்புச் சொல் லாயவாறும்

(கஎ)

309. கதழ்வுந் துனைவும் விரைவின்

பொருள.

வரலாறு :

'அண்டர்,

கயிறரி யெருத்திற் கதழ்ந் துறைவன்'

என்றக்கால், விரைந்து உறைவன் என்பதாம.

'துணபோறை நிவககும் புளளின் மான'

என்றக்கால், விரைந்து பறக்கும் என்றவாறும்.

(கஅ)

310. அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

'அதிர்கண் முரசம்'

என்றக்கால், நடுங்குகண் முரசம் என்பதாம்.

'விதிர்ப்புற்றுக் கண்ணிமையார்'

என்றக்கால், நடுக்குற்று என்பதாம்.

(கக)

311. வார்தல் போக லொழுகன் மூன்று
நேர்பு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது பண்புபற்றி வந்தது.

வரலாறு :

'வார்கயிற் றொழுகை' [அகம் - 173]

என்றக்கால், நேர் கயிற்றொழுகை என்பதூஉம், நெடுங் கயிற்றொழுகை என்பதூஉமாம.

'போகு கொடி'

'ஒழுகு கொடி'

என்புழியும், அவ்விருபொருளும் படும். (உ0)

312. தீர்தலுந் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இசசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.

வரலாறு :

'ஊரிற் றீாநதான்'

என்றக்கால், ஊரிற் பற்றுவிட்டான் என்பதாம்.

'பேய் தீாத்தான்'

என்றக்கால், பேய் விடுவித்தான் என்பதாம் (உக)

313. கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்டும விளையாட்டு.

வரலாறு :

'கெடவர லாயம்'

என்றக்கால், விளையாட் டாயம் என்பதாம்.

'பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணான்கு பொருளும்'

[தொல - மெயபபாட்டி - 1]

என்றக்கால்,விளையாட்டுள் தோன்றியபொருள் என்பதாம்.

314. தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை.

வரலாறு :

'தடந்தோள்'

'கயவேள் ளருவி' [அகம - 38]

'நளிமலை நாடன்' [புறம் - 150]

என வரும். (உங)

315. அவற்றுள் தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்.

உரை : தட என்பது பெருமையே யன்றிக் கோட்டப்

பொருளினையும் விளக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு :

'தடமருப் பெருமை' [நற்றிணை - 120]

என வரும்.

(உச)

316. கயவென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

'கயந்தலை மடப்பிடி' [நற்றிணை - 137]

என வரும்.

(உரு)

317. நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்.

உரை : நளி என்னும் சொல் பெருமையே யன்றிச செறி-
வுப்பொருளும் படும என்றவாறு.

வரலாறு :

'நளியிருள்'

என்றக்கால், செறியிருள் எனபதாம்.

மூன்றிடத்து உம்மையும் இறநதது தழீஇயின.

(உசா)

318. பழுது பயமின்றே.

வரலாறு :

'பழுதே வந்தார்'

என்றக்கால், பயமின்றியே வந்தார் என்பதாம்.

(உஎ)

319. சாயன் மென்மை.

வரலாறு :

'சாரா னுடன் சாயன் மார்பு'

[பதிற்றுப் - 16]

என்றக்கால், மெல்லிய மார்பு என்பதாம்

(உஅ)

320. முழுதென் கிளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே.

வரலாறு

'முழுக்கறை பெய்தான்'

என்றக்கால், எஞ்சாமை பெய்தான் எ... தாம. (உகூ)

321. வம்பு நிலையின்மை.

வரலாறு :

'வம்ப வடுகர்'

'வம்ப நாரை'

என்றக்கால், நிலையில்லாமை கூறியவாறும.

322. மாதர் காதல்.

வரலாறு .

'மாதர் வண்டோடு சுரும்பிசைத்தது'

என்றக்கால், காதல் வண்டு என்பதாம.

323. நம்பு மேவு நசையா குய்மே.

வரலாறு :

'நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி'

என்றக்கால், நச்சி என்பதாம்,

'பேரிசை நவிர மேஎ யுறையும்'

என்றக்கால், நயந்து உறையும் என்பதாம்.

324. ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ

[அகம் - 375]

[அகம் - 190]

(ந௨0)

(ந௨௧)

[அகம் - 198]

[மலைபடு - 82]

(ந௨௨)

யாவயி னொன்கு முள்ளத னுணுக்கம்.

வரலாறு :

'ஒய்கவல யொருத்தல்'

என்றக்கால், நுணுகிய கலே யொருத்தல் என்பதாம்.

'கையு மெய்யு மாய்ந் திருந்தார்'

என்றக்கால, சுருங்கி யிருநதார் என்பதாம,

'கிழத்த யாவண மேய்புலம் படர' [மதுரைககாஞ்சி - 303]

என்றக்கால, மெலிநது நுணுகிய என்பதாம்,

'கயலறை லெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்' [நெடுநல - 18]

என்றக்கால், சுருங்கி என்பதாம்.

(௩௩)

325. புலம்பே தனிமை.

வரலாறு :

'புலம்புவிட் டிருந்தார்' [மலைபடு - 49]

என்றக்கால், தனிமை துறநதிருந்தார் என்பதாம்.

(௩௪)

326. துவன்று நிறைவாகும்.

வரலாறு :

'ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்' [பதிற்று - 11]

என்றக்கால், நிறைந்த மூதூர் என்பதாம்.

(௩௫)

327. முரஞ்சன் முதிர்வே.

வரலாறு :

'கோடுபல முரஞ்சிய கோளி யாலம்' [மலைபடு - 268]

என்றக்கால், முதிர்ந்த ஆலம் என்பதாம்.

(௩௬)

328. வெம்மை வேண்டல்.

வரலாறு :

'நீ வெம்மையள்'

என்றக்கால், நீ வேண்டப்படுவாள் என்பதாம்.

(௩௭)

329. பொற்பே பொலிவு.

வரலாறு :

'அணிகலம் பொற்ப'

என்றக்கால், பொலிய என்பதாம்.

330. வறிது சிறிதாகும்.

வரலாறு :

'வறிது நெறியோரீஇ'

என்றக்கால், சிறிது நெறி ஒரீஇ என்பதாம்.

[உரி

(௩௨௯)

(௩௩௰)

331. ஏற்ற நினைவுந் துணிவு மாகும்.

வரலாறு :

'ஏற்றத் திருந்தார்'

என்றக்கால், நினைத்திருந்தாரென்பதூஉம், துணிந்திருந்தார் என்பதூஉம் ஆம். (சo)

332, பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள.

உரை : பெட்டல் என்பது புறந்தருதல்.

வரலாறு :

'அரும்பிணை பயக்கற்ற வேட்ட ஞான்று'

என்றக்கால், அரும்புறந்தரு வரவிற்றாகி வேட்டபோழ்து என்பதாம்.

'பேணினே னல்லனோ மகிழ்ந' [அகம் - 16]

என்றக்கால், பெட்டேனல்லனோ மகிழ்ந என்பதாம்.(சக)

333. பணையே பிழைத்தல் பெருப்பு மாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்புச்சொல்.

6421

வரலாறு :

'பவணத்துப்போய் வீழ்ந்தது'

என்றக்கால், பிழைத்துப் போய் வீழ்ந்தது என்பதாம்.

'பவணத்தோள்' [அகம் - 1]

என்றக்கால், பெருந்தோள் என்பதாம். (௩௨)

334. படரே யுள்ளல் செலவு மாகும்.

வரலாறு :

'படர்மலி வெற்பர்'

என்றக்கால், உள்ளமலி வெற்பர் என்பதாம்.

'ஆறு படர்ந்தார்'

என்றக்கால், சென்றார் என்பதாம். (௩௩)

335. பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள,

வரலாறு :

'பையுணல்யாழ்'

என்றக்கால், நோய் செய்யும் நல்யாழ் என்பதாம்.

'சிறுமை யுறுப செய்பறியலர்' [நற்றிணை - 1]

என்றக்கால், நோயுறுப செய்யார் என்பதாம். (௩௪)

336. எய்யாமை யறியாமை.

வரலாறு :

'எய்யாமையலை' [குறிஞ்சிப - 8]

என்றக்கால், அறியாமையலே என்றவாறும். (சூ)

337. நன்று பெரிதாகும்.

338. தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

இரண்டு சூத்திரமும் உரை நோக்கி ஒன்று யெழுதப்-பட்டது.

வரலாறு :

'நன்றுமரிது துற்றவனையாற் பெரும' [அகம - 10]

என்றக்கால், பெரிது துற்றனையால் என்பதாம்.

'நீர்தெவு நிரைத்தொழுவர்' [மதுரைக்காஞ்சி - 89]

என்றக்கால், நீர்கொள்ளும் நிரைத்தொழுவர் என்பதாம்.()

339. தாவே வலியும் வருத்தமு மாகும்.

வரலாறு :

'கருங்கட் டாக்கலை' [குறுந - 69]

என்றவழி, வருந்திய கலை என்பதாம.

'தாவி னன்பொன்' [அகம - 212]

என்றக்கால், வலியி னன்பொன் என்பதாம; பொன்-னுக்குப் போக்குடைமை வலியது. (சஅ)

340. தெவ்வுப் பகையாகும்.

வரலாறு :

'தெவ்வர் தேயத்து'

என்றக்கால், பகைவர் தேயத்து என்பதாம. (சகூ)

341. விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

'விறந்த காப்போடு'

என்றக்கால், செறிந்த காப்பொடு என்பதாம.

'உறந்த விஞ்சி யுயர்நிலை மாடம்'

என்புழி, செறிந்த இஞ்சி என்பதாம்.

'வெறுத்தார்' [புறம் - 53]

என்றக்கால், செறிந்தார் என்பதாம். (ருo)

342. அவற்றுள்
விறப்பே வெரூஉப் பொருட்டு மாகும்.

வரலாறு :

'கோடுமுற்றி யளந்த காரோடு விறந்தே'

என்றக்கால், வெரீஇ என்பதாம். (ருக)

343. கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்க
லென்றிவை நான்கு மரவப் பொருள.

இவை இசைபற்றி வந்தன

வரலாறு :

'ஊர் கம்பலை யுடைத்து'

என்றக்கால், அரவமுடைத்து என்பதாம,

'ஊா சுமமை யுடைத்து'

என்பதும அது ;

'கலிகெழு மூதூர்' [அகம - 11]

'அழுங்கல் மூதூர்'

என்பனவும் ஒக்கும. (ருஉ)

344. அவற்றுள்
அழுங்க லிரக்கமுங் கேடு மாகும்.

வரலாறு :

'மகனை யிழந் தழுங்கினர்'

என்றக்கால், இரங்கினர் என்பதாம்.

'செலவழுங்கினர்'

என்றக்கால், செலவு கெடுத்தார் என்பதாம்.

345. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

'கழுமியஞாட்பு' [களவழி - 11]

என்றக்கால், மயங்கிய ஞாட்பு என்பதாம். (ருச)

346. செழுமை வளனுங் கொழுப்பு மாகும்.

வரலாறு :

'செழுஞ் செந்நெல்'

என்றக்கால், வளனு செந்நெல் என்பதாம். வளம் என்பது ஆக்கம்.

'செழுந்தடி தின்ற செந்நா யேற்றை'

எனப்படு, கொழுந தடி தின்ற என்பதாம்; கொழுப்பு எனபது ஊன்பற்றிய நிணம். (ருரு)

347. விழுமஞ் சீர்மை மிடும்பையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

'விழுமியா'

என்றககால், சீரியர் என்பதாம.

'விழுமமுற் றிருநதார'

என்றக்கால், இடுமமையுற றிருந்தார் என்பதாம். (ருசு)

348. கருவி தொகுதி.

வரலாறு :

'கருவி வானம் கதழுறை சிதறி' [அகம - 4]

என்றக்கால், ஈண்டு, மின்னுட முழக்கும் காற்றும என இதொடக்கத்தன வாயிற்று. (ரு௭)

349. கமநிறைந் தியலும்.

வரலாறு :

'கமஞசூன் மாமழை' [திருமுருகு - 7]

என்றக்கால், நிறைநத சூன் மாமழை என்பதாம. (ருஅ)

350. அரியே யைம்மை.

வரலாறு :

'அரிமயிர்த் திரண்முன்கை' [புறம - 11]

என்றக்கால, ஐமமயிாத திரண் முன்கை என்றவாறும். ()

351. கவவகத் திடுமே.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

'கோடும்பூண் கவைஇய கோல மார்பு'

என்றக்கால், கொடும பூண் அகநதிட்ட கோல மார்பு என்பதாம். (௩௦)

352. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலு மியம்பலு மிரங்கலு மிசைப்பொருட் கிளவி யென்மனார் புலவர்.

இசசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை நான்கும் இசைபற்றி வந்தன.

வரலாறு :

'வரிவளை துவைப்ப' [புறம் - 158]

என்றக்கால, சஙகு இசைப்ப எனபதாம்

'கலலயினிரலல சிலைப்ப'

என்றக்கால், அதனது குரலிசைப்பைச் சொல்லிற்றும்;

'சிலைசகும்'

என்பதும் அது.

'இயமர மியம்பும்'

எனவே, ஒலிக்கும என்பதாம

'முரசிரங்கு முற்றம்'

என்றக்கால், இசைக்கும் என்பதாம. (௩௫௧)

353. அவற்றுள்
இரங்கல் கழிந்த பொருட்டு மாகும்.

உமமை இறநதது தழீஇயிற்று

'உடையதிழந் துயிரிரங்கி யிருந்தார்'

என்றக்கால், கழிவினை விளக்கும், ஈண்டு இரககம். (௩௫௨)

354. இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை.

வரலாறு :

'இலம்படு புலவர்' [மலைபடு - 576]

என்றக்கால், வறுமைபபடும் புலவர் என்பதாம்.

'ஊரை யொற்கந் தீர்க்கும்'

என்றக்கால், வறுமை தீரக்கும என்பதாம. (௩௫௩)

355. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள.

வரலாறு :

'தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரிய' [நற்றிணை - 143]

என்றக்கால், பரப்பிய என்பதாம்

'புண்ணுமிழ் குருதிப் புனல் பாய்ந்து'

என்றக்கால், பரந்து என்பதாம். (௩௫௪)

356. கவர்வுவிருப் பாகும்.

வரலாறு :

'கோள்வல மாந்தரி குறுது கவரும்' [அகம் - 3]

என்றக்கால், விரும்பும் என்பதாம். (௬௫)

357. சேரே திரட்சி.

வரலாறு :

'சேர்ந்துசெறி குறங்கு'

என்றக்கால், திரண்டு செறி குறங்கு என்பதாம். (௬௬)

358. வியலென் கிளவி யகலப் பொருட்டே.

வரலாறு :

'வியலிரு வானம்'

என்றக்கால், அகலிரு வானம் என்பதாம் (௬௭)

359. பேநா முருமென வரூஉங் கிளவி
யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள.

வரலாறு :

'மன்ற மராஅத்த பேஎமுதிர் கடவுள்' [குறுந் - 87]

என்பது, அச்சமுதிர் கடவுள் என்பதாம்

'நாம்வருந் துறைசேர்ந்து'

என்பது, அச்சமுடைய துறை போந்து என்பதாம்.

'உருமில் சுற்றம்'

என்பது, அச்சமில் சுற்றம் என்பதாம்.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு. (சுஅ)

360. வயவலி யாகும்.

வரலாறு :

'வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி'

என்பது, வலியுள்ள புலி என்பதாம். (சுகூ)

361. வாளொளி யாகும்.

வரலாறு :

'கண்ணே,

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே'

என்பது, ஒளி யிழந்தன என்பதாம்.

362. துயவென் கிளவி யறிவின் திரிபே.

வரலாறு :

'அறிவு துயவுறுத்தார்'

[உரி

[சூ௩ - 44]

(௭0)

என்பது, அறிவு திரிவுறுத்தார் என்பதாம். (எக)

363. உயாவே யுயங்கல்.

வரலாறு :

'பருந்திருந் துயாவிளி பயிற்று
மியாவுயர் நனந்தலை' [அகம் - 19]

என்றக்கால், உயங்கு விளி பயிற்றி என்பதாம. (எஉ)

364. உசாவே சூழ்ச்சி.

வரலாறு :

'நாமுசாக கோள்ளாமோ'

என்பது, நாம் சூழ்நதுகொள்ளாமோ என்பதாம். இவை குறிப்பு. (எங)

365. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

வரலாறு :

'கூழ்கண்டு வயாவினர்'

என்றவழி, வேட்கை யாயினா என்பதாம். (எச)

366. கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.

வரலாறு :

'கறுத்து வந்தார்'

என்பது, வெகுண்டு வந்தார் என்பதாம்.

'சிவந்து நோக்கினார்'

என்பது, வெகுண்டு நோக்கினார் என்பதாம். (எரு)

367. நிறத்துரு வுணர்த்தற்கு முரிய வென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அதுவே யன்றிப் பண்புபபொருளும படும என்றவாறு.

'உடம்பு கறுத்தது'

'கண் சிவந்தன'

என்பன, நிறத்தின் மேலும செல்லும். (எசு)

368. நொசிவு நுழைவு நுணங்கு நுண்மை.

இசசூத்திரம் என்னுதலிறறோ வெனின், இவை பண்பு பறறி வநதன.

'நொசி மருங்குல்'

என்பது, நுண்மருங்குல் என்பதாம்;

'நுழை மருங்குல்'

என்பதும் அது ;

'நுணங்கு மருங்குல்'

என்பதும் அது. (எஎ)

369. புனிறென் கிளவியீன் றணிமைப் பொருட்டே.

வரலாறு :

'புனிற்றுப் பாய்ந்தேனக் கலங்கி' [அகம் - 56]

என்பது, ஈன்றணியவாய்ப் பாய்ந்தென என்பதாம். (எஅ)

370. நனவே களனு மகலமுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

'நனவுப்புகு விறலியிற் றோன்று நாடன்'

என்றால், களம்புகு விறலியிற் றோன்று நாடன் என்பதாம்.

'நனந்தலை யுலகு' [முல்லை - 6]

என்றக்கால், அகன்றலை யுலகு என்பதாம. (எகூ)

371. மதவே மடனும் வலியு மாகும்.

வரலாறு :

'மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே'

என்பது, மடம்பட்ட நோக்கு என்பதாம.

'மதகளிறு'

என்றக்கால், வலிய களிறு என்பதாம. (அ0)

372. மிகுதியும் வனப்பு மாகலு மூரித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவையே யன்றி இவ்விருபொருளும படும என்றவாறு.

'மதகளிறு'

என்றக்கால், மிகுகளிறு என்பதஉம்.

'இளம்பாண்டில்,
தேரூரச் செம்மாந் ததுபோல் மதவினள்'

என்பது, வனப்புடையள் ஆயினள் என்பதாம. (அக)

373. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.

வரலாறு :

'அரூஅ யாண ரகன்றலை நன்னாடு' [அகம - 44]

என்றக்கால், அரூத புது வருவாயை யுடைய நாடு என்பதாம், (அஉ)

374. அமர்தன் மேவல்.

வரலாறு :

'கூழமர்ந் துணடாள்'

என்பது, கூழைமேனி யுண்டாள் என்பதாம

(அரு)

375. யாணுக் கவினும்.

வரலாறு :

'யாணது பசலை' [நற்றிணை - 50]

என்றக்கால், வனப்பின்கண்ணது பசலை என்பதாம.

(அசு)

376. பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள.

வரலாறு :

'கடவுட் பரவினர்'

என்றக்கால், வழுத்தினர் என்பதாம

'கைதொழூஉப பழிச்சி' [மதுரைக் - 694]

என்றக்கால், வழுத்தி என்பதாம.

(அஎ)

377. கடியென் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை விரைவே விளக்க மிகுதி சிறப்பே

யச்ச முன்றேற் றுயீ ரைந்து
மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் குறிப்பு.

உரை · கடி என்பது இப் பததுப் பொருளும் படும

என்றவாறு.

வரலாறு ·

'ஊர் கடிந்தார்'

என்றக்கால், ஊரை வரைந்தார் என்பதாம்

26

உணர்த்துக. அவ்வாறு உணர்த்தவே தத்தம் மரபிற் 'றிரியாப் பொருளவாய்த் தோன்றும், அவ்வாறு தெரிந்து உணராக்கால் கொள்ளாதாம் கருதியபொருள் என்பது.

யாதோ கொள்ளாத வாறெனின்,

'கடியுடை வியனகர்' [புறம - 95]

என்றக்கால, கடியென்பது கூர்மையும் விரைவும் படுமால் என்று,

நகரத்துக்கண் அவை யேற்றற்க; காப்புடை நகர் என்று கொள்க, அதற்கு ஒத்த மொழியாகலின் என்பது. (கூஉ)

384. கூறிய கிளவிப் பொருணிலை யல்லது
வேறுபிற தோன்றினு மவற்றொடு கொளலே.

இசசூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் புறனடை.

உரை. சொல்லிப போநத உரிசசொற்கள் அவ்வுரியவெனப்பட்ட பொருளின ஆகாது வேறுவேறு பட்ட பொருளினவாய்த் தோன்றினும அச சொல்லப்பட்ட பொருளொடு படுததுப பொருளபடுமாறு அறிநதுகொள்க என்பதாம்.

'புரைப்பட்ட'

என்புழிப,புரை என்பது ஈண்டுப் பிளவுபபொருண்மையை விளக்கிற்றாகலின், இதனையும் உயர்வுபபொருண்மையொடு புணர்த்து இருபொருளும அசசொற்குப பொருள் என்று கொள்க என்பதாம். இனிக்,

'கண்கதழ வேழதினர்'

என்புழி, ஆண்டு விரைந்து எழுதினர் என்று விரைவிற் பொருள் கொள்ளற்க; சிறபப எழுதினர் என்று கொள்க. பிறவும் அன்ன. (கூரு)

385. பொருட்குப்பொரு டேரிய னதுவரம் பின்றே.

இசசூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும புறனடை.

உரை : மேற்கூறபபட்ட உரிசசொல்லுஞ் உள- வன்றே, அப்பொருட்கும இபபொருட்கும உரியவென்று ஓதப்பட்டன. அவை,

'உறு தவ நனி' [தொல, உரிச் - 3]

என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று, அவற்றை மிகுதிப பொருள என்றார்.

அது-
பற்றி மிகுதி யென்னை? என்றற்கு, ஒன்றுவிடப
பெரிதாக
என்பவால் எனின், அதனைக் கேட்டு ஒழியான் ;
பெரிது
எனப்படுவது என்னை ? என்றான் ; எனச்,
சாலவாதல்
என்றான் ; என்பதனுனும ஒழியான், சாலவாதல்
எனப்-
படுவது என்னை ? என்றான் ; என, எதுணையும
இறங்-
குதல் என்றான் , என, அத்துணையும் என்னை ?
என்று
இவ்வாறு பிரித்துச சொற்களால் தெரிபு கூறுமேல்
அது
வேண்டா என விலக்கினவாறு.
(கூச)

386. பொருட்குத் திரிபில்லை யுணர்த்த
வல்லின்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது
மேற்

சூத்திரத்திற்குப் புறனடை.

உரை: உரிசசொல் பிறிதலது, அது பொருள் உண-
ருமாறு வல்லாற்குப பிறசொற் கொணர்ந்து பொருள்
உணாததல் வேண்டா ; திரிபின்றி அச் சொல்லினுனே
உணரப்படும் என்றவாறு.

என்னை, 'உறு' என்ற பதம் மிகுதிப் பொருட்டு
என்றக்கால், அம் மிகுதியையும் அதனுனே யுணரலாம ;
உணருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து உரைத்-
தல் வேண்டா என்பது.
(கூ௫)

387. உணர்ச்சி வாயி லுணர்வோர் வலித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும புற-
னடை.

யானு ரொல்லிய சொல்வாயிலே பற்றி யுணர்த்துக,

அத்துணையால் உணர்வாாககு அதுவே உணர்சசி வாயி-லாம்; அல்லாக்கால அவவுணாவோரை வலிததாமாற்றால் உணர்ததுக என்பதாம.

என்னை,

'பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள' [தொல். உரிச் - 85]

என்பதனால உணராத மடவோரை மற்றொரு வாய்பாட்-டால உணர்ததுக அல்லாக்கால, மேல நோககிச சில மலர்கொடு தூவிககாட்ட வுணாருமேல அஃதே உணாசசி வாயிலாக அறிக என்பது (கூசு)

388. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா.

இசசூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின். இதுவும் புற-னடை.

உரை: மொழிப்பொருள்கள் என்பன அச சொல்லப்-பட்ட பொருள்கள் அபபொருட்கட்டே என்றவாறும. ()

389. எழுத்துப்பிரிந் திசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், புறனடை போல்-வதோர் விதி கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : எழுத்துக்கள் பிரிந்திசைக்கபபடா.

உரிச்சொல் என்றவை பிறிதிலக்கணமும உடைய

என்பது போந்ததாம. என்னை பிறிதிலக்கணமெனின்,

'தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலும'
உடைய இவையும என்பது.
யாதோவெனின்,
கடியென் கிளவி,
'கடும்புனல்' [குறுந் - 103]
என்றாயிற்று.
நம்பு எனப்பட்டது,
'நம்பி'
என்றாயிற்று. பிறவும அன்ன
இனி,
'உருகெழ தோற்றம்'
என்புழி, உரு என்பதூஉம் கெழூஉ என்பதும
உரிச்-
சொல்.
(கூஅ)

390. அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னினைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஓர் புறனடை.

உரை : அச் சொல்லிப்போந்த உரிச் சொற்களன்றி அவைபோல்வன பிறவும் உலகத்துப் பலவாற்றானும் பரந்து வரும் உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும் இசையும் குறிப்பும் பண்பும என்னும மூன்று வகைப்பட்ட

பொருளையுஞ் சார்த்தி யுணர்த்துதற் குறைகூட்ட அம் மூன்று பொருண்மைக்கண்ணும் அவை யித்துணையே என்று வரையறுக்கும் வரையறை யின்மையின் முன்னர் உரிச்சொற்கு ஓதப்பட்ட இலக்கணத்திற் பிழையாமல் ஓம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலான் உணர்க என்றவாறு.

'ஓம்படை யாணை' என்பது பாதுகாவல்பற்றிய ஆணை.

'அருமை, இருமை, கருமை, சேண்மை என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றைப் பிறநூலார்,

'இருமை பெருமையுங் கருமையுஞ் செய்யும்'

என்றும்,

'தோன்றேன் கிளவி தோழிற்பயில் வாகும்'

என்றும் எடுத்தோதுப' என்பதும் அது. (கூகூ)

எட்டாவது உரியியல் முற்றிற்று.



ஒன்பதாவது

எச்சவியல்

391. இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொலென
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், எல்லா வோத்தினுள்ளும் எஞ்சிய பொருள்களை யுணர்த்தினமையின் எச்சவியல் என்னும் பெயர்த்து

இனி, இத் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இத்துணைப்பட்ட சொல்லினாற் செய்யுள் செய்யப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் என நான்கும் செய்யுள் செய்தற்குரிய சொல்லாதல் உடைய என்றவாறு.

இயற்சொல் என்பது தமிழ் வழங்கு நாட்டு விகாரமின்றித் தமிழியற்கை யிலக்கணப்பாடு செவ்வனுடைய சொல் ; அவை முன்னர் உணர்த்துப.

திரிசொல் என்பது செய்யுளினப நோக்கி அவ்வியற் சொற்களை அவ்வாய்பாடு திரித்து வேறு வாய்பாட்டவாகக் கூறு செய்யுளுடைய சொல்

என்னை,

'சேரிச் சொல்லின் முட்டுற லஞ்சிச
செய்யுட்குப புலவர் செய்துகொண் டனரே'

என்பது * புறச சூததிரப

அவைதாம வழககிலுள இன்மை காரணம அமைதல என்பவாகலின், அவையும முனனா உணாததுப

திசைச்சொல என்பது செநதமிழ் நாடடை அடையும புடையுங கிடநத திசைநாட்டார வழங்குஞ சொல. அவையும் முன்னா உணாக்துப

வடசொல எனபது ஆரியச சொறபோலுஞ சொல் அவை முனனா விரிததுரைபப

பெயா, வினை, இடை, உரி எனபபட்ட நான்கு சொலலுமே இயறசொல, திரிசொல, திசைசசொல, வடசொல எனப்பட்டன: பிறவில்லை.

திரிசொல் செய்யுட்கே உரிய. ஒழிநத மூனறும வழககிறகுரியவாகிச செய்யுட்கும புகும எனறவாறு. (க)

392. அவற்றுள்

இயற்சொற் றமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாஅமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிறறோ வெனின், மேல நிறுதத முறையானே இயற்சொலலை யின்னவென்று இலக்கண முறைமையாற் பகுதது உணாததுதல நுதலிறறு.

* 'பரிமாணச் சூத்திரம்' பிரதிபேதம.

உரை : மேற சொலலப்பட்ட நான்கு சொல்லுள்ளும்
இயறசொல என்று கூறபபடுவன செநதமிழ் நிலத்தார
வழஙகும வழஙகததிற்குப பொருநதித தததம பொரு-
ளின் வழாமல நடககுஞசொல என்றவாறு
அவை : சோறு, கூழ், பால, பாளிதம என்னுந
தொடக்கத்தன

செந்தமிழ் நிலம் என்பது வையையாற்றின் வடக்கு,
மருதயாற்றின் தெற்கு, கருவூரின் கிழக்கு, மருவூரின்
மேற்கு. மற்று, இவற்றைத் தம் பொருள் வழா அமை
யிசைக்கும் என்பது என்னை? ஒழிந்தன தம் பொருள்
வழுவுமோ எனின், அற்றன்று, நாயை ஞமலி என்ப பூழி
நாட்டார், என்றக்கால் அச் சொல் எல்லா நாட்டாரும்
பட்டாங்குணரார், நாய் என்பதனையாயின் எவ்வெத்திசை
நாட்டாரும் உணர்ப என்பது. (உ)

393. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்

வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியு
மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இ-ள். திரிசொல்லிரண்டு கூற்றவெனின், முறையானே
திரிசொல் இவை என்று இலக்கணத்தாற் பகுத்து

உணாத்-

துதல நுதலிறறு.

உரை: ஒரு பொருளைக கருதிப் பலசொல்லான் வரு-

தலும, பலபொருளைக கருதி ஒருசொல்லான் வருதலும

என இருகூறறனவாகும திரிசொற்கள் எனறவாறு.

ஒரு பொருளைக குறிதத வேறு சொல்லாகி வருவன,

அடுககல, பிறங்கல, விணடு, ஓங்கல என இவை.

வேறு பொருள் குறிதத ஒருசொல, உந்தி என்பது;

ஆற்றிடைககுறையும, கொபபூழும, தேர்த்தட்டும், யாழ-

கத்தோா உறுப்புமம (மனஞெழிலும்) என இவை யெல்-

லாம் விளங்கி நிற்கும.

இனி, கிள்ளை, மஞஞை என்னுந தொடக்கத்தன ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு திரிநதன, உநதி, அடுககல் என்னுந தொடக்கததன முழுவதூஉம வேறுபடடத் திரிந-

394. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினுந் தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இசஞுத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-யானே திசைசசொல இவை என இலக்கணததால் பகுதது உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை : செந்தமிழ் நாட்டை அடையும் புடையுங கிடந்த பன்னிரு நிலத்தார் தங் குறிப்பினையே இலக்கண-மாகவுடைய, திசைச்சொற் கிளவிகள் என்றவாறு.

வரலாறு :

தாயைத் தள்ளை என்ப குடநாட்டார்

நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டாா.

பிறவும் அன்ன

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலமாவன :

1. பொதுங்கா நாடு
2. தென்பாண்டி நாடு
3. ஒளிநாடு
4. குட்டநாடு
7. சீதநாடு
8. பூழிநாடு
9. மலைநாடு
10. அருவாநாடு

5 பன்றிநாடு　　11. அருவாவடதலைநாடு
6. கற்காநாடு　　12 குடநாடு *

என இவை.

* சில பிரதிகளில் இது வெற்றிடமாக விடப்பட்டுளது.

'தங்குறிப்பினவே' என்றது அவை ஒருவாய்பாட்டவே யல்ல, தததம மரபினும் பின் வேறு வேறு வாய்பாட்ட' என்றறகும, அவா எவ்வாறு குறிதது வழங்கினரோ அஃதே அவற்றிற்கு இலககணம என்றறகும என்பது.(௪)

395. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா
கும்மே.

இசகுததிரம நி றுதக முறைபானே வடசொல இவை என்றவற்றிற்கு இலககணத தான் அறிய றுதலிற்று

உணாத்துதல்

உரை : வடசொற் கிளவி என்று சொல்லபபடுவது ஆரியத்திற்கே உரிய எழுததினை ஒரீஇ இருதிறத்தார்க்கும பொதுவாய எழுத்தினை யுறுபபாக வுடையவாகுஞ் சொல என்றவாறு

அவை, உலகம குங்குமம நற்குணம என்னுந தொடக்கததன.

குஙகுமம என்றவிடத்து இருசார்க்கும பொது எழுததினுன் வருதலுடைமையும ஆரியததானும் தமி-ழானும ஒருபொருட்கே பெயராகி வழஙகி வருதலுடை-மையும அறிக.

(ரு)

396. சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்.

இச்சூததிரம என்றுதலிற்றே வெனின், இதுவும் வட
சொற்கிளவி யாமாறு உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை . இருசார எழுததிற்கும ஒதத வழக்கினன்
வாராது சிதைநது வநதனவாயினும பொருந்தி வநதன
வரையபபடா வடசொல் லாதற்கு என்பது.

அவை,

'நிதியங் துஞ்சும்' [அகம - 227]

எனவும,

'தசநான் கேய்திய பணைமருள் நோன்றள்'[நெடுநல - 115]

எனவும் வரும (சு)

397. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலு மெலிக்குமவழி மெலிததலும்
விரிக்கும்வழிவிரிததலுந் தொகுக்குமவழித்தொகுத்தலு

நாட்டல் வலிய வென்மனூர் புலவர்.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், அந நான்கு வகைச சொல்லானும செய்யுட் செய்யுமிடதது இவ்வறு வகைப்பட்ட விகாரமுமபடச செய்யுட் செய்யபபெறுப என்பது உணாததியவாறு

உரை: நாட்டல் வலிய என்றது — ஒருவன நாட்டுதல் வன்மை யிலக்கணததினை அமை உடைய எனறவாறு

வலிக்கும்வழி வலித்தல்

குறுந்தாட் கோழி என்பதனை,

'குறுத்தாட் கோழி'

என வலித்தல்

மேலிக்கும்வழி மெலித்தல் ·

தட்டை எனற்பாலதனை,

'தண்டை'

என மெலிததல்,

விரிக்கும்வழி விரித்தல :

தண்டுறைவன என றபாலதனைத,

'தண்ணங் துறைவன' [சூத் - 296]

என விரித்தல்

தொக்கும்வழித் தொகுத்தல்.

மழவரை யோட்டிய என்றபாலதனை,

'மழவரோட்டிய'

எனத் தொகுத்தல்

நீட்டும்வழி நீட்டல்

பசிலை என்றபாலதனைப்,

'பாசிலை'

என நீட்டல்

குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல்:

உண்டாரந்து என்பதனை,

'உண்டருந்து'

என்க குறுக்கல்

பாத்து வாக்க விகாரத்தால்

[அகம் - 1]

[புறம் - 54]

அறுவகை விகாரம் எண்-

டுக. அறிஞர் இனமில்லதனை இனமுள்ளது போலச் சொல்லுதலும், இனமுள்ளதனை இனமில்லது போலச் சொல்லுதலும்,

'இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை'

[தொல். கிளவியாக். 18]

என்பதனுட் சொல்லிப்போந்தாம்.

இனி, இடைச்சொற் போக்கல், புடைச்சொற் புகுத்-

தல என இரண்டும,

'நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்று' [தொல். எச்ச-8]
எனபபட்டு அடங்கும். (எ)

398. நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்
றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.

என்பது, நிரனிறை, சுணணம, அடிமறி, மொழிமாறறு என நான்கு வகையான மொழிகள தமமுள புணருஞ செய்யுளகதது எனபது உணாததியவாறு

அவையாமாறு அவற்றவற்றுச சிறபபுச சூததிரஙகளால அறிக. (அ)

399. அவற்றுள்
நிரனிறை தானே
வினையினும் பெயரினும் நினையத் தோன்றிச
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிரனிறைப் பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் நிரனிறை யென்று சொல்லப்படுவதியாதோவெனின். வினையினும் பெயரினும் ஆராய்ந்த தோன்றிச் சொல் வேறு வேறு நிற்பப் பொருள் வேறு வேறு நின்று உணரப்படும் என்றவாறு.

அவற்றுள் வினையிற் றோன்றியது

'உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலிருளாம் பல்பாம் பெனக
கேடலருஞ்சீர்த் திங்க * டிருமுகமாய்ச் சேர்ந்து'

என்பது, உடலும் உடைந்தோடும் பார்க்கும் மலரும் என்ற வினைச்சொற்கள் தம்முள் பொருளியைபு இன்றி வேறு நின்றன. இனிக் கடல் இருள் ஆம்பல் பாம்பு என நின்ற பெயர்ச் சொல்லும் அவ்வாறே நின்றமை யறிக.

* 'டிருமுகமாச் சேத்து' பிரதிபேதம்.

அவை தம்முள் பொருளியையுமாறு:

உடலுங் கடல், உடைந்தோடும் இருள், மலரும்

ஆம்பல், பாாக்கும பாமபு எனக் கூட்டுக.

இனிப பெயா நிரனிறை வருமாறு :

'கோடி குவளை கோட்டைநுசுப புண்கண் மேனி'

என வரும

இனி, அவை பொருள்கொள்ளுங்கால், கொடி நுசுப்பு, குவளை உண்சண், கொட்டை மேனி என வரும.

'நினையத் தோன்றும' என்றதனான், மொழிமாற்றுப் போல நிற்கும நிரனிறையும உள என்பது.

'களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றும்'

என வரும. களிறும கநதும முறையானே கலனும் கூமபும எனற்பால ; அவ்வாறு கூறாது, 'கூம்பும கலனும்' என்றமையான், மயக்க நிரனிறை யாயிற்று என்பது. (கூ)

400. சுண்ண ந் தானே
பட்டாங் கமைந்த வீரடி யெண்சீ
ரொட்டுவழி யறிந்து துணித்தன ரியற்றல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுதத முறையானே சுண்ணம என்னும பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : சுண்ணம எனப்படுப இரண்டடியால் எட்டுச்

சீராற் பொருந்துமாறு அறிந்து துணிநது இயற்ற வரும் என்றவாறு.

வரலாறு :

'சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை'

என வருமட.

28

இதனை ஒட்டுமாறு.

மொழிகளை, 'சுரை மிதபப, அம்மி யாழ, யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீதது' எனத துணிதது இயற்றுக.

'பட்டாங கமைநத' என்பது, இசைபுடைய செய்புள நடைக்கொத்த அடியாகலவேண்டும என்றறகு என்பது ()

**401. அடிமறிச் செய்தி யடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.**

இச் சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், அடிமறிப பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை அடிமறி என்று சொல்லப்படுவது சீர் கிடந்-தாழியே கிடப்ப, அடிகள் முதலும் இடையும் கடையும் பட்ச சொல்லிக் கண்டுகொள்க (கக)

402. பொருடெரி மருங்கி
ணீற்றடி யிறுசீ ரெருத்துவயிற் றிரியுந்
தோற்றமும் வரையா ரடிமறி யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்-குதல நுதலிற்று.

உரை : அடிமறிப் பொருள்கோள், ஆராயுமிடத்து, ஈற்றடியின் இறுதிசசீா எருததததுச சீராய்க் கிடந்தும வரையப்படாது என்றவாறு.

வரலாறு :

'சார ஞட நீவர லாறே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச் சீர் எருத்து வயிற் றிரிந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவ்வாறு எங்கும் மாற்றுக. (கஉ)

403. மொழிமாற் றியற்கை
சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னுங் கோள்வழிக் கோளாஅல்.

இசசூததிரம எனனுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்து நின்ற மொழிமாற்றுப பொருள்கோள ஆமாறு உணாத்துதல் நுதலிறறு.

உரை · மொழிமாற்றினது தனமையாவது, நின்ற சொல்லை மொழிமாற்றி, முன்னும பின்னும கொள்ளு- மிடம அறிநது கொளக என்றவாறு

வரலாறு .

'குன்றத்து மேல குவவள குளததுள
செங்கோடு வேரி மலர்'

என வரும இதனைக், குவளை குளத்துள, செங்கோடு வேரிமலர் குன்றததுள என மொழிமாறறுக.

மற்றுச, சுண்ணததோடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின், சுண்ணம ஈரடி எண்சீருள் அவ்வாறு செய்யபபடும; இதற்கு அன்னதோா வரையறை யில்லை

என்றவாறும். (௩௩)

404. தநநு எஎனு மவைமுத லாகிய கிளைநுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று

உரை: த - ந - நு - எ எனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு எழுத்தினையும் முதலாகவும், ன - ள - ர என்னும் மூன்று எழுத்தினையும் ஈறாகவும் உடையவாகிய தொடர்ச்சிக் கிழமை கருதிவரும் பெயரவற்றைப் பிரித்து இடையறுத்து உணரலாங்கொல்லோ எனின், அவை பிரிப்பப் பிரியா, நின்றவாற்றானே நின்று பொருள்படினன்றி என்பது.

வரலாறு: தமன் - தமள் - தமர்: நமன் - நமள் - நமர்; நுமன் - நுமள் - நுமர். எமன் - எமள் - எமர் என வரும்.

உம்மையாற் பிறவும் பிரிப்பப் பிரியாதன உள: அவை, தாய் ஞாய் யாய் என வரும் வில்லி, வாளி என்பனவும் பிறவும் அவ்வாறு வருவன பிரிப்பப் பிரியா என்று கொள்க

இவை ஒட்டுச சொற் பொருளொடு நிற்பன என்றும,
இவறறை ஒருசொல அன்று என்றும மயங்கற்க ஒரு சொல்லே
என்பது கருதது (கச)

405. இசை நிறை யசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென்
றவைமூன் றென்ப வொருசொல் லடுக்கே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வழக்- கிற்கும் செய்புட்கும பொதுவாயதோா முடிபு கூறுதல நுதலிற்று

உரை. ஒருசொல பலகால அடுக்கி மூன்று காரண- மும்படச் சொலலபபடும என்றவாறு

இசைநிறை எனவே, அது செய்புள் இலககணம் என்பது போநதது

வரலாறு :

'ஏஎஎ வம்பன் மொழிந்தனள்'

என வரும்.

ஒழிந்தன இரண்டும் வழக்கினுள் அடுத்துவரும்.

அசைநிலை :

'ஒக்குமொக்கும்'

எனவும்,

'மற்றோ மற்றோ'

எனவும் வரும்.

பொருளோடு புணர்தல் ·

பாமபு பாமபு, கள்ளர் கள்ளர், படை படை, தீதீ

,

எனவரும. அவற்றை இனைததா லடுக்கிவரும என்பதனை முன்னர்ச சொலலுதும

(கரு)

406. வேற்றுமைத் தொகையே வுவமத்

தொகையே

வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யும்மைத் தொகையே யனமொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இசசூததிரம என்னுதலிறறோ வெனின்,

தொகைசசொற-

களைப பெயரும முறையும தொகையும உணாததுதல நுதலிறறு

பெயரும முறையும தொகையும் அதுவே.

வேற்று-
மைத தொகையை முன்வைததார் அபபகுதிப
பிமாக-
லான் ; அன்மொழித தொகையைப பின்வைததார
அஃது
எல்லாவறறையும பற்றிப பிறககுமாகலான.
(கசு)

407. அவற்றுள்
வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

இசசூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுதத
முறை-
யானே வேறறுமைத தொகையது இலக்கணம கூறுதல்
நுதலிற்று
உரை : வேற்றுமையுருபு தொக்குநின்ற
தொகைச்
சொற்கள் அவவுருபு இருந்தாங்கே பொருள்படும் என்ற-
வாறு.
அவையாவன
நிலங் கடநதான், தாய் மூவர், கருப்பு வேலி,
வரை
வீழருவி, யானைக் கோடு, குன்றக் கூகை என இவை.

இவற்றையும் அவ் வுருபு விரிந்தாங்கே பொருள் படுமாறு அறிந்துகொள்க. அத் தொகுதிக்கண் உருபுகள் பலவகையும் புலப்படாதே நின்றன என்ப ஒரு சாரார்; ஒரு சாரார் இல்லை என்ப (கஎ)

403. உவமத் தொகையே யுவம வியல.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை- யானே உவமத்தொகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை உவமத் தொகைக்கண் அவ் வுருபு தொக்கு நின்றாலும் அவ் வுருபு விரிந்தாங்கே பொருள்படும் என்ற- வாறு.

உவமம் தொகுங்கால் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும்பற்றித் தொகும்

வினையுவமம் புலிப் பாய்த்துள் என்பது.

பயவுவமம் மழை வண்கை என்பது.

மெய்யுவமம் துடி நடு என்பது

உருவுவமம் : பூத்த முறுவல் என்பது.

‘முத்துப போலும முறுவல்’ என்று உவம வுருபு விரிந்து நின்றுங்கே அவ்வுருபு தொக்கநிலைமைக்கண்ணும் பொருள் ஒக்கும் என்பது.

மற்று, இவ் வுவமதொகை யென்று காட்டின வெல்லாம் வேற்றுமை யுருபுபற்றி யன்றி வாரா.

என்னை,

‘துடி நடு’

என்றவிடத்து, துடியை ஒக்கும் நடு, துடி நடு என்று இரண்டனுருபுபற்றி வருமாகலின், உவமதொகை என்- றது என்னையெனின், அதற்கு ஒரு சாரார் சொல்லுவது :

துடி நடு என்புழி, உவமவுருபும் வேற்றுமையுருபும் என இரண்டும தொககவேணும, துடி போலும நடு எனத் தொகைககு உவமபபொருளே சிறைபபுடைத்தாகலின் அது தொகை யென்பது, ஐகாரவுருபு அவ்வுவம வுரு- பினை நோககி வநதது என்ப, என்னை, துடியை நடுவாகக் கொளளாதாகலின் என்பது. இனி, அதற்கு மெய்புரை வலலோாவாய்க கேட்டுணாக. (கஅ)

409. வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்.

உரை: வினைச்சொல தொகுங்கால், காலநதோன்றத் தொகும என்றவாறு.

'காலததியலும' என்றது எக்காலும காலமுடையவாய் இயலும என்றவாறு.'

வரலாறு: கொல் யானை என்பது கொன்ற யானை, கொல யானை — கொல்லாநின்ற யானை, கொல் யானை — கொலலும யானை என மூன்று காலததிறகும அதுவே வாய்பாடு, பிறிதில்லை.

மற்றுக், கொல்யானை என்றானேல், நிகழ் காலமும் அறியலாம; கொல்லிய ஓடுவதனைக் கண்டு, 'சொல் யானை' என்றானேல், எதிர்காலம என்பது அறியலாம். பிறவும் அன்ன. (கக)

410. வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் சுவையினென்
றன்ன பிறவு மதன்குண் நுதலி
யின்ன திதுவென வரூஉ மியற்கை
யென்ன கிளவியும் பண்பின் றொகையே.

உரை: பண்பு தொகுமிடத்து இந் நான்கும்பற்றித் தொகும் என்பது கருத்து.

வண்ணம்பற்றித் தொக்கது

கருங் குதிரை என்பது; இது விரியுங்காலை, கரியது குதிரை என விரியும்.

கரியதும் அதுவே, குதிரையும அதுவே, கருமை யுடைமையிற குதிரை கரியது எனப்பட்டது. இன்னது இது என நிற்றல அதற்கு இலக்கணம்

இன்னது என்பது கரியது என்றல், இது என்பது குதிரை என்றல.

இனி, வடிவுபற்றித் தொகுத்தல்.

வட்டப பலகை என்பது, அது விரியுங்கால், வட்ட மாகியது பலகை என விரியும. ஆண்டும இன்னது இது என்னுங குணம நுதலி நிற்கும

இனி, அளவுபற்றித் தொக்கது:

குறுங கோல என்பது; அது விரியுங்கால, குறியது

கோல் என விரியும. ஆண்டும இன்னது இது என நிற்கும.

இனிச சுவைபற்றித் தோக்கது

தீங் கருமபு என்பது ; அது விரியுங்கால, தீவியது கரும்பு என விரியும. ஆண்டும இன்னது இது என்னும குணம நுதலிற்று.

இனி, 'அன்ன பிறவும்' என்றதனல், தண்ணீா, நறும்பூ, நன்னுதல், பருநூல், மெல்லிலே, நல்லாடை என எத்துணையுளமன், அப்பொருள் குணம், அக்குணம் நுதலி இன்னது இது என வருமவை யெல்லாம பண்புத தொகையே யென்று கொள்க என்பதாம.

இனி, 'என்ன கிளவியும்' என்றதனல், கேழற்பன்றி, வேழக்கரும்பு, சகரக்கிளவி, அகரமுதல, மாமரம என இவையுங் கொள்க. இவை ஒரு பொருட்கண் இருபெயர்

பட வரும. இவறறுககணணும இனனது இது என நிற்றல் ஒக்கும. கேழல எனபபட்டதுவும் அதுவே. பிறவும அன்ன

மற்று, வேற்றுமைத் தொகையும் உவமத் தொகை-யும, வேற்றுமை யுருபும உவம வுருபும தொக்கமையால் தொகை யென்றல் அமையும , ஒழிந்த வினைத்தொகையும அவ்வாறு தொக்கு நின்றிலவால் எனின், அவ்வாறு தொகுதலே யனறு தொகையாவது

கொல் யானை என்புழிக், கொல்லும என்னும் வினைச் சொல் ஒருகூறு நிறப, ஒருகூறு தொக்கமையின் வினைத் தொகை ஆயிற்று

கருங் குதிரை என்புழிக, கரியது என்னும பண்புப் பெயர் ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு தொக்கமையின் பண்புத் தொகை ஆயிற்று. (உ௦)

411. **இருபெயர் பலபெய ரளவின் பெயரே**
யெண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் **கிளவி**
யெண்ணின் பெயரோ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே.

என்பது, இவ்வாறிடத்தும் உமமை தொகற்பாலது என்று உணாததியவாறு.

இருபெயர்க்கண் தொக்கது :

உவாப பதினான்கு என்பது, அது விரியுங்கால், உவாவும் பதினான்கும் என விரியும்.

பலபெயர்க்கண் தொக்கது:

புலி விற் கெண்டை என்பது; அது விரியுங்கால், புலியும் வில்லும் கெண்டையும் என விரியும்.

அளவுபற்றித் தொக்கது:

தூணிப் பதக்கு என்பது, அது விரியுங்கால், தூணியும் பதக்கும் என விரியும்.

எண்ணியற்பெயர்பற்றித் தொக்கது:

பதினைவர் என்பது, அது விரியுங்கால், பதின்மரும் ஐவரும் என விரியும்.

நிறைப்பெயர்பற்றித் தொக்கது:

தொடியரை என்பது அது விரியுங்கால், தொடியும் அரையும் என விரியும்.

எண்ணின்பெயர்பற்றித் தொக்கது.

பதினொன்று என்பது: அது, பத்தும ஒன்றும் என விரியும்.

மற்றும், 'பலபெயர்' என அமையாதே, 'இருபெயர்' என வேண்டியது என்னை, இரண்டையும பல என்பவால் எனின், அற்றன்று; இரண்டனையும் பன்மை யென்று வேண்டான் இவ்வாசிரியன் என்பது. ஆயின், மேல்,

'ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்' [தொல. கிளவி - 3]

என்புழி, இரண்டையும் பல என்று வேண்டினானெனின், அது விகாரம; என்னை, இரண்டும இரண்டிறந்த பன்மையும, 'வந்தன, போயின' என, ஒருபன்மைச் சொல்லே யேற்குமாகலின், ஆண்டு இரண்டினைப பலவற்றுள் அடக்கிக் கூறினார் என்பது. (உக)

**412. பண்புதொக வரூஉங் கிளவி யானு
மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்**

**வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு
மீற்றுநின் றியலு மன்மொழித் தொகையே.**

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் நிறுத்த முறையானே ஒழிந துநின்ற அன்மொழித்தொகை ஆமாறு உணாத்துதல் நுதலிற்று

உரை அக் கூறப்பட்ட மூன்று தொகைச சொல்லீற்றுக்கண்ணே நின்று நடக்கும அன்மொழித தொகை என்றவாறு.

பண்புத்தோகைப் புறத்துப் பிறந்தது :

வெள்ளாடை என்பது ; அதனைப் படுத்தலோசையாற் சொல்ல, வெண்மைமேலும ஆடைமேலுங் கிடவாது, அவ்வாடை யுடுததாள்மேல கிடககும என்பது; அநநிறை மொழி யோசையன்றிப பிறிதோா மொழி யோசைபட்டுப் பொருள்கொள்ளு மாதலான், அம மொழி அன்மொழி யாயிற்று என்பது.

அன்மொழிதத்தொகை யாயககாலும வெளியதாடை என்றே விரியும , பிறிதிலலை.

உம்மைத்தோகைபற்றிப் பிறந்தது :

தகர ஞாழல் என்பது ; அது விரியுங்கால், தகரமும ஞாழலும என விரியும. அன்னதன் றொகைக்கண் ஓசை வேறுபடச் சொல்லத தகரத்தின்மேலும் ஞாழலின்மேலும் கிடவாது, அவை யுடையாள்மேல் கிடக்கும்.

இனி, வேற்றுமைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது :

பொற்றாலி என்பது ; அது விரியுங்கால், பொன்னானுய தாலி, பொற்றாலி என்பதாம். பிறிதானும் விரியும் ; பின்னர், அத்தொகை பொன்மேலும் தாலிமேலும் கிடவாது, பொற்றாலியுடையாள்மேல் நிற்கும், ஓசை

வேறுபாட்டான் என்பது இம் மூன்று தொகையும் 'பற்றிப் பிறததலின் ஓர் மிகுதிக்குறை யில்லை. ஒக்கும என்றவாறு.

மற்றுத் தொகையதிகாரததின் முன்வைககபபட்ட- தூஉம சிறபபுடைபதூஉம வேற்றுமைத்தொகையாதலின், ஈண்டு இதனை முறகூறாது, பண்புததொகை முற்கூறியது என்னை யென்னின், அதனுற பிறவும உள கொள்ளப- படுவன, அவையாவையோ எனின, ஒழிநதுநின்ற உவமத தொகையும் வினைததொகையும பற்றிப பிறக்கும அன்- மொழித்தொகை என்பது.

உவமத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது.

அறறகூந்தல் என்பது. அது விரியுங்கால, அறல் போலுங் கூநதல் என விரியும

வினைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது.

திரிதாடி என்பது அது விரியுஙகால, திரிநத தாடி என விரியும். அது தொகுழி திரிவின்மேலும தாடியின் மேலும கிடவாது, திரிநததாடி யுடையான்மேல நிற்கும இவை இரண்டும வழக்குப பயிறசி. அவைபோல அக் காலதது இன்மையின, இலேசுபறறி பெடுததுக கொண்டார என்பது (உஉ)

'413. அவைதாம்

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு
மிருமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலு
மம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலு
மந்நான் கென்ப பொருணிலை மரபே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அத் தொகைக்கண்ணே கிடந்ததோா இலக்கணம உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை · தொகுவன இருவகை மொழிகளான், அவ்
விருவகை மொழியும இருபொருளின்பின்
ெறக்கவிடத்து
அவற்றைச சொலலுவான, அததொகைக்கண்
முன்னதன்
பொருளுணாதலுறுச சொலலுதல, பின்னதன் பொரு-
ளுணாதலுறுச சொலலுதல. இரணடுடன் பொ
ருணா-
தலுறுச சொலலுதல, இரணடின்மேலும நிலலாது பிறி-
தோா பொருளுணர்தலுறுச சொலலுதல என நாலவகை
யிலககணத்தாற பொருளுணா நிறகும என்றவாறு.

அவற்றுள. முன்மொழிப் பொருளுணா நின்றது
'வேஙகைபபூ' என்பது

முன்மொழி பின்மொழி யாதல், இடமும காலமும்

என இருவகையால உணரப்படும
முனமொழிப பொருளாய்பிறறு ,

அவறறுள இடத்தான்
காலவகை நோக்கிப்
பின்மொழிப பொருளாம

வேங்கை என்பதும பொருள் இலலாததன்றுமன்
;
அப பொருளுடன அறிய ஓறற பூவினை, அதனைச
சிறப்பிப்பான் வநது வேஙகை என்னுஞ சொல் என்பது.

இருமொழிப பொருள உணர நினறது உவாப
பதினான்கு என்பது பிறவும உமமைத் தொகையான்
வருவனவெலலாம இருமொழிப பொருளபட நிற்கும
என உணாக

அம மொழிநிலையாது அன்மொழிப
பொருட்பட
நின்றன, முன் அன்மொழித் தொகைபபடக்
காட்டினர்-
வெல்லாம என்பது.

அவை, வெள்ளாடை என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று இன்னுழிப பொருள்நிற்கும்
எனின், ஒழிந்துழி
யெல்லாம் பொருளில்லையாமாகாதே, ஆகவே,

'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' [தொல்.பெயரி-1]
என்பதனொடு மலைக்குமபிற எனின், மலையாது ; என்னை,
மற்றையுழிப பொருள் இல்லை என்பது அன்று ; அவன்
உணர்தலுறவுநோககி இது சொலலினூா எனபது. (உங)

414. எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய.

இசகூததிரம எனனுதலிறறோ வெனின், இதுவும ஒட்டுச சொற்கண்ணே கிடநததோர இலககணம உணாத்துதல் நுதலிறறு

உரை : அறுவகைத தொகைசசொல்லும எழுவாய் வேற்றுமை யியலபாம என்று ஈண்டு எய்துவிததார என்பது

மற்று, ஒட்டுச் சொறகளை, 'ஒருசொல் நடையன' எனப போநத இலேசு என்னை யெனின், அவை பல சொன்மைபபடப் பொருளிசையா . ஒருசொல விழுக்காடு படத திரண்டிசைககும என்பது கருதது.

அஃதினை, யானைக்கோடு வேங்கைபபூ என்பனவற்றான் அறிக. கற்பனைக் குவளையிதழ் என்பதும அது.(உச)

415. உயர்திணை மருங்கி னும்மைத் தொகையே பலர்சொன் னடைத்தென மொழிமனர் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உம்மைத் தொகையுள் ஒருசாரனவற்றுக்கண் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத் தொகைச் சொல்லுக்கு இறுதி பலரைச சொல்லுஞ் சொன்னடைத்-தாக என்று சொல்லுப ஆசிரியா என்றவாறு.

வரலாறு கபிலபரணா என வரும்

இவ்வாறு அகதொகைசசொல லிறுதி பலாசொன்-னடைத்தன்றிக் கபிலன் பரணன் என னகரவீறாய் நிற்பின், அது, 'வநதான், போயினேன்' என்னும ஒருவினையேற்பி-னல்லது, 'வநதாா, போயினா' என்னும பன்மைவினை ஏலா.

இனிப், 'பலா சொன்னடைதது' எனவே அவ்விருவர் மேலும விணையேறகும, அதனை இது சொல்லினா என்பது

மற்றுத தொகைச சொற்கள் தொகுவது தொக்கு நின்றக்கால், தமமீறு நருதின பொருட்கேற்கும முடிவினை நின்றாங்கே நின்று கொள்ளும, இதுவாயின் இறுதி நின்றாங்கே நிற்பப் பொருட்கேறப முடிபு எலாமையான், இறுதிபோதல் வேண்டிறறு என்பது (உரு)

416. வாரா மரபின வரக்கூ றுதலு
மென்னு மரபின வெனக்கூ றுதலு
மன்னவை யெல்லா மவற்றவற் றியலா
னின்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தொகை யதிகாரங் கூறினன்; அவை யெலலாமவிட்டு, இனி ஒரு சொன்மரபு வழூஉக்காததல நுதலிற்று.

உரை : இயங்காதவற்றை இயங்குவதுபோலச்சொல்லுதலும, சொன்னிகழாதவற்றைச சொன்னிகழ்த்துவன போலச சொல்லுதலும, அவ்வப பொருளியல்பு பற்றி அவை அன்ன செய்கையுடையவற்றைப்போலச் சொல்லுற்றான்; அது மனக் குறிப்பினன் ஆய்ந்து, அவற்றது உரை அன்று என்பது கொள்க.

'அன்னவை எல்லாம்' என்பது, அவவாராமரபினவும் பல்வகைய, ஒரோவொனறேயலல என்றற்கு என்பது.

வாராமரபின வரக்கூறுதல் வருமாறு ·

மலை வநது கிடநதது, நெறி வநது கிடந்தது என

வரும், மலேசுகும நெறிசுரும அன்ன செய்கை யின்று-கலின் என்பது.

இனி, எனனுமரபின எனக்கூறுதல் வருமாறு:

நிலம வல்லென்றது. இலே பசசென்றது எனவும், செங்காலுராய் எனவும வரும

விலங்கும் மரனும புள்ளும் உள்ளநோய் உற்றற்கு மனக்குறைக்கு மறுதலேமாறறம கூறுவன போலுங் குறிப்பினவாகப புலபபடுதலால இது சொல்லபபட்டது என்பது. (உக)

417. இசைபடு பொருளே நான்குவரம் பாகும்.

418. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

இவை இரண்டு சூத்திரமும உரையினையு நோக்கி யுட-னெழுதபபட்டது.

இசசூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல, இசை-நிறை, அசைநிலே, பொருளொடுபுணர்தல் என்றவை மூன்-றென்ப ஒருசொல் அடுககு. மன்புழி மூன்று வகையான்

அடுக்கிவரப்பெறும என்றவை கலலையின்மையான், அவை யிததுணை யென்னும வரையறை கூறினா ராண்டு என்பது.

உரை : அம் மூன்றனுள் இசைநிறைததற்கு அடுக்கப்படும பொருள் நான்கு வரமபாகும என்றவாறு.

இரண்டும் அடுக்கும, மூன்றும அடுககும், நான்கும் அடுக்கும், நான்கிறநது அடுக்கா என்பது கருதது

இ. பல் | [illegible]
233

அ.கு,
'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ'

என வரும்

இது நான்கு அடுக்கின [illegible]

இசைநிறை
[illegible], [illegible]

இனி. [illegible]

[illegible]
விரைசொல் [illegible]

[illegible]

இறவாது என்பது 'பாடை, பாரா, பாபை' ந்த ந்த
ந்'
என வருப இரண்டி ஆறைந்றவாறு

மற்று, அவ்வாகிலை பிலை த கால அடுக்கும்
என்பது
எற்றுற் பெறுதும் எனின், ஆறைநிருபு
பொருளொடு
புணர்த்தல் ழற கூறு ... என்னை, மூன்று
நானகு
என்னும் என்னுமுன்றவா ... அவ்வாறு
சொல-
லாது ... கூறியவதனை, ஆறைவின
கிழ்நகுழுதல
இரண்டல்லது இல்லையென்றே
அவவிரண்டொணவின்
ாணகாக்கப்படும் அளாக்லை எனபது கொணக்கொன்றவாறு

வரலாறு 'மற்றே பறதே' 'அங்கே அங்கே'
என
வரும்.

இரணடிறவாது எனபதனை ஆலேசெறை கொண்டா
ர,
இடைச்சொல லடுக்காதலின் என்பது ஒழிக,

நிலவகை)
சொலலும அடிக்கும (உள - உஅ)

419. கண்டீ ரென்று கொண்டீ ரென்று
சென்ற தென்று போயிற் றென்று
வன்றி யனைத்தும் வினவொடு சிவணி நின்றவழி
யிசைக்குங் கிளவி யென்ப.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை வினையிய
லொழிகதுநின்ற ஒழிபு கட்டுரை யெடுத்தது. 30

வினைசசொற்கள், இஙஙனம, வினவொடுபட்டு நின்ற-
வழியாயககால அசைசசொல்லாய்நிறகும என்பதுகருத்து.

வரலாறு ·

'கண்டீரோ, கண்டீரோ'
'கொண்டீரோ, கொண்டீரோ'
'சென்றதே, சென்றதே'

'போயிற்றே, போயிற்றே'

என வினையொடுபட்டவழி அடுக்கி அசைநிலையாய் நிற்கும். அவ்வினையொடு சிவணுதலாவது வினைச்சொல்லேயாம் என்பது. 'அன்றியனைத்தும்' என்பது, அவையிற்றைத் தொகை கொடுத்துக் கூறினவாறு.

'வினையொடு சிவணி' என்பது ஆ ஓ என்னும் வினாக்களொடு கூடியாகத்து நின்றவழி என்றவாறு. (உகூ)

420. கேட்டை யென்றா நின்றை யென்றா
காத்தை யென்றா கண்டை யென்றா
அன்றி யனைத்து முன்னிலை யல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த வியல்பா குமமே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை முன்னைய நான்கும்போல வினையொடுபடாது வாளாதே நின்றுழி, இவையும் அசைச்சொல்லாய் நிற்கும் என்பது கருத்து.

முன்னின்றவருழை நிலைமையல்வழி யென்பார், 'முன்னிலை யல்வழி' என்றார் என்பது.

வரலாறு :

'கேட்டை, கேட்டை'
'நின்றை, நின்றை'

'காதலை, காதலை'
'கண்டை, கண்டை'

என வரும். இவையும் கட்டுரைக்கண் வருமிடம் அறிந்து கொள்க.

இனி, இவை வினையொடு படாநிற்பனவாகக் கால அசை-நிலையாக என்பது (௫௦)

421. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்றச்
சிறப்புடை மரபி னம்முக் காலமுந்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு
மம்மூ விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினு
மெய்ம்மை யானு மிவ்விரண் டாகு
மவ்வா றென்ப முற்றியன் மொழியே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், இவை வினை-யியலுள் ஓதப்பட்டன சில சொற்களை முற்றுச்சொல் எனவும் குறியிடுதல் நுதலிற்று.

அதனைப் பயந்தது என்னை எனின், அச் சொற்கு

முன்பு கூறிப்போந்த, சண்டுக் குறிப்பிட்டான் என்பது பயன் என்பது.

இதன் பொழிப்பு: இறந்தகாலம் எதிர்காலம் நிகழ்காலம் என்னும் மூன்றுகாலமும் உடையவாய்த், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் மூன்றிடத்தும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அம் மூன்றிடங்களோடும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என இரண்டாய் அவ்வாறுகூற்றுச் சொற்களை முற்றுச்சொல் என்று கூறுப ஆசிரியர் என்றவாறு.

'அவ் வாறு' என்றது, தன்மை இரண்டுகுபமையவாயும், முன்னிலை இரண்டுகுபமையவாயும், படர்க்கை இரண்டுகுபமையவாயும் வருதல் நோக்கி என்பது.

வரலாறு: 'உண்டேன், கரியென்' எனவும்; 'உண்டாய், கரியை' எனவும் 'உண்டான், கரியன்' எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

'முற்றுச்சொல்' என்றது, செய்கையும் பாலும் காலமும் செயப்படுபொருளும் தோன்றிநிற்றலின் முற்றுச் சொல் எனப்படும் மற்றொன்றோடு நோக்காது முடிந்து நிற்றலின் முற்றுச்சொல் எனப்படும் எக்கால் அவை தம் எச்சம்பெறாநின்றன அக்கால் பின் யாதும் நோக்கா-

வார், செப்புமுற்றுப்போல, அமைந்து மாறுதலின
முற்றுச்சொல் என்பாரும் என இப்பகுதியார் ஆசிரியர்
என்பது. (கூக)

422. எவ்வயின் வினையு மவ்விய னிலையும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது முற்றுச்சொல்லொழிந்து ஒழிந்த பெயரெச்ச வினையெச்சங்கட்கு ஆவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மேற் கூறப்பட்ட முற்றுச்சொல்லே யன்றிப் பெயரெச்சமும் மூன்று காலமும் மூன்றிடமும் உடையவாய் வினையும் வினைக்குறிப்புமாகி வரும் என்பார், 'எவ்வயின் வினையும் அவ்வியனிலையும்' என்றார் என்பது.

மற்று,

'வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்' [தொல். வினை-1]

என்புழி எல்லா வினைச்சொல்லும் மூன்று காலத்திற்கும் உரிய எனப்பட்டது.

இனி,

'எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி

யைம்பாற்கு முரிய' [தொல். வினை - 2]

என்புழி, எவ்விடத்திற்கும் உரிமையுங் கூறப்பட்டது பிறவெனின், மேல் அங்ஙனங் கூறிலரேனும், அது விலக்-குப்பட்டது ஆகாமைப் போதந்தது முற்றாச் சொல்லே விதந்து மூன்றிடத்திற்கும் உரிய என்றமையான் அது நோக்கி யீண்டு இது கூறினார் என்பது (கூஉ)

423. அவைதாந்
தத்தங் கிளவி யடுக்குந வரினு
மெத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இது என்னுதலிற்றோ வெனின், இது முற்றுச் சொல் என்று மேற் கூறப்பட்டனவற்றிற்கு முடிபு கூறுத னுதலிற்று.

உரை: மேற் சொல்லப்பட்ட முற்றுச் சொற்கடாம் எத்துணை சொல்லும் அடுக்கிப் பலவாய்வரினும் பெயர் கொண்டு முடிதல் இலக்கணத்தன என்றவாறு.

வரலாறு: "உண்டான், தின்றான், ஓடினான், பாடினான் சாத்தன்" என வரும். இது வினை

'நல்லறிவுடையன, பொலவியன், ...ன் ...நன் ...னவுப
வரும இது வினை குறிப்பு.

மறறு, 'எத்திறத்தாலும்' என்றது என்னை யெனின்,
உண்டான ...த்தா னெ்பது பெயரை புணாநிது,
ாகதன ...னா...ன் எனபது பெயரை பின்னடுத்து
வருமென்பது அறிவிததற்கு, 'எத்திறத்தாலும்' என்றா
என்பது பிறவறு சொலலும் புணாவுமுரிய புறறுச்
சொலலென என்பது. (௩௩)

424. பிரிநிலை வினையே பெயரே யொழியிசை
யெதிர்மறை யும்மை யெனவே சொல்லே
குறிப்பே யிசையே யாயீ ரைந்து
நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வினையிய-
லுள்ளும் இடைச்சொல்லுள்ளும் முடிபு கூறப்படாது
நின்ற எச்சங்கட்கு முடிபு உணர்த்துவான் தொகுத்து
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. எல்லாவற்றையும் எச்சம் என்பதனை க

குறைத்துப் பின்னைப் பொருளொடு கிளவி யென்புழி இறுதி விளக்காக, பிரிநிலையெச்சம் முதலாகக் கூறப்பட்ட பத்து வகை யெச்சங்களும் முன்பு முடிவு கூறப்பட்டா நின்றன வேனும், இனி நெறிப்படத் தோன்றும் அவை என்றவாறு. (கச)

425. அவற்றுள்

பிரிநிலை யெச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே பிரிநிலையெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: பிரிநிலையெனப் இருவகைய ஏகாரப் பிரிநிலையும் ஓகாரப் பிரிநிலையும் என, அவை பிரிக்கப்பட்ட பொருளுடன்னையே கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு: 'அவனே கொண்டான்' 'அவனோ கொண்டான்' என வரும். அவனே யெனப் பிரிநிலையெச்ச ஏகாரத்தின் பயன், அவனே யெனப் பிரிக்கப்பட்டானையே கொண்டு முடிந்தது. இவ்வாறு அல்லாதது முடிபு ஆவன என்றவாறு. (கரு)

426. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பு
நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே
யாவயிற் குறிப்பே யாக்கமொடு வருமே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று

உரை. வினையெச்சம் முடியுங்கால் வினையும் வினைக்-
குறிப்புங் கொண்டு முடியும், அவ்விடத்துக் குறிப்பு-
வினைச்சொல் ஆக்கச்சொல்லொடு வரும் என்றவாறு

6427

வரலாறு 'உழுது வந்தான்' என்பது, வினையெச்சம்
தெரிநிலை வினைகொண்டு முடிந்தது 'மருந்து உண்டு
நல்லனாயினான்' என்பது, வினையெச்சம் வினைக்குறிப்புக்
கொண்டு முடிந்தது. அவ்விடத்து வினைக்குறிப்பு ஆக்க-
மொடு வந்தவாறு கண்டுகொள்க

இனி, 'நினையத் தோன்றிய' என்றதனான், 'உழுது

வருதல் 'உழுது வந்தான்' எனத் தொழிற்பெயரானும் முடியும் என்றவாறு.

மற்று, இச் சூத்திரத்தால் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறவேண்டியது என்னை? வினையியலுள்,

'முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின' [தொல். வினை-31]

என்று மொழிந்தனவற்றுக்கு,

'ஏனை யெச்சம் வினைமுதலானும்
ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்' [தொல். வினை-33]

முடியுமென்று கூறப்பட்டு அமையும் பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு, வினைமுதலானும் முடியுமெனப் புகுந்த பெயர் வினைமுதலானும் முடியும் என்பது பட்டது. என்னை, வினை வினைமுதலினையும், பெயர் வினைமுதல் என்னும் பகராது, பொதுவகையாற் கூறினோரானின் இச் சூத்திரம் வேண்டும். இது கூறுக்கால், உழுது வந்தான் எனப் பெயர் முதல் வினைமுதலானும் முடிவான் செல்லும் என்பது. அன்றியும், வினையெச்சத்திற்கு வினைக்குறிப்பு முடிபாங்கால், ஆக்கமொடு வருதல் எடுத்தோத வேண்டும் என்பது.

427. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே பெயரெச்சத்திற்கு முடிபுகூறுதல் நுதலிற்று.

உரை பெயரெச்சம பெயர்கொண்டு முடியும்
என்றவாறு

240 தொல்காப்பியம்

வரலாறு: 'உண்ணுஞ் சாத்தன்' 'உண்ட சாத்தன்' என வரும். உண்ணும், உண்ட என்பன பெயரெச்சம். மற்று இது கூறவேண்டியதென்னை?

'நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும' [தொல். சொ. - [illegible]]

பெயர்கொண்டு முடிதல் கூறப்பட்டது பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் எனவே, வினைமுதலும் முடிபு எனப்பட்டது என்றது வினைமுதற்கிளவி என்றதற்கு வினை வினை-முதலும் வினைமுதலாகாதனவும், இனி வினை யென்றதனால் வினைப் பெயரேயன்றி வினையொழிந்தனவும் இச் சூத்திரங் கொண்டது எனபது (௬௭)

428. ஒழியிசை யெச்ச மொழியிசை முடிபின.

இச்சூத்திரம் எனலாதலிற்றே வெனின், ... முறை-
யானே ஒழியிசைப் பொருளாதலாற் ... தாதலிற்று.

உரை: ஒழியிசை மூவகைப்படுவன மூன்று, அவை, மன்னை ஒழியிசையும், தில்லை ஒழியிசையும் ஓகார ஒழியிசையும் என. அவை மூன்றும், ஒழியிசைப் பொருள் கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு

'கூரியதோர் வாண்மன்'

வாய் கோடிற்று. இற்று எனப் பின்னும் வாள்மேலே முடியச் சென்றது.

இனி,

'வருகதில் கோண்கன்'

என, வருக எனப்பட்டானும் அவனே, கொண்கன் எனப்பட்டானும் அவனே. அதனால், அதுவும் அப் பொருள்கொண்டு முடிந்தது.

இனிக்,

'சொல்லலோ கொண்டான்'

என்புழிச், சொல்லலோ எனப்பட்டானையே கொண்டான் என்பது. அதனால், அதுவும் அவ் வொழியிசைப்

429. எதிர்மறை யெச்ச மெதிர்மறை முடிபின.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-யானே எதிர்மறையெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எதிர்மறை யெச்சம் என்பன இரண்டு, ஓகார எதிர்மறையும் உம்மை யெதிர்மறையும் என. அவை, அவைதம் எதிர்மறைப் பொருள்கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு : 'யானோ கொண்டேன்' என்பது, யானோ-வன்றே கொண்டேன் என்றலும், அதனை அப்பொருள் கொண்டு முடிந்தது எனப்படும். 'நீயே கொண்டாய்' என்றாற்கு எதிர்மறுத்தவாறு, 'யான் கொண்டிலென்' என என்பது.

இனி, உம்மையெதிர்மறை, 'வரலும் உரியன்' என்பது. ஆண்டு, 'வரலும்' எனப்பட்ட உம்மை யெதிர்மறை, உரியன் எனப் பின்னும் அவனையே கொண்டுமுடிந்தது. வாரா-மையும் உரியன் என்பதற்கு எதிர்மறை, அவை ஒன்-றொன்றனை நோக்க எதிர்மறை யென்றவாறாயிற்று (௩௯)

430. உம்மை யெச்ச மிருவீற் ரூனுந்
தன்வினை யொன்றிய முடிபா கும்மே.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இது முறையானே உமமையெசசத்திற்கு முடிபு கூறுதல நுதலிற்று.

31

உரை. உமமை யெசசம எனபது எசசவுமமை யாயிற்று, 'இருவீற்ருனும' என்றது, தானும தன்னாற் றழுவப்பட்டதுவுமான இரண்டனையும ஆயிற்று, அவை யிரண்டும் ஒன்றிய வினையே கொண்டுமுடியும என்றவாறு.

வரலாறு: 'சாததனுமவநதான்' என்றக்காலை, பின்னைக கொற்றனும் வநதான் என்ருனும, கொற்றனும வருமஎன்பதானும் ஒன்றியவினையேகொண்டு முடிக என்பது; 'சாத்தனும வநதான்' என்றக்கால், 'கொற்றனும போயி-னுன்' என்றுவிடின் அமையாது என்பதாம. (௪0)

431. தன்மேற் செஞ்சொல் வருஉங் காலை
நிகழுங் காலமொடு வாராக் காலமு
மிறந்த காலமொடு வாராக் காலமு
மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

இச்சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது அவ்வெச்ச வுமமையது மயக்கங கூறுதல நுதலிற்று.

உரை : தன் எனபது எசச வுமமை; செஞசொல என்பது உமமையில சொல, எசசவுமமைச சொலலின்மேல் உம்மையிலசொல வநதககால நிகழ்காலமும எதிர் காலமும மயஙகும, இறநதகாலமும எதிகாலமும் மயங்கப்படும முறை யிலககணமாகலான் என்பது

வரலாறு 'கூழுண்ணாநின்றான், சோறும உண்பன்' என வரும்.

'கூழுண்ணாநின்றான்' என்பது செஞசொல, 'சோறும் உண்பன்' என்னும் உமமைச சொல்லின்மேல் வநதது

உண்ணாநின்றான் என்னும நிகழ்காலம் தன்னிகழ்காலமே கொள்ளாது, 'சோறும் உண்பன்' என்னும் எதிகாலங் கொண்டமையின் வழுவாயிற்றாயினும, அமைக

என்பது.

இறந்தவும் எதிர்வும் மயங்குமாறு. 'கூழுண்டான் சோறுமுண்பான்' என வரும்.

இனி, 'முறை நிலையான' என்றதனான், இறந்ததனோடு நிகழ்கின்றதூஉம் மயங்கும், எதிர்வதனோடு இறந்ததுவும் மயங்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: 'கூழுண்டான், சோறும் உண்ணாநின்றான்' என வரும், 'சோறுண்பான், கூழுமுண்டான்' எனவரும், பரிமாறிக் கொள்க (சக)

432. எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-யானே எனவென் னெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை எனவென நின்ற எச்சம் பெயர்கொண்டு முடியாது வினைகொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு 'கொள்ளெனக் கொண்டான்' என வரும்.

பிறவும அன்ன.

தன்வினையையோ பிறவினையையோ எனின், இன்ன வினையென்பதில்லை, ஏற்ற வினையான் முடியும் என்பது.()

433. எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவேன மொழிப.

இசசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒழித்து நின்ற எசசஙகடிறத்துப் படுவதோர இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: எஞசிய மூன்றும் என்பன, அவை மூன்றும்; முநதையவற்றைப்போலத தமமை யின்னவந்து முடிப்பன என்று காட்டபபடும எசசசசொல இல்லை என்றவாறு.

மூன்றும மேலவந்து முடிககும எசசசொல் இல என, ஒன்று உடைததென்பதாம அஃதியாதோவெனின் சொல்லெசசம அதனை முன்னாச சொல்லுதும (சஙு)

434. அவைதாம்
தத்தங் குறிப்பி னெச்சஞ் செப்பும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது 'குறிப்பே இசையே' (தொல் சொல் எச்சவி - 34) யென்று கூறப்பட்ட இரண்டெச்சமும் தங்குறிப்பிற்பற்றிய எச்சத்தானே முடிபு கூறப்படும், பிறிதில்லை என்பது.

வரலாறு: 'விண்ணென விசைத்தது' குறிப்பெச்சம், அது தன் குறிப்பினையே கொண்டு முடிந்தது

விண்ணென்றதே விசைத்தது எனப்பட்டது அத-னால் தத்தங்குறிப்பின எச்சத்தானே முடிந்தது என்பது.

இனி, இசையெச்சம் [illegible] வொழிந்தது இடைச்சொல்லோத்துள் அறுபகுதிய என்று ஓதப்பட்ட என விகற்பித்து இரண்டு முடிபு கூறப்பட்டதென்பது. மற்று ஆண்டுச் சொல்லெச்சம் என்பதில்லையால் எனின், விடை.

'எனவே னெச்சம் வினையொடு முடிமே'

[தொல் சொல், எச்சவி - 42]

என்று முடித்தார். வினையென வினை பின்னுந் தன்கண்-ணதே சொல்லெச்சம், அதுகொண்டு முடிதல் இவ்வாய்-பாடு, அவ் வேற்றுமை நோக்கி வேறு சொல்லெச்சம்

என் வேண்டினா என்பது.

முன்னர் மூன்றுமேல வநது முடிக்கும் எஞ்சு பொருட்கிளவியில என, ஒன்று உடைத்து என்பது பட்டுநின்றது, அஃதியாதோ சொலலெசசம என்பது.

இனி, அதறகு முடிபு கூறுகின்றார். (சுச)

435. சொல்லெ னெச்ச முன்னும் பின்னுஞ் சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லிலவே.

இசசூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், சொலலெசசத்திற்கு முடிபு கூறுதல நுதலிற்று

உரை · சொலலெனெசசம முன்னுயினும பின்னுயினும் சொல்லென்னுஞ சொற்கொண்டு முடிதலல்லது பிறிதிலலே என்றவாறு

வரலாறு 'பசிநதேன் பழஞசோறு தா என நின்றாள்' என்பதாம.

மற்றுத தா என நின்றாள் பிறளோயெனின், தா எனச

சொலலிநின்றாள எனபதாம. அவற்றுட் சொல்லி என்று-
னும சொலல என்றுனும ஆக, இரண்டனுள் ஒன்றனுன்
முடியும அது எனபது

'முனனும' எனறது, தா எனச சொல்லி நின்றாள்
என்று கொணாநது முடிபபின், அது பின் முடிவுபட
நின்றதாம என்பது (சரு)

436. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இசசூததிரம் எனனுதலிற்றோ வெனின், இது 'தகுதியும்
வழக்கும்' (தொல சொல. கிளவி - 17) எனபதனுட்
கூறபபடாது ஒழிநது நின்றதோர் மரபுவழூஉக் காத்தல்
நுதலிற்று.

உரை : நன்மககளுட் கூறபபடாத சொல்லைக கிடந்த-
வாறே சொலலறக, பிறிது வாய்பாட்டான் மறைத்துச்
சொல்லுக எனறவாறு.

வரலாறு: 'கான்மே னீர்பெய்தும்' 'வாய்பூசி வருதும்'
என வரும. (சுசு)

437. மறைக்குங் காலை மரீஇய தொரால்.

இச் சூததிரம என்னுதலிறறோ வெனின, இறநதது காததது.

உரை. மேல அவைககுரியவலலனவறறை மறைததே சொலலுக எனறா, இனி அவைதாம மரீஇயபடிபபட்டவழி-யாயககால மறைககவேணடுவதனறு. அவை யொழிதது ஒழிநதன மறைததே சொலலுக எனறது எனபது

இனி, அவவாறு மரீஇவநதன:

'ஆட்டுப பிழுககை', 'ஆபபி' என வரும (சஎ)

438. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கு மூன்று
மிரவின் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும கிளவி-யாக்கத்துக கூறபபடாது ஒழிநதுநின்றதோா மரபிலக்-கணம உணாததுதல நுதலிறறு.

உரை இக கூறப்பட்ட மூன்றும இரபபோர் சொல்லுதற்குரிய எனறவாறு

. ஒருவரை யொருவா இரககுஙகால இம் மூனறனுள் ஒன்றுசொல்லி யிரபபது என்றவாறு. (சஅ)

439. அவற்று

ஈயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் கூறப்பட்ட மூன்றனுள், ஈ என்னுஞ்சொல் இரக்கப்படுவோரை இழிந்தோர் கூறி யிரக்குஞ்சொல் என்றவாறு

வரலாறு : 'உடுக்கை ஈ', 'மருந்து ஈ' எனவரும். (சகூ)

440. தாவென் கிளவி யொப்போன் கூற்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இரக்கப்படுவானை ஒப்பான இரக்குங்கால தா என்னுஞ் சொற் சொல்லி இரக்கும் என்பது உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு: 'சோறு தா', 'ஆடை தா' எனவரும். (ருo)

441. கொடுவென் கிளவி யுயர்ந்தோன் கூற்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், கொடு என்னுஞ் சொல் உயர்ந்தோனாற் கூறப்படுஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு. 'இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு'

**442. கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினுந்
தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற்
தன்னிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்.**

இசசூததிரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் சூததிரத்-துக்குப புறனடையாமாறு உணாததுதல நுதலிற்று

உரை. கொடு என்றது தன்மைக்கு ஏற்றதன்று, படாக்கைககு உரியதோா சொல்லாயிற்று, உயாநதோன் இழிநதோனை யிரக்குஙகால, தமமொருவனைக காட்டி, இவறகுககொடு, என்பது, ஆண்டுப படாககையிடததிற்கு உரிததாகக கூறினுமன், ஆயினும். அது தன்மையிடததே யியல்பு காட்டப படாசகையிடததாறகு உரித்தாகாது அவ்விரக்கபபடு பொருளும அதகொடு என்ற சொல்லும என்பது.

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிபபில் தன்னைக் கொடு என்றது வாய்பாடென்றதேனும் அது தனக்கே சொல்லியவாறு.

உம்மையாற் பிறகிளவியும் படர்க்கையாயினும் தன்-னைப் பிறன்போற் கூறுங்குறிப்பிற் றன்னிடத்து இயலும என்றவாறு; ஆண்டு இரவின்கிளவி யல்வழி யென்பது. 'அங்ஙனஞ் சொல்லுவானோ பெருஞ்சாத்தன் தந்தை, சொல்லப்படுவாளோ பெருஞ் சாத்தன் தாய்' என்னும தன்னைப் பிறன் போல்வானும, அது தனனிடத்து இயலும என்றவாறு. (நூஉ)

443. பெயர் நிலைக் கிளவியி னாஅ குநவுஞ்
சினை நிலைக் கிளவியி னாஅ குநவுந்
தொன்னெறி மொழிவயி னாஅ குநவு
மெய்ந் நிலை மயக்கி னாஅ குநவு
மந்திரப் பொருள்வயி னாஅ குநவு
மன்றி யனைத்துங் கடப்பா டிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசார் வழுக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இவை மேற் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தினை யன்றி யாகாமையில என்றவாறு

'பெயர்நிலைக் கிளவியின்' என்பது. ஈண்டு உயர்திணைப் பெயரை யாயிற்று. அவவுயர்திணைப்பெயர் உயர்திணைப் பெயர்மேல் வழங்கப்படுதலின்றியும அமையுமென்றவாறு

நம்பி என்னும உயர்திணைபபெயா ஒரு யானை மேலா-னும், ஒரு கோழி மேலானும, பிறவற்றின் மேலானும நிற்கும். நங்கை என்ப ஒரு கிளியையும என்பது

இனிச, சினைநிலைக் கிளவியினவன கடபபாடின்றி வருமாறு :

'வெண்கோற்றப் படைத்தலைவன்'

'வெள்ளேறக் காவிதி'

என்பன.

இவற்றை முன்னாக் கிளவியாக்கத்துச் சிறப்புப்பெயர் நின்றவழி இயற்பெயா வைகதாக கூறுப என்றார் : இனிச் சினை ர சொற்கணுபின அது வேண்டிவதன்று என்பது கருத்து

'தொனனெறி மொழிவயி னாஅ குநவும' என்பது முற்றுசசொல, அவறறையும இவ்வாறே சொலலபபடுதலின் இபபொருள என்றோ கடபபாடில என்றார்.

வரலாறு 'ஆறறுட செதத வெருமை ஊர்க்குயவற் கிழுத்தல கடனா' எனவும், 'யாடடுபிண்ணினை தாரான்' எனவும வரும. பிறவும் அன்ன

'மெய்நநிலை மயக்கி னாஅ குநவும' என்பது, மேல், 'தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வொழுகும்'

என்புழி, மங்கல மரபினானும குழூஉவின்வந்த குறிநிலை வழக்கினானும கூறபபடுமெனபுரன்றே, இனி, அவை அவவாறன்றித் தத்தம இலககணத்தானே சொல்லபபடும் என்றவாறு

வரலாறு: சுடுகாட்டை நன்காடு என்றது சுடுகாடு என்றும, செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்றது செத்தார என்றும் கூறவும் அமையும் என்றவாறு

இனி, 'மந்திரப் பொருள்வயின் ஆஅகுநவும' என்பது.

'நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப

[தொல. பொருள். செய்யு - 171]

அவை, கூறப்பட்ட எழுவகை வழூஉவிற்றீர்ந்து வருக என்ற கட்டபாடில என்றவாறு

அவை,

'திரிகிரி சுவாகா கன்று கொண்டு
கறவையும வத்திகக சுவாகா'

என்றாற்போல வரும.

32

இச சூத்திரத்திற்குப பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்-
'பாரும் உளா. இதுவும் மெய்யுரை போலும என்பது. ()

444. செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது வினையிய-
லுள் ஒழிந்துநின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : செய்யாய் என நின்ற முன்னிலை வினைச-
சொல் செய் யென்னுஞ சொலலும ஆமிடன் உடைதது
என்றவாறு

'இந்நாள் எம்மில்லத்து உண்ணுப்' என்பது ; அது
செய்யாய் என்பது, அதுசெய் இனி என்றுமாம (ருச)

445. முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயு
மந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

இச சூதகிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொல்-
லோத்தினுள ஒழிநது நின்ற ஒழிபு உணாததுதல
நுதலிற்று.

உரை : முன்னிலைககண்ணுன ஈகார ஏகார இடை-
சொற்கள் முன்னிலைககுப பொருநதிய மெய்யை யூர்நது

வரும் என்றவாறு

வரலாறு :

'சென்நீ பெருமகிற் றகைக்குநர் யாரே' [அகம் - 16]

எனவும்,

'அட்டி லோலை தோட்டவண நின்மே' [நற்றிணை - 300]

எனவும், இவை இரண்டும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்யும் இடைச்சொல் என்பது, ஈண்டு எப்பொருளை விளக்கி நின்றனவோ எனின், புறத்துறவு நீர்மைப் பொருள்பட வந்த என்றவாறு (ருரு)

446. கடிசொல் லில்லைக் காலத்துப் படினே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் கூறப்பட்ட அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று

வரலாறு அழான், புழான் என்பன, அக்காலத்து அவை புணர்மையான ஆசிரியன் ஒழிபு கூறப்பட்டன.

இனிச், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐகாரவிறுதிப் பெயர் (தொல் எழுத்து. தொகைமரபு - 17) உறழ்ந்து முடிக என்றான் ஆசிரியன், அக்காலத்து அவை புணர்மையான்,

இப்பொழுது அவற்றிற்கு உதாரணமில்லை பிறவும் அன்ன

இனி, ஆசிரியனால் ஆகா என ஓதப்பட்டன தோன்றுவ உள ; அவை, ஞெண்டு என்றும, நீரகண்டக என்றும, சமபு சள்ளை என்றும வரும (நிசு)

447. குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி யறிதல்
குறைத்தன வாயினு நிறைப்பெய ரியல.

இச சூததிரம எனனுதலிறறோ வெனின், செய்யுட்கு ஆவதோா முடிபு கூறுதல நுதலிற்று.

உரை . முன் செய்யுளீட்டம் தன்மையானே கடியப்படுமென்றே யறியக்கிடநதது , இனி, அவற்றை முழுவதூஉங் கிடை கடாவாது குறைத்துக் கடாவப்படுதலும் உடைய ஒரோவழி, அஙஙனங் குறைக்கப்பட்டதேனுங் குறையாது நின்றவிடத் தியலுமாறே புலப்பட்டு இயலுஞ் செவிக்கு என்றவாறு.

இனி, அவை குறைக்குமிடத்துத், தலைக்குறைத்தலும் இடைக்குறைத்தலும கடைக்குறைத்தலும் என மூன்று வகையாற் குறைக்கபபடும என்பது.

அவற்றுள் தலைக்குறைத்தது

'மரையிதழ் புரையு மஞ்செஞ் சீறடி'

என்பது. ஆண்டுத் தாமரை என்றுபாலா

தலைக்குறைந்தா என்பது.

இடைக் குறைத்தல் என்பது

'வெரிந் ஞேதி வெருக்கண் டனன'

என்பது. ஆண்டு, ஓந்தி என்றுபாலா

இடைக்குறைத்தா என்பது

இனிக் கடைக்குறைத்தல் என்பது

'நீலுண் டுகிலிகை கடுப்ப

[எச

பலவா என்று

ஓதி என்று

என்பது நீலமுண்ணி கிளிகை என்றபாலார், நீலுண்டுகி-ளிகை என்றார் என்பது.

'குறைக்குமவழி யற்றல்' என்பது, குறைக்கலைக்குந் தகக் குறைக்கப்படுவது என்றாகு என்பது.

'நிறைப்பெயரியல்' எனவே, இவ்விகாரம் பொருள்-கண்ணதே யென்பது பெறுகு

பெறும்.

'சென்ற ரன்பில் தோழி'

என, அன்பிலா எனற்பாலார், அன்பில என்றார்; எனவே, வினைச்சொல்லும் குறைக்கப்பட்டதெனின், 'நிறைப்பெய-ரியல்' என்றது, பெயர்ச்சொல் என்றவாறு அக் குறைக்-கப் பெறுவன அம் மூன்றிடத்துள் எவ்விடத்துங் குறைக்-கப் பெறினும் பெறுக

பெற்றன குறையாதபோது நின்ற தத்தம நிறைபு நிலைபபெயரவேயாக வுணரபபடும எனபா, 'நிறைப்பெய ரியல்' என்முர் என்பது . இதுவும ஒரு கருத்து. (நுள)

448. இடைச்சொல் லெலலாம வேற்றுமைச் சொல்லே.

இ சசூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின இடைசசொல எனபபட்டன அவற்றுககட் படுவதோர இலககணம உணாததுதல நுதலிற்று

உரை . முன்னா வேறறுமை யோத்தினுள் ஐ ஒடு கு இன் அது கண எனனும உருபுகளேயனறே வேற்றுமைச சொலலென்று உணாததியது இனி அவையனறி ஒழிநத இடைசசொறகளுயும வேறறுமைசசொல எனை அமையும எனறவாறு

என்னே, அவையும தாமாக நில்லா, பெயருமதொழி- லும அடைநது நினறும அவற்றையே பொருளவேறறு- மைப படுக்குமாகலின எனபது (நுசு)

449. உரிச்சொன் மருங்கினு முரியவை யுரிய.

இ சசூததிரம எனனுதலிற்றோ வெனின, உரிசசொறக

ந ற க தா ா பி வதோா இலககணம உணா,க துதல நுதலிற று.

உரை. இடைசொல லெல்லாம வேற றுமைச சொலலா,தறகு எவவாறுரியவாயினாறை, அவவுரிமை உரிசசொறகண்ணும எய்தும எனறவாறு

உமமை இறநதது தழீஇற று உரிசசொல லெல்லாம வேறறுமைசசொல எனறது மேறகூறிய இடைசசொல்லேபோல உரிச்சொலலும தாமாக நிலலா, பெயருமவினையும அடைந்து பொருள்வேறுபடுதலுடைய, அது நோக்கி யெனபது இருதலயாக அவற்றை வேறறுமைச சொல என்றவாறு (ருக)

450. வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

இாகூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், முன்னர் வினையியலுள வினையெசசம எனறு ஓதபபட்டனவற்றுக்கண் ஆவதோா இலககணம உணர்ததுதல நுதலிற்று.

உரை : வினையெசசம என்று கூறப்பட்டன செய்யுட் கட்டாம்வநது முடிபு கொண்டதன் றன்மைப்பாலேகில்லா, கின்ற்ற் பொருளிசை யாவா,தலால, ஒா் எசசநதிரிநது ஓா எச்சமாகியும நிற்கும இலககணததினை யுடைய என்றவா று.

வரலாறு : ஞாயிறு பட்டு வந்தான், ஞாயிறு பட

வந்தான் என்பதுபோல ஆகற்பாலது.

பட என்பது செயவெனெச்சம். அது திரிந்து பட்டு என்னுஞ் செய்தெனெச்சமாகி நின்றதென்பது.

'கோழிகூவிப் புலர்ந்தது'

என்பதூஉம் செயவெனெச்சஞ் செய்தெனெச்சமாகித் திரிந்து நின்றது என்பது.

அங்ஙனம் நின்றவேனும், அவற்றைச் செயவெனெச்சமாக வுணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும், அல்லாக்காற் சொன்முடிபு எய்தாது. என்னை, 'ஞாயிறு பட்டு' என்றக்கால், வந்தான் என்றலும் முடியற்பாலது. பின்னும் ஞாயிற்றின்மேல் வினைகொண்டு முடியற்பாற்று,

'முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடியும்'

[தொல். சொல். வினை - 31]

என்று உரைத்தாராகலின் என்பது. கோழி கூவப் புலர்ந்தது என்பதற்கும் அஃது ஒக்கும்.

இனி,

'மோயின ளுயிர்த்த காலை' [அகம் - 5]

என்புழி, மோந்து என்னும் வினையெச்சம், மோயினள் என முற்றுச்சொல் வாய்பாட்டாற் றிரிந்து நின்றதேனும், வினையெச்சமே யாகல்வேண்டும். பிறவும் அன்ன.

பிற என்றதனால்,

'ஏரி னுழாஅர் உழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்' [குறள், வானசிறப்பு - 4]

என்பது, குன்றியக்கால் என்னும் வினையெச்சம் குன்-
றிக்கால் என நின்றது. (சுo)

451. உரையிடத் தியலு முடனிலை யறிதல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உலகத்து மாறு-கொண்டு வேறுபட்டியலுஞ் சொற்களவை அமைக என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை கட்டுரைக்குமிடத்து நடக்கும் ஒருங்கு நிலையும் என்றவாறு.

ஒன்று உரைக்குமிடத்து இயைபில்லாத இரண்டு சொல் ஒருபொருட்கண் நிற்பச் சொல்லுதலுண்டு, உண்டேனும் அஃது அமைக என்றவாறு.

வரலாறு: 'இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது' என்பது: சிறிதென்ற சொல்லும் பெரிதென்ற சொல்லும் தம்முள் மாறுகோளுடைய அந்நாழி மேலே நின்றன-

வேனும அமையும எனபது என்னை அமையுமாறெனின், சிறிது என்று நின்றதன் சிறுமையே பெரிதென்பான் சொல்லினனல்லன், அந் நாழிக்கு இந் நாழி பெரிய துணை மிகுதியில்லை, பெருமை சிறிதெண்ணிய சொல்லினன், அமையும என்பது. (௬௧)

452. முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே யின்ன வென்னுஞ் சொன்முறை யான.

இச் சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும சொற்கண்ணதோர் பொருளபடுதல வேறுமை புணர்த்துதல் நுதலிறறு

உரை : சொலலினவிடத்துச் சொற்கிடந்தவாறே குறிபபினுற்கொண்டு உணரபபடும பொருளுமஉள; சொற்களதியாண்டாயினும மற்று இன்னவென்று தன்மை வேறுபாடு சொலலுதன் முறைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு :

'செஞ்செவி வெள்ளொக்கலர்'

எனவும,

'குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழக்கையர்'

ஏனவும வரும

செஞ்செவி வெள்ளொக்கலா என்றால், உதிரஞ் சொரி-யுஞ் செவியா, வெளிய சுற்றத்தா என்பது அன்று செவி-யெல்லாஞ் சாலச் செம்பொன் அணிந்து, பூட்டிய வெள்ளைத்-தாக்கினையுடையா என்றவாறு.

'குழைகொண்டு கோழி யெறியும்' என்றக்காலும், கோழியெறிதலென்று உணரற்பாலது, முட்டில செல்வத்-தார் என்பது உணரற்பாறது. (சுஉ)

453. ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு-வழுக் காத்தது

உரை ஒரு பொருண்மேற் கிடந்த இருசொற் பிரி-வின்றிநின்றன வரையப்படாது என்றவாறு

வரலாறு

'வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந்
தையலா யின்றுநீ நல்குதி நல்காயேற்
கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியோ
நாடறியக் கவவை யொருங்கு'

வையைக்கு இறை யெனப்பட்டானும், கோ எனப்பட்டா-

லுய அவனுதலால், அவவிருசொல்லும ஒரு பொருடகண்மேலே நின்றன ; பிறபொருட்குப பிரியா, அங்ஙனம நிற்பன அமையும என்பதாம.

இனிப, 'பிரிவில வரையபபபடா' எனவே, பிரிவுடையன வரையபபடும எனபதாம , அஃதியாதோ வெனின்,'

'கோய்தளிர தண்டலைக கூறறப பெருஞ்சேந்தன்
வைகலு மேறும் வயககளிறே — கைதொழுதேன
சாலேக வண்ணவண்க கண்ணுரக காணவேஞ்
சாலேகஞ் சால நட'

இதனுள , 'கூறறப்பெருஞ சேநதன' என்றா, பின்னைக் 'காலேக வண்ணன' என்றா, அவை இரண்டு சொலலும் பிரிவுடைய, அதனை அமையா, யாவோ பிரிவெனின், 'காலேகவண்ணப' என்பது ஒருநத்து, கூறறபபெருஞ சேந-

தறகே யுரிததாய சிறபதொனறன்று
'காலேகவணணம'
என்னுஞ சாகது பூசிறா க தெலல ஙு
காலேகவண்ணா
என்று பெயாாய, அுாறு பிரிவுடைநது ,
ஆதலால,
அமையாது எனபது

மேற கிளவியாக்கதது,

'இயறபெயர்க கிளவியுஞ சுடடுபபெயாக கிளவியும்'
எனறும, [தொல சொல, கிளவி - 38]

'சிறபபி னுகிய பெயாநிலைக கிளவிககு'
எனறும, [தொல, சொல, கிளவி - 41]

'ஒருபொருள குறிகுத வேறுபெயர்க கிளவி'
[தொல, சொல, கிளவி - 42]
என்றும ஒருபொருணமேல இருபெயா வழுவும, பல
பெயா வழுவும கூறிப போநதான ,
அவற்றேடி தனிடை
வேறுமை தெரிநதுகொளக

(சுரு)

454. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே.

இசசூததிரம ஏனனுதலிறறோ வெனின், இதுவும்

பால்வழு

அமைககினறது

33

உரை ஒருமை சுட்டி நினற பெயாச சொலலும பனமைகொணடு முடியும இடனும உணடு.கது ஏன்றவாறு

வரல.று

'அஙகலுழ மாமே யகுதை தநதை
யணணல யானை யடுபோாச சோழா

என வரும

இதனுள, 'தநதை எனநின்ற ஒருமை முறைபபெயா, 'சோழா எனனும பனமைகொணடு முடிநதமையின, வழூஉவேயெனினும அமையும எனபது

'யானேம் மூர்புகுவல'

எனபதும் அது (௬௪)

455. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே
யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இசசூததிரம எனனுதலிற்றோ வெனின், இது செயயுட்கு உரியதோர முடிபு உணாததுதல நுதலிறறு.

உரை. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைசசொலபனமை கொண்டு முடியினும வரைநது யாறறுபபடாது ஆறறுப்படைச் செயயுளிடகது, அதனை ஆண்டுப போறறியுணாக என்றவாறு.

'கலம்பெறு கண்ணுள ரோகக றலவ' [மலைபடுகடாம-50] என்புழித, 'தலைவ' எனபது ஒருமைப பெயா; அது, பின்னை,

'ஒருவி ரொருவி ரோம்பினிர் கழிமின' [மலைபடுகடாம-218] எனப பனமைகொண்டு முடிநதது முடிநததே யெனினும அமைக எனபது, மற்று இதுவும ஒருமைபபெயா பனமைகொண்டு முடிதலொககுமாகலின், முனனா,

'ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி' [தொல.சொல எச்ச.64]
என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடங்கும் பிறவெனின், அற்-
றன்று, முன் செய்யுளை நோக்கிச் சொல்லினர் அல்லர்,
இனிச் செய்யுள் நோக்கிச் சொல்லினர் எங்ஙனம்?
முன்னிலைப் பொருமை பன்மைகொண்டு முடிதல் ஆற்றுப-
படைச் செய்யுட்கு முன்னிலைக் கட்டுரை பயின்றமை-
யினும் மேலதனைக்கொண்டும் அச்செய்யுள் விதியுடைத்-
தொன்றுதலானும் அதனை யமைக்க வேண்டும், அதனாற்
சொல்லினர் அதற்கே வரைந்து என்பது

மற்று, ஆற்றுப்படை மருங்கினனே யமையாது
போற்றல் வேண்டும் என்பதனை பிறவும் உள் கண்டுப
போற்றி யுணரப்படுவன என்பது

'நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளு
மென்னையே குறித்த நோக்கமொடு'

என்புழிக், தானும் அன்னருள்ளாராகலின் பலலேமுள்-
ளேம எனற்பாற்றுமன், ஆயினும அஃது அமைக என்பது.

இனி,

'ஏவ லிளையர் தாய்வயிறு கரிக்கும்'

எனறபாறறுமன, ஆயினும அமைக என்பது, மற்று

இளையார் பல்லாரையுமுடைய தாமைச் சொல்லிற்றாகப் பெறுதோ எனின், அற்றன்று, ஆண்டார் பூசலாட்களாக-லான் அவர்க்கெல்லாம் ஒருதாயாத லியைபின்று என்பது. இனி, ஒரு சாரார்,

'கறையணி மிடற்றினை'

என்னும் முன்னிலை பொருமை, கறையணி மிடற்றினவை என்னும் அஃறிணைப் படர்க்கைப் பன்மையானும் முடிந்த-தென்று காட்டுப. இனிக், 'கறையணி மிடற்றினவை' என்றது, அத்தேவனார் கூளிகளை என்ப ஒரு திறத்தார்; அற்றன்று பின்னையனையை யாதலின் அத் தேவனார்

தம்மே லேறுமாகலின் அமைக்க வேண்டுமென்பர் முன்னை யுரைப்பார். பிறவுமிவ்வாறு வருவன போற்றி யுணரப்படும் என்றவாறு. (௯௫)

456. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியல் மருங்கினு
மெய்பெறக் கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
பல்வேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து எடுத்தோத்தே இலேசேயன்றி இவ்வாற்றான் முடியாது நின்றனவற்றுக் கெல்லாம் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் முன்னரே முடிபு கூறப்படாது நின்ற சொற்கள் இவை என்று தெரிந்து அவற்றை உத்திவகை இலக்கணத்தோடு படுத்திக் காட்டுக என்றவாறு

வரலாறு

'திணைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்
குருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே' [குறுந் - 25]

என்புழிச், 'சிறுபசுங்கால' என்று பன்மையாற் கூறிப், பின்னைக், 'குருகுமுண்டு' என்று ஒருமையாற் கூறுதல் வழுவாயிற்று. ஆயினும் அமைக என்பது

'இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்'

என்புழிக், கூர்ங்கோட்டது என்றபாற்று என்னை, இரண்-

டனுள் ஒன்றுற் பின்னை ஒன்றேயாகலின என்பது ஆயி-
னும் அமைக என்பது.

இனி, வழக்கி னு ள் எமமுளவனல்லன் நும்முளவ-
னல்லன் என்னும
பிறவும் இவவாறு இடவழுபபட வருவன அமைத்-
துககொளக
இனி, ஒரு சாரார், சமபு சளளை சத்தி என்பன
ஈண்டுக் காட்டுவாருமு உளர்.
பிறவும் முடியாது நின்றனவெல்லாம இதுவே விதி-
யோததாக முடி த்துக்கொள்க எனபது
(௬௬)

ஒன்பதாவது எச்சவியல் முற்றிற்று.

சொல்லதிகாரமும் உண்மைப்பொருளும்
வரலாறும் முடிந்தன.

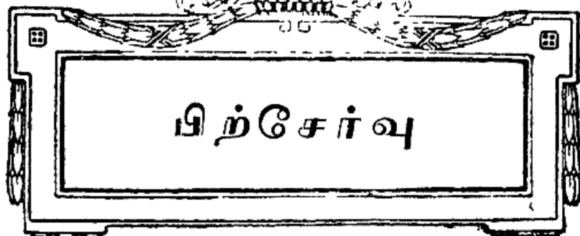


சொல் :

வேற்றுமை யெட்டுத் திணையிரண்டு பாலைந்து
மாற்றுதற் கொத்த வழுவேழும் — ஆறெட்டும்
ஏற்றமுக் காலம் இடமூன்றோ டீரிடத்தும்
ஆற்ற வருவதாஞ் சொல்







பிற்சேர்வு

சொ

சூத்திர

ல் ல திகாரம்

முதற் குறிப்பு

11

அவற்றுள் வேற்றுமை
அவற்றொடு வருவழி
அவைதாம் தத்தம்
அவைதாம் அம்ம

அவைதாம் இஉ
அவைதாம் உறுதவ
அவைதாம் சுத்தங்
அவைதாம் ஏக்தம் -
அவைதாம் புணரிய
அவைதாம் பெண்மை
அவைதாம் பெயர்
அவைதாம முன்மொழ
அவைதாம் முன்னும்
அவைதாம் வழக்கியல

அவையல்கிளவி

அவ்வச்சொல்லிற்

அவ்வழி அவனிவ

அவ்வே இவவென

அளபெடைபபெயரே

அளபெடைபபெயரே

அளபெடைபபெயரே

அளபெடைமிகூஉ

அளவுநிறைய

அன்னபிறவு

அன்னபிறவுங்

அன்னபிறவுக் -

அன்னபிறவும் -

அணஞ்னள்ளா

அன்னென்னேறுதி

ஆசவாக - - -

ஆக்கக்கிளவி -

ஆக்கந்தானே - -

ஆங்கவுரையசை

ஆடூஉவறிசொல -

ஆண்மைசுட்டிய

ஆண்மைதிரிந்த- -

ஆண்மையடுத்த -

ஆயென்கிளவியு -

ஆகுமருவு - - -

ஓ

ஓவும் உவ்வு
கடதறவென் னும
சடி சொல்லிலவை ம
கடி யெனா கிளவி
கண்ணு ரோன் ரு
கண்ணுங் தோரு
சதுழுவுந்துணவும
சமரிறைந்தியலும்
கம்பஃலசும்மை -
சயவென் கிளவி

கருமமல்லார்
சுருவிதோகுதி
கவர்வுவிருபபாகும
கவுவசுத்திடுமே
கழீவேயாக்கு
கழுமென்கிளவ
களளோடுசிவழு
கறுபபுஞ்சிவபபும
கன்றலுஞ்செவ

காலந்தாமே

காலமுல்பு

கிளர்ந்தவலெ - -

கிளந்தவல்ல - -

கிளந்தவிறுதி -

குடஞானஎண -

குடிமையாண்மை -

குத்தொகவருஉங

குருவுங்கெழுவும

குறித்தோனகூறறகு
குறிபபினும்வினையினு
குறைச்சொறகிளவி
கூர்ப்புங்கழிவு -
கூறியகிளவிய - -
கூறியமுறையி -
கெடவரல்பண்டைமை -
கேட்டையென்கு -
கோடுவென்கிளவிபடர் -

195	செயபபடுபொருளச -	-153
158	செயறகைபபொருளை	18
194	செய்துசெய்யூச -	142
112	செயதெனெச்சத	149
-199	செயயாயெனனு	-250
69	செயயுளமருங்கினும்	-260
124	செலவினும்வரவினுங	- 23
44	செல்லலின்ன -	-182
- 88	செழுமைவளனுங	-191
-177	சேமரதிரட்சி - -	-197
101	சொல்லெணபபடுப	-105
80	சொலலெனெசச	-245
- 12	ஞெமிரசலுமபாயதலும	196
75	ஞகுதியுமவழககுந -	- 15
-181	ஞஞசகசினவி - -	-164
41	தடவுங்கயவும்	-186
-125	தடுமாறுதொழிற -	- 73
251	தத்தமெசசமொடு -	-148

ஆததிர ழுதற குறிபபு v

vi

பொருட்குத்திரிபிலவுல
பொருட்குப்பொரு -

பொருண்மைசுட்டல

பொருண்மைதெரிதலுஞ

பொருளொடுபுணராச

பொற்பேபொலிவ

மகரஉமருங்கிற-

மதவேமடனும் - -

மல்லல்வளனே - -

மழவுங்குழவு -

மறைக்குங்காலை -

மற்றென்கிளவி

மற்றாறயதேன் னுங -
மன்றவென் கிளவி
மன்றுப்போருள் -
மாசர்காசம்
மாரைககிளவியும
மாலையியலபே
மாவென கிளவி
மிககதன் மருங்கின
மி குதியும்வனப்பு
மியாயிகமோமதி -

முதலிற்கூறுஞ -
முதலுஞசினையும
முதற்சினைக்கிளவிச
முதன்முனைவரிற -
முந்நிலைக்காலமுந -
முரஞ்சன்முதிர்வே
முழுதென்கிளவ -
முறைப்பெயர்க்கிளவி -
முறைப்பெயர்க்கிளவி -
முறைப்பெயர்மருங்கி -

முற்படக்கிளத்தல -
முற்றியவும்மைத் -
முனைவு முனிவாகும் -
முன்னத்தினுணருங் -
முன்னிலைசுட்டிய
முன்னிலை முன்ன
முன்னிலை வியங்கோள

சொல்லதிகாரம்

ஆக்கி புகற குறிப vii



கா. நமச்சிவாய முதலியார்

பதிப்பு:

தொல்காப்பியம் மூலம்

1	எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் .	I	0	0
2.	பொருளதிகாரம்	I	0	0
3	தொலகாபபியப் பாயிரங்கள (பொதுவும் சிறப்பும்)	0	12	0
4	தொல்காபபியப பாயிரவிருததி. முதற சூத்திரவிருத்தி (சிவஞான சுவாமிகள்)	0	8	0
5	தொலகாபபியம் — இளம்பூரணம்			
6	எழுததகிகாரம்	(அச்சில்)		
7	சொல்லதிகாரம்	3	0	0
8	பொருள் I அகத்திணை, புறத்திணை ...	3	0	0
9	பொருள் II .. .			
10	பொருள் III			
11	சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம்			
12	சொல்லதிகாரம் கல்லாடம் .			
13	இறையனார் களவியல் (இறையனார் அகப்பொருள்) .			
14.	பத்துப்பாட்டு மூலம்			

15 குறுந்தொகை மூலம் .

16 தஞ்சைவாணன் கோவை

17 தணிகைப் புராணம் ...

18 கைந்நிலை மூலம் . .

19. ஊசிமுறி உரை

20 நக்கீரர் செய்யுட்டிரட்டு ..

21. ஐந்திணை ஐம்பது .

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு

.. (அச்சில்)

. (அசசில்)

. (அசசில)

(அ। சிந)

. 4 0 0

. 1 0 0

2 8 0

.	3	8	0
.	5	0	0
.	0	6	0
.	0	8	0
	0	12	0

(அரசில்)

ஸன்ஸ்
சின்னத்தம்பித் தெரு, சென்னை

சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையர் உரையாசிரியரை மேற்கோண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள்

[சேனா : 1 — இளம்: 1]

உரையாசிரியரும் எழுததாதற்றன்மையொடு புணர்ந்து என்பாா, 'எழுத்தொடு புணர்நது' என்றாராகலின், ஒருபுடை யொற்றுமையே கூறினா

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

'என்ப'என்னும்முற்றுச்சொலலினது பகரங்குறைத்து மன்னும் ஆரும என இரண்டு இடைச்சொற்பெயது விரிததாா என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின— எனமனா எனபது இடர்பபட்டுழிச் சிறுபான்மை வாராது, நூலுளளும சான்றோா செய்யுளுள்ளும் பயினறு வருதலானும, இசைநிறை யென்பது மறுத்துப பொருள் கூறுகின்றாா பினனும இசைநிறை யெனறல் மேற்கோண்மலைவாதலானும, அவாககு அது கருத்தன்று எனக மாணாக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல வேண்டி வெளிபபடக கூறாது உய்ததுணர வைத்தல் அவர்ககு இயலபாகலாற் செய்யுளமுடிபு என்பது கூறாராயினார்

[சேனு : 1 — இளம் : 1]

இன்சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்ருதும் நிற்கும் என று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாரால் எனின் — ‘சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ் - சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு

நிலையலும்’ என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபோதினமையானும், ‘செலவினும் வரவினுந தரவினுங கொடையினும’ என்புழியும் பிருண்டுமெலலாம ஏழாவது விரிததற்கேற்பப பொருளுரைததமை-யானும் அவ்வுரை போலியுரை யென்க

[சேனு : 2 — இளம் : 2]

உரையாசிரியரும உயர்திணையெனபபட்ட பகுபலை விரிபபுழி இத்துணையல்லது விரிபபடாது எனபது ஈண்டுக் கூறியது என்று உரைத்ததூஉம் எனக

[சேனு : 4 — இளம் : 4]

சுட்டிய என்பது செய்யிய எனனும வினையெசசம் என்றும், ஆண்மைதிரிதல சொற்கு இன்மையின் பெயர்நிலைககிளவி என்பது ஆகுபெயராய்ப பொருணமேல நின்றது என்றும் உரையாசிரியர் கூறினால எனின — ஆணமைதிரிதல பெண்மைததன்மை யெய்து-தற்பொருட்டன்றிப பேடிகதியல்பாகலின பெண்மை சுட்டவேண்டி

ஆண்மைதிரிந்த என்றல் பொருநதாமையானும், பொருளே கூற-லுற்றாராயின், ஆசிரியர், பேடியும் தெயவமும் என்று தாம் கருதிய பொருள் இனிது விளஙகச சுருங்கிய வாய்பாட்டாற் சூத்திரிபப-ராகலானும, அவாககு அது கருததனமையான், உரையாசிரியர்ககும அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 5 — இளம் : 5]

ஏகாரம் அசைநிலே, உரையாசிரியா பிரிநிலே யென்றால் எனின் — பிரிநிலேயாயின், ஆடூஉவறிசொறகு இலக்கணங் கூறுத-லன்றிய பிரித்து அதன் சிறபபுணாத்துதலே கருததாமாகலின, அவ்வுரை போலியுரை எனக

[சேனா : 13 — இளம் : 13]

வினுவெதிா வினுதல், ஏவனமறுத்தல், உற்றதுரைததல், உறுவதுகூறல், உடமபடுதல் எனச் செபபு அறுவகைபபடும என்று உரையாசிரியா கூறிஞால் எனின் — உயிர் எத்தன்மைத்து என்றவழி உணர்தற்றன்மைத்து என்றல் முதலாயின அவற்றுள் அடங்காமையானும்,மறுத்தலும் உடம்படுதலும் ஏவபபட்டார்கண்ண-

வாகலானும, அறுவகைபபடும என்று பிறாமதம மேற்கொண்டு

கூறினா எனபது

[சேனா: 13 — இளம்: 13]

உரையாசிரியா அறிபொருள்வினைவை—அறிவொபபுககாண்ட-லும, அவனறிவு தானகாணடலும, மெயயவா ககுக காட்டலும் என விரிதது, எனைய கூட்டி, ஐநது எனறா

[சேனா: 13 — இளம்: 15]

'வினா வழீஇயினவிடதது அமைபாது' எனறு உரையாசிரியா கூறினால் எனின்—அற்றனறு, 'யாதெனை வரூஉம வினாவின் கிளவி' எனவும, 'வனபுற வரூஉம வினாவுடை வினைசசொல' எனவும் முனனர் வழுவமைபபராகலான, அது போலியுரை எனக

[சேனா: 17 — இளம்: 17,18]

பொறகொல்லா பொனனைப பறி யெனறலும, வண்ணககா் காணததை நீலம் எனறலும முதலாகிய குழூவின வநத குறிநிலை வழககும, கணகழீஇ வருதும, கானமேல நீாபெயது வருதும் என்-னுந தொடககதது இடககரடககுந தகுதி யென்றும, மரூஉமுடிபை வழககாறு எனறும் உரையாசிரியா அமைத்தாரால எனின்—குழூ-வினவநத குறிநிலைவழககுச சானறோா வழககினகணணும அவா செயயுட்கணணும வாராமையின அமைககபபடாவாகலானும், இடக-கரடககு, 'அவையல கிளவி' எனவும, 'மறைககுங காலை' எனவும் முனனர் அமைக்கபபடுதலானும, மரூஉமுடிபு எழுதததிகாரத்துக

கூறபபட்டமையானும, அவர்கு அது கருததனறு என்பது. கருமை முதலாயின ஒரு ங்கரன அனமையிற காககையொடு சார்த்திக் களம் பழத்தை விதநததுணையலலது, காககைககு வெண்மை நேராமை-யிற காககையிற்கரிது களம்பழம என்புழிக் கரிது வெளிதாயிற்-றனறு கிழககு மேற்கு என்பன வரையறையின்றி ஒன்றனொடு சாாத்திப பெறபபடுவென வாதலின், ஒன்றற்குக் கீழ்பபாலதனைப் பிறிதொன்றற்கு மேல்பாலது எனறலும வழுவன்று சிறுவெள்வாய் எனபது இடுகுறி அதனுன இவை வழக்காறு என அமைக்கப படாவாயினும், உரையாசிரியா பிறாமதம் உணர்த்திய கூறினுர் எனபது.

[சேனு: 24 — இளம்: 23,24]

பன்மைகூறல உயர்திணைபபாலையத்திற்கு உரிதது என்றும், உருபென மொழிதல் திணையையத்திற்கு உரித்து என்றும் உரை-யாசிரியா கூறினுரால எனின்— அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அஃறிணைப பிரிபபெனமுற்போல உயாதிணைப பான்மயக்குற்ற என்றும், திணையையத்தென்றும விதநதோதுவா ஆசிரியா, அவ்-வாறு ஒதாமையானும, நடையுள் அவை பொதுவாய வருதலானும், அவை போலியுரை என்க

[சேனு: 26 — இளம: 26]

‘பெருநதோட் சிறுநுசுபபிற் பேரமர்ககட் பேதை’ என்புழி,

மூன்றும்வழி முதல கிடவாது பின்னும அடையும சினை யும் புணாத்-
தமையான வணணச்சினைச்சொல் செயயுளுண மயங்கிவந்தது என்று
உரையாசிரியா கூறினாால எனின—மூனறும்வழிப புணர்க்கபபடும்

பேதை யென்னும முதற்சொல பேரமர்ககண் என்னுந தொகை-
யோடு வேற்றுமைப பொருள்படத தொககு, அத்தொகை சிறு
நுசுபபு எனனுந தொகையோடும் அப பொருள்படத தொக்கு, ஒரு
சொல்லாய, 'பெருநதோட் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப பெருவழுதி'
என்றாறபோல, மூனறாயவழிப பிறசொல்லடுதது்ப பேதை யென-
னும முதல கிடநதமை தெனவைவபடுதலின், மயககம இன்மையான,
அவர்கு அது கருததனறு எனக அன்றிப பெருநதோள் முதலாகிய
மூனறும் பலபெயா உமமைததொகைபடத தம்முட்டொக்கு ஒரு
சொல்லாய்ப பின பேதை யெனபதனோடு வேற்றுமைத தொகை
படத் தொககன எனினும, அவை உம்மைததொகைபடத் தொ-
காது நினறு பேதை யெனபதனோடு வேற்றுமைத தொகைபட
ஒருங்கு தொக்கன எனினும, தமமுள் இயையாது பேதை யென்பத-
னோடு இயைதலின, ஆணடும மயக்கமின்மை யறிக. அஃதேல,
இவ்வாறு வருதல வழககிற்கும உரிததோ எனின, அடுக்கிய அடை-
யும் சினையும பொதுமை நீக்குதற்கனறி அணிகுறித்து நிற்றலிற்
செய்யுட்கே உரித்து என்பது 'சிறுபைந்தூவி' எனச சினையொடு
குணமிரண்டடுககி வருதல் செயயுட்கு உரித்தென்றும்,'இளம்பெருங்
கூத்தன்' என முதலொடு குணமிரண்டடுககி வருதல் வழக்கிற்கு
உரித்தெனறும், பிறாமதம மேற்கொண்டு கூறினர். ஒன்றாக பல-

வாக இனஞசுட்டாதன செயயுட்கு உரியவாம, இனஞ்சுட்டி நின்-

றன வழககிறகு உரியவாம என்பதே உரையாசிரியர் கருதது என்க அன்றிப, 'பிறநூன முடிநதது தானுடன படுதல்' என்பதனுற் சினை-யொடு குணமிரணடுககல செயயுளாறெனறு கொள்ளினும அமை-யும், 'முதலொடு குணமிரண டுககல வழககியல - சினையோ டுக-கல செயயு ளாறே' எனமுராகலின

[சேனு : 29 — இளம் : 30]

'இந்நான்கும் கொடைபபொருளன' எனறு உரையாசிரியா கூறிஞரால் எனின— 'தாண்டில வேட்டுவன் வாஙக வாராது' என்-பதனை அமைததாராகலின, அவாககு அது கருததன்று என்க

[சேனு : 35 — இளம் : 35]

'அல்லதில' எனபதற்குத தனனுழை புளளதலலது எனறும, 'அப்பொருளலலாப பிறிதுபொருள கூறல்' எனபதற்கு இனப-பொருள் கூறுக எனறும உரைததாரால உரையாசிரியர் எனின்— பயறுளவோ எனறு விஞயவழிப பயறில்லை யெனமுற படும வழு-வின்மையானும, உளளதலலது எனறல கருததாயின் ஆசிரியா அல்-லது எனக குறித்த பொருள் விளஙகாமையின அகபபடச சூததிரியா ராகலானும, பாமபுணிக கருஙகலலும பயறும விறபாளெருவ-னுழைச் சென்று, 'பயறுளவோ ?' எனறவழிப, 'பாமபுணிக கருங்க லலலது இல்லை' எனமுல இனபபொருள கூறுமையாற பட்ட இழுககினமையாலும், அவை போலியுரை யெனக அல்லதூஉம, இனபபொருள கூறுக எனபதே கருததாயின, அபபொருளல்லா இனபபொருள கூறல எனனது; 'பிறிது பொருள் கூறல்' என்னா ஆசிரியா, அதனனும அஃது உரையன்மை யுணர்க.

[சேனு : 40 — இளம் : 40]

பொருள்பற்றுது பண்பு முதலாயினபறறி வந்த சுட்டாதலின் வேறு ஓதப்பட்டது என்று உரையாசிரியா கூறினூரால் எனின்— 'சாத்தன வநதான அஃது அரசற்குத துபபாயிற்று' என்றும், 'கிழவன் பிரிந்தான அதனைக கிழததி யுணர்ந்திலள்' என்றும், எழுவாயாயும ஏனைவேற்றுமை யேற்றும் அச்சுட்டுப பயின்று வருத-லாற் பண்பு முதலாயினவற்றைச் சுட்டுஞ் சுட்டெனப பொதுவகை-

யாற் கூறுது காரணக்கிளவி யென ஒருசாா வேற்றுமைககுரிய வாய்-பாடுபற்றி ஓதுதல குனறககூறல் ஆகலானும், சுட்டுப பெயராயிற் சுட்டு முதலாகிய காரணககிளவி என்றும சுட்டுபபெயா இயற்கையிற் செறியததோன்றும எனறும கூறுதல பொருநதாமையானும, அது பொலியுரை யெனக

[சேனு . 45 — இளம் : 43,45]

'எண்ணென்று வுறழென்று வாயிரணடுமெனனெனறல் வேண-டும்' என்பது இலககணமாகலான, 'யானுமென னெஃகமுஞ் சாறும்' என்புழியும, 'ஆவும ஆயனுஞ் செலக'எனபுழியும இனனலலன உட-னெண்ணபபடுதலின வழுவெனறூரால உரையாசிரியா எனின் — திணைவேறுபாடு உண்டேனும், 'யானுமென் னெஃகமும்' என்புழி வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இயைபும, 'ஆவும் ஆயனு ம்' என்புழி மேய்பபானும் மேயககபபடுவனவுமாகிய இயைபும உண்மையான் உடனெண்ணபபடுதலானும், 'யானை தோ குதிரை காலாள் எறிந-தான' என முன்னா உதாரணஙகாட்டுபவாகலானும, பிறுணடும்,

‘எண்ணுததிணை விரவுபெய ரஃறிணை முடிபின’ என ஆசிரியருக்கு ஆராய்ச்சி முடிபுகோட றகணணதாகலானும, அவாககு அது கருத-தன்று என்க அலலதூஉம, திணைவிராயெண்ணல் வழுவென்பதே கருததாயின், ‘நெடுநல் யானையுந தேரு மாவும - படையமை மறவரு முடையமயாம்’ எனறும, ‘இருமனப பெண்டிருங கள்ளும கவரும்’ என்றும, படாககைச சொலலும அஃறிணைககிளவியும விராயெண-ணுதல் வழக்குபபயிறசி யுடைமையான் அவையும அடஙக உயா-திணைச சொலலே யஃறிணைககிளவி எனப பொதுபபட ஓதாது, ‘தன்மைச் சொலலே யஃறிணைக் கிளவி’ எனத தனமைச்சொலலேயே விதநதோதல் குனறககூறலா மாகாலானும், அவர்கு அது கருத்-தன்மை யறிக.

[சேனா : 50 — இளம் : 50]

‘இன்றிவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாமறங்கறகும், உழவொழிநதன’ என உரையாசிரியர் காட்டினாரலோ எனின் — பெற்றம என்னும் பொதுப்பெயா கறததலும் உழுதலும் ஆகிய சிறபபுவினையாற் பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக்கு எய்தாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது.

[சேனா : 51 — இளம் : 51]

‘பாணன் பறையன றுடியன் கடம்பனென் - றநநான் கல்லது குடியு மில்லை’ என இருதிணைபபெயரும விரவிவாராது உயாதிணைப

பெயரே வந்து செயபுநள் அஃறிணைமுடிபு கொண்டன என்று உரையாசிரியா கூறிஞரால் எனின் — பாணன் முதலாயிஞரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக் குடிக்கேற்ற தொகை கொண்ததல வழு-வமைமையான, அவ்வுரை போலியுரை யெனக

[சேனு : 54 — இளம் : 54]

'ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும' என ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியா பிரித்தாரால எனின — அங்ஙனம பிரிப்பின ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றுதலும் வினைவேறுபடூஉம பலபொரு ளொருசொற்கே இலக்கணமாய மாறுகோடலானும், வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினைவேறு படாதனவாம எனபது அதனாற் பெறபபடாமையானும,அது போலி யுரை யெனக

[சேனு : 60 — இளம : 61]

அஃதேல, 'மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது' எனக் கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைபபுண்டது என்றும, 'குடங்கொண்டான வீழ்ந்தான' எனக் குடம வீழ்ந்தது என்றும, இவை யினஞ்செபபும என்றும, 'ஆவாழ்க அந்தணா வாழ்க' எனபன இனஞ்செபபா என்றும உரை-யாசிரியா கூறிஞரால் எனின—அற்றன்று, கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைபபுண்டவின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையா-னும், குடம வீழ்தலின்றிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமை யானும், கீழ்ச்சேரிக்கோழி யலைபபுண்டலும குடம்வீழ்தலும சொல்-லானன்றி இன்றியமையாமையாகிய பொருளாற்றலாற் பெறபபடு-மாகலான ஈண்டைக்கு எய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சி யாகலான் எனபது. இன்னோரன்ன சொலலாற்றலாற் பெறபபட்டன எனின்,

புகை யுண்டு என றவழி எரியுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலாற் பெறபபட்டதாம் என்பது இனி, ‘ஆவாழ்க அந்தணர் வாழ்க’ என்புழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களும் சாக என்னுங் கருத்தினனாயின இவையும் இனஞ் செபபுவனவன்றோ என்பது ; அதனுன் அவை போலியுரை யென்க.

[சேனு : 62 — இளம் : 63]

பொதுவிலக்கணம உணர்த்திச் சிறபபிலககணம உணர்த்துதல் முறையாகலின், முதறகணணதாகிய பெயாசசொறகுப பயனிலை கோடலும உருபேறறலும காலநதோன்றாமையும ஆகிய இலக்கணம உணர்ததுவாா இயைபுபட்டமையான வேற்றுமையிலககணம் உணர்-ததினனெ மேலோததினேடு இவவோததிடை யியைபுகூறினு-ரால உரையாசிரியா எனின — அற்றன்று, இவ்வோத்துப பெய-ரிலக்கண நுதலி யெடுததுககொளளபபட்டதாயின், உருபேற்றலும பயனிலைகோடலும காலநதோனறாமையும ஆகிய பெயரிலககணம முன்னேறி, இயைபுபடுதலான வேற்றுமைபுணர்ததுங் கருத்தின-ராயின் அவறறையும இன்ன இலககணத்த என உணர்த்திப பின்-னும எடுததுககொணட பெயரிலககணமேபற்றி யோதிப பெயரியல் என ஒரோததான முடியறபாற்றனறே, அவ்வாறனறி, வேற்-றுமை யிலககணமே முன் கூறி, ‘அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப-பயனிலையே’ எனவும, ‘ஈறுபெயாக காகு மியற்கைய வெனப’ என-வும் வேற்றுமையிலக்கணங கூறி, அசசூத்திரத்தாற பயனிலைகோட-லும உருபேறறலும பெயாகிலககணம என்பது உயததுணர வைததுப பின்னும வேறறுமையிலககணமே யுணர்ததி, இதனை,

‘வேற்றுமை யோதது’ என்றும, அவற்றது மயக்க முணாத்திய வோத்தை, ‘வேற்றுமை மயங்கியல’ எனறும், சிறபபில்லா விளி வேற்றுமை யுணாத்திய வோததை, ‘விளிமரபு’ எனறும் நுதலி யதனுற் பெயர்கொடுதது, மூனறுே ததாக வைத்து, ‘பெயரியல’ என வேறேர் ஒதத்திற்குப பெயா கொடுத்தமையானும, ‘எலலாச சொல்லும பொருள குறிததனவே’ என்பது முதலாகிய ஐநது சூத்திரமும பெயரிலககணமுணர்த்தும ஒத்தின்முன வையாது, இடைவைத்தல பொருநதாமையானும, இவ்வோததுப பெயரிலக்கண நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளபபட்டது அன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலி யெழுநததெனவே படும, அதனுன அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனு : 67 — இளம் : 68]

‘பெயரினுகிய தொகையும்’ என்ற உமமையான் வினையினுகிய வினைத்தொகை தழுவபபட்டது என்றும், ‘எல்லாத தொகையு மொருசொன் னடைய’ என்பதனுல் தொகைச்சொல் லெல்லாம்

642

எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறபபடுதலின, ஈண்டு, ‘அவ்வுமுரிய வபபாலான’ என்றது தொகைச்சொற்குப பயனிலை கோடன்மாததிரம் எய்துவித்தற்கு என்றும, உரையாசிரியா கூறினூால்

எனின்— அற்றன்று, வினைத்தொகைக்கு நிலைமொழி வினையென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை, 'வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லுதும். இனி, 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' என்பதற்கு ஒரு சொன்னடையவாம் என்பதல்லது எழுவாயவேற்றுமையாம் என்னுங் கருத்தினமையானும், அக் கருத்து உண்டாயின் அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்று, 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே' என்றதனாற் பயனிலை யெய்துமாகலின், 'அவ்வு முரிய வப்பா லான' என்றல், கூறியதுகூறிற்று மாகலானும், அதுவும் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

[சேனா: 68 — இளம்: 69]

எவ்வயிற்பெயரும் பயனிலைகோடல் செவ்விதென உருபேற்றல் செவ்விதன்றும் என வுரைத்து, அவ்வாய நீயிர் என்பன உருபேலா என்று காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அவ்வாய என்பது இடைச்சொல்லாய ஆண்டு என்னும் பொருள்பட நின்றவழி உருபேயன்றிப் பயனிலையும் ஏலாதாம். இனி, அவ்வழிக்கண் நும் என்பது திரிந்து நீயிர் என நின்ற திரிபைப் பெயரெனக் கொண்டு உருபேலாதென்றாராயின், நீ யென்பதன் திரிபாகிய நின் என்பதனையும் பெயராகக்கொண்டு பயனிலை கொள்ளாது என்றுங் கூறல்வேண்டும்; அன்றி, நும்மின் திரிபாகிய நீயிர் என்பதனை, 'எல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து' என இயற்கைப்பெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது நீயிர் என்னுந் திரிபே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் நும் எனத் திரிபினும் அமையும் என்னுங் கருத்தினராயன்றே. அதனான் இயல்பாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் நீயிர் என்பதனை உருபேலாதென்றாராயின் நும்மெனத் திரிந்து உருபேற்பதனை உருபேலாது

எனறல் பொருநதாதாம், அதனுள அது போலியுரை யென்க.

[சேனு : 74 — இளம் : 73]

'அதனினியறல்' என்பதற்குத், 'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்' என்றும், இன்னுன் என்பதற்குக், 'கண்ணுற் கொத்தை, காலான்

2

முடவன்' என்றும், உதாரணங்காட்டினுரால் உரையாசிரியர் எனின்— அற்றன்று, தச்சன் செயத சிறுமாவையம் என்பது, 'வினைமுதல் கருவி யனைமுதற்று' என்புழி அடங்குதலான், ஈண்டுப் பாற்படுக்க வேண்டாமையானும, சினைவிகாரததை முதன்மேலேற்றிக் கூறும் பொருண்மை இன்னுன் என்பதனுற் பெறபபடாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

[சேனு : 82 — இளம : 77]

கண் முதலாயின எலலாம் உருபென்றுரால் உரையாசிரியர் எனின் — உருபாயின், ஏழாவதற்குக கண் என்பது உருபாதல் மேலே பெறபபட்டமையாற் பெயாத்துங கண காால் எனறல் கூறியதுகூறிற்றும் ஆகலானும, ஊாபபுறததிருநதான், ஊாகத்திருநதான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும எனப புறம அகம் வலம் என்பனவற்றுவழி அத்துசசாரியை கொடுதது உதாரணங காட்டினமை யானும், அவாக்கது கருத்தனறு எனக

[சேனு: 83 — இளம்: 78,79]

உரையாசிரியா இரண்டு சூததிரமாக அறுத்து ஆசிரியாமத விகற்பங்கூறித் தம் மதம இது எனபது ீபாதா, ஒனருகவுரைபபாரு முளர் என்ுா இரண்டாய ஒன்ுயவழிப பிறிதுரை யின்மையின, உரையாசிரியர் கருதது இதுவேயாம

[சேனு: 102 — இளம்: 98]

சாத்தன் ுயைக காதலன் , நாய தேவன் ஆயிற்று என்புழி, தாயை, தேவன என்பன, காதலன், ஆயிற்று என்னும் பயனிலைககு அடையாய இடைநின்ுற்போல, கோட்டை நுனிக்கட் குறைத தான் ; இனையிற் கிளியைக் கடியும் என்புழி, நுனிக்கண், கிளியை என்பன, குறைத்தான், கடியும என்னும் முடிக்குஞ் சொல்விற்கு அடையாய் இடைநின்றவாகலான், அவை அடுககனமையின், அவை யுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

[சேனு: 114 — இளம்: 110]

தொல்காப்பியனுனும் கபிலனுனும் செய்யபபட்ட நூலைத் தொல்காப்பியம் கபிலம என்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்

ுரால் உரையாசிரியா எனின — அற்றன்று, ஒருமொழி இலக்கணம ஈணடுக கூுராயினும், வெற்புச் சேர்பபு என்னும் பெய ரிறுதி இதனையுடையான என்னும பொருடோன்ற அன் என்ப தோரிடைசசொல வநது வெற்பன சோபபன் என நின்ுற்போல,

தொல்காபபியன் கபிலன் எனனும பெயரிறுதி இவனுற் செய்யப பட்டது எனனும் பொருடோனற அம் எனபதோா இடைச்சொல் வநது அன கெடத தொலகாபபியம கபிலம என நினறன எனபது ஆசிரியா கருததாம, அதனுன அவை உதாரணமாதல உரையா-சிரியர் கருத்தனறு எனக

'அனையமரபின' எனறது அவவாறியாதானும ஓரியையுபற்றி ஒன்றன்பெயா ஒனறற்காதல என ஆகுபெய ரிலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய செயதவாறு. ஒனறனபொருடகண் ஒனறு சேறல் என்னும் ஒபபுமையான இவற்றை யீண்டுக கூறினா. அஃதேல், ஆகுபெயா எழுவாய வேற்றுமை பயகக மாதலான ஈண்டுக கூறினர் எனருரால உரையாசிரியா எனின — ஆகுபெயா ஏனைவேற்று மையும ஏறறு நிறறலானும, எழுவாய வேறறுமையாய நினறவழி யும் அது பிறிதோா வேற்றுமைபபொருடகட் சென்று மயங்காமை யின வேறறுமைமயக்கம எனப படாமையானும, அது போலியுரை யெனக

[சேனு: 115 — இளம்: 112]

அஃதேல, இத்தொடப பிரிதது ஒரு சூத்திரமாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அஙஙனம பிரிபபின, தமமொடு சிவண லும பிறிதுபொருள்சுட்டலும ஆகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்க ணெனபது இனிது பெறபபடாமையானும, எழுத்தோத்தினுள், 'புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியும' எனனுஞ சூத்திரத்து இங் நிகர்ப பாதுகாவலைப பிரியாது ஒனருகவே யுரைத்தலானும், அவர்க் கது கருத்தனறு எனக

[சேனா: 120 — இளம்: 133]

விரவுப்பெயரை உயர்திணைப பெயரோடு மாட்டெறிபவாக வின, மாட்டேற்றான் முறைப்பெயா ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்ற லெய்தாமையின் ஈண்டுக் கூறினாரென்றால் உரையாசிரியர் எனின — அக்கருததினராயின் அஃறிணையென்னுஞ் சொல்

லொழித்துக், 'இளந்த விறுதி விரவுபபெயா, விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' எனவும், இதனபின, 'முறைபபெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி - யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' எனவும, இதன்பின னகார ளகாரவீற்று இருவகை முறைபபெயரும் அடங்கப, 'புள்ளி யிறுதி யேயொடு வருமே' எனவும் ஓதுவார்மன ஆசிரியா; என்னை? மயஙகக்கூறல எனனுங குற்றமும நீங்கிச் சூத்திரமுஞ் சுருஙகுமாதலான் அவ்வாறு ஓதாமையானும், முறைப பெயரேயனறித தாம் நீயிா எனபனவும ஈண்டுக கூறப்பட்டமை யானும, உரையாசிரியாக்கு அது கருத்தன்று எனக

[சேனா: 161 — இளம:]

மற்றும, நஞ்சுண்டான சாம எனபது ஒரு பாற்குரிய சொல லாயினும், நஞ்சுண்டாள் சாம, நஞ்சுணடாா சாவா, நஞ்சுண்டது சாம, நஞ்சுணடன சாம என ஐனப பாறகும் உரித்தாம அச்சொல என இபபொருணமை யுணாத்துகின்றது இசசூததிரம எனறாரால உரையாசிரியா எனின — நஞசுணடல சாதற்குக காரணமென்பான

ஒரு பானமேல வைசது நஞ்சுணடான் சாம் எனறதல்லது, ஆணடுத தோனறும ஆணமையும ஒருமையும சாதற்குக காரணமென்னுங் கருத்தினன அலலன , அதனுற சொலலுவான கருதமொடு கூடிய பொருளாற்றலாற சாதல ஏனைபபாற்கும் ஒக்கும எனச சேறல சொலலிலககணததிற் கூறபபடாமையான, ஆசிரியா ‘ ஒருபாற் கிளவி யேனைபபாற் கண்ணும - வருவன தாமே வழககென மொழிப’ என இபபொருண்மை பொருளியலிற் கூறிஞராகலின, இசசூத்திரததிற்கு அஃது உரையாதல் உரையாசிரியா கருததன்று என்க. அலலதூஉம, பாாபபான களளுண்ணுன் என்றவழிக கள்ளுண்ணுமை சாதிபற்றிச செலவதொன்ருகலின் பாாபபனிக் கும் பாாபபார்கரும அல்லது பிறசாதியார்கரும் அஃறிணைக்கும செல்லாமையின், ஐமபாற்கிளவிக்கும உரியவென்றல பொருந்தா-மையானும், அவாக்கு அது கருத்தன்மை யறிக.

[சேனு : 174 — இளம் : 171]

பிறவும் என்றதனுன், மக குழவி போல்வன கொள்க. இவ-ற்றை உயர்திணைப பெயர் எனருரால் உரையாசிரியா எனின் — மரபியலுள், ‘மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பு - மவையு மன்ன

வபபா லான’ எனவும், ‘குஞ்சரம பெறுமே குழவிப பெயர்க் கொடை’ எனவும், அவை அஃறிணைக்காதல் கூறி, ‘குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லன - கிழவ வல்ல மககட் கணணே’ என உயர்திணைக்

கும ஓதிவைத்தாராகலின், அவை விரவுபபெயரேயாம ; அதனுன் அது போலியுரை யென்க

[சேனு : 182 — இளம் : 179]

அஃறிணை யொருமையும அதஙிணைபபனமையும உயர்திணை யொருமையும ஆகிய பலவறறையும உணாததலாற பனமை சுட்டிய பெயா எனபாரும் உளர், அஃது உரையாசிரியா கருததனமை அவ் வுரையான் விளங்கும

[சேனு : 187 — இளம : 184]

எலலாப பாாபபாரும, எலலாச சானருரும எனப படர்க்கைக்கண வருதலும கோடறகுத தனனுளுறுதத பனமைநாஙகால உயா திணைமருங்கி னலலது ஆகாதென மொழிமாறறி யுரைததாரால் உரையாசிரியா எனின — படாக்கைக்கண வருதல இடவழுவமைதி யென்றவழிப படும் இழுககினமையானும, 'தனமைச சொலலே யஃறிணைக கிளவி' எனவும, 'யான யாம நாமென வரூஉம பெயர்' எனவும, பிறுணடும ஓதியவாறறால, தனமைசசொல அஃறிணைக கின்மை பெறபபடுதலின ாணடுக் கூறல வேணடாமையானும, எழுதததிகாரததுள, 'உயாதிணை யாயி னமமிடை வருமே' எனத் தனமைக்குரிய சாரியையே கூறலானும, அது போலியுரை யென்க.

[சேனு : 255 — இளம் : 250]

உரையாசிரியா நெடியனும வலியனும ஆயினுன் என்புழி உம்மை ஆககங்குறிதது நிறறலின் ஆக்கவுமமை யென்ருா

[சேனா : 272 — இளம் : 267]

அஃதேல, இதனை நிரனிறைப பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ இசைநிறை, குறை அசைநிலையென்றாரால உரையாசிரியர் எனின்— அற்றன்று, மற்று அநதில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான் வேறுபடுவனவற்றை இரணடாமென்பதல்லது, சொல்வகையான் இரண்டாகிய சொல்லை இரண்டாமென்றதனுன் ஓர் பயனின்மை

யின், அவர்கு அது கருததன்று என்க அலலதூஉம், ஒருசொல்லே இசைநிறையும் அசைநிலையுமாக லுடைமையான் அவறறை உடன் கூறினரென்னுக்கால் இசைநிறையும அசைநிலையும் ஒருஙகு மயங்-கக் கூறலாமாகலானும, அவாககு அது கருத்தன்மை உணாக

[சேனா : 288 — இளம் : 283]

பிறவெண ஓடாநின்றவழி ஏகாரவெண இடைவநததாயினும் ஓடாநின்ற பிறவெணணேயாமென உரைததாரால உரையாசிரியா எனின் — அவவாறு விராயெண்ணியவழிப பிறவெணணாற் பெயா கொடுபபின் அதனை ஏகாரவெண்ணெனபாரையும் விலககாமை யானும், பிறவெணணும எனறதனாற பெறபபடுவதோா பயனின் மையானும், அவாக்கு அது கருததன்று எனக

[சேனா : 291 — இளம் : 286]

'யானை தோ குதிரை காலாள, எறிநதாா' என உம்மையும் உருபும உடன்றொககவழி உமமைதொகை யெனறது உருபு

தொகையென்க என்பது இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தா-ரால உரையாசிரியர் எனின் — அஃது உம்மைத் தொகையாதலின் ஒருசொன்னடைத்தாய உருபேற்றலும் பயனிலை கொண்டாலும் நிற்கும், அத்தொகையிடை உருபின்மை சிற்றறிவினோர்க்கும் புலனாம், அதனான் அஃதவர்க்குக் கருத்தன்மை சொல்லவேண்டுமோ என்பது

[சேனா : 293 — இளம் : 288]

'சாத்தன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான் என மூவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது' எனச் செவ்-வெண் தொகை பெற்றுவந்தது என்றால் உரையாசிரியர் எனின்— அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய் அமைந்து மாறுதலின் எண்ணப்-படாமையானும், மூவரும் என்பது சாத்தன் முதலாயினோர் தொகையாகலானும், அது போலியுரை என்க

[சேனா : 294 — இளம் : 289]

இவைமூன்றும் பொருளிற்பிரிந்து எண்ணின்கண் அசையாய் வருதலுடைய என்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரும் உளர்.

அசைநிலை என்பது இச்சூத்திரத்தாற் பெறப்படாமையானும், 'கண்ணிமை நொடி' என்னுஞ் சூத்திரத்து ஏனைக் கண்ணிமை என்பதனோடுங் கூட்டி, என்றுரைத்தலானும், அவர்க்கு அது கருத்-தன்று என்க

[சேனா: 401 — இளம்: 391]

வடசொலலாவது வடசொலலோடு ஒக்குந் தமிழ்ச்சொல் என்றாரால உரையாசிரியா எனின் — அற்றன்று, ஒக்கும் என்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையான ஒப்புமையும் வேற்றுமையும் உடைமையான இரண்டாதல வேண்டிய இவை எழுத்தானும பொருளானும் வேறுபாடு இன்மையாகிய ஒருசொல்லிலக்கணம உடைமையான இரண்டுசொல எனப்படா, அதனான் ஒத்தல் யாண்டையது, ஒரு சொல்லேயாம் எனபது ஒரு சொலலாயினும ஆரியமும் தமிழுமாகிய இடவேற்றுமையான வேறாயின எனின், அவ்வாறாயின, வழங்கும் செய்யுளும ஆகிய இடவேற்றுமையாற் சோறு கூழ் என்னுந் தொடக்கத்தனவும இரண்டு சொலலாவான் செலலும், அதனான் இடவேற்றுமை புடையவேனும ஒரு சொல்லிலக்கண முடைமையான ஒரு சொலலேயாம் ஒரு சொல்லாய வழித் தமிழ்ச்சொல வடபாடைக்கட் செல்லாமையானும, வட சொல எலலாத் தேயத்திற்கும பொதுவாதலானும், இவை வட சொல்லாய ஈண்டு வழங்கப்பட்டன எனலவேண்டும, அதனான் இது போலியுரை எனக அலலதூஉம, அவை தமிழ்ச்சொல்லாயின வடவெழுத்தொரீஇ யென்றல் பொருந்தாமையானும், வட சொலலாதல அறிக

[சேனா: 408 — இளம்: 402]

எருத்துவயின எனபதற்கு ஈற்றயற்சீர்வயின என்று பொருளுரைதது, 'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே - சூரர் மகளி ராரணங் கினரே - சார லுடை நீவரு தியே - வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

எனபுழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிசசீர் ஈற்றயற் சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினூரால் உரையாசிரியர் எனின் — யானஞ்சுவலென நின்ருங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லு மாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க,

[சேஞ: 415 — இளம்: 409]

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கது என்ருரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றனறு, ஆசிரியர் இவற்றைப பிரித்துப புணர்க்-கப்படா, வழஙகியவாறே கொள்ளபபடும் என்றது, பிரித்தவழித் தொகைபபொருள் சிதைதலானனறே, கொனறயானை என விரி-ந்தவழியும அபபொருள சிதைவின்றேல், 'புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்ரு' எனறற்கோா காரணம இலலையாம அதனுற் பெயரெசசம நினறு தொகுதல ஆசிரியா கருத்தனமையின், உரை-யாசிரியாககும் அது கருததனறு எனக அல்லதூஉம், ஆகுபெயா உணர்த்தியவழி வினைத்தொகை புளபபட, 'இருபெயரொட்டும்' என்ருராகலானும, வினை நினறு தொகுதல அவர்ககுக் கருத-தனமை யறிக

[சேஞ: 416 — இளம்: 410]

கரியது எனனும பணபுகொளபெயர் கருங்குதிரை யெனத் தொக்கதெனருரால உரையாசிரியா எனின — அதனைப் பெயரெச-

சம் வினைத்தொகை நிலைமொழியென றதறகு உரைத்தாங்கு உரைத்து மறுகக பிறசொறகொணாநது விரிககுங்கால, கரிய குதிரை, கரி-தாகிய குதிரை, கரியது குதிரை என அததொகைப பொருளுணர்-த்துவன எலலாவற்ருனும விரிககபபடும

[சேஞ : 422 — இளம் : 416]

நிலம வல்லெனறது, நீா தண்ணென்றது என்பன காட்டிஞ-ரால் உரையாசிரியா எனின் — சொலற்பொருள அன்மையின், அவை காட்டல் அவா கருததன்று எனக.

[சேஞ : 426 — இளம் : 420]

முனனிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல விஞவொடு சிவணி நில்லாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்— அற்றன்று, விஞவொடு சிவணல் இவற்றிற் கொன்ருன் எய்தா-மையின் விலக்கவேண்டா; 'அதஞன் அவர்கு அது கருத்தன்று என்க.

[சேஞ : 427 — இளம் : 421]

உரையாசிரியா வினையியலுள் ஓதப்பட்டன சில வினைச்-சொற்கு முறறுச்சொல்லென்று குறியிடுதல் நுதலிற்று இச்சூத்திரம் என்ருரால எனின — குறியீடு கருததாயின், 'அவ்வா றென்ப முற்-றியன் மொழியே' என்ஞது, அவ்வாறு முற்றியன்மொழி யெனல்

வேண்டுமாகலான், அது போலியுரை யெனக முற்றியன்மொழி யென்ப என மொழிமாறறவே குறியீடாம எனின, குறியீடு ஆட்சிப பொருட்டாகலின், குறியான அதனை ஆளாமையான, மொழி மாற்றி யிடர்ப்படுவதென்னையோ எனபது அலலதூஉம, முற்றியன் மொழி யெனக் குறியிட்டாராயின, இவை பெயரெஞசு கிளவி எனவும், இவை வினையெஞ்சு கிளவி எனவும குறியிடல் வேண்டுமு; அல்வாறு குறியிடாமையானும அது கருததன்றாம். அதனுன் வினைசசொலலுள் இருவகை எசசமொழிதது ஒழிந்தசொன் முற்றி நிற்கும் என்றும, அவை இனைததுப பாகுபடும் என்றும் உணர்த்தல் இசசூததிரததிற்குக கருததாகக கொள்க.

[சேனு: 428 — இளம்: 422]

முறறுச்சொல்லே யன்றிப பெயரெசசமும் வினையெச்சமும் காலமும் இடமும உணர்ததும எனபது இச்சூததிரத்திற்குப பொருளாக உரைத்தாரால உரையாசிரியா எனின — அவை இடவேறுபாடு உணாத்தாது மூவிடததிற்கும பொதுவாய நிற்றலின், அது போலியுரை என்க.

[சேனு: 431 — இளம்: 425]

பிரிநிலையோடு முடிதலாவது அவனே கொண்டான் என்றவழி, அவனே யென்பது கொணடானெனப பிரிககபபட்டபொருளை வினையெனக்கொண்டு முடிதல எனறாரால உரையாசிரியர் எனின்— அற்றனறு, அவனே கொண்டான என்புழி, அவன் என்னும எழுவாய்வேற்றுமை கொண்டான என்னும பயனிலை கொண்டது; ஏகாரம பிரிவுணர்த்திற்று; ஆண்டு எச்சமும் எச்சத்தை முடிக்குஞ் சொல்லும் இன்மையான், அவர்கு அது கருத்தன்று என்க.

[சேனா: 440 — இளம்: 434]

பசப்பித்துச் சென்றூரை யாமுடையேம் என்னுந் தொடக்கத்-
தன குறிப்பிற் றேன்றலா யடங்குதலின், விண்ணென விசைத்தது
3

என்பது குறிபபெச்சம் என்றும, அதுபோல என்னுந தொடக்கத்-
தன விகாரவகையாற் ருெகருநின்றமையான், ஒலலெனவொலித-
தது என்பது இசையெசசம எனறும், இவை தததஞசொலலான்
முடிதலலலது பிறசொலலான முடியாமையின் இவற்றை மேல
வநது முடிக்கும எஞ்சுபொருடகிளவியில எனருா எனறும,
உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அறறனறு, 'தெரிபுவேறு
நிலையலுங குறிபபிற் றேனறலும' எனச சொறபொருட்பாகு-
பாடு உணாத்திஞா, குறிபபிற்றேனறும பொருளை வெளிபபடுத்தும்
எசசமாதலுடைமையான் எசசம எனருா, அதஞன ஆண்டு அடங்-
காது இனி, விசைத்தது ஒலிதததது என்பன தஞ்சொல் எனப-
படா; படினும, விணணென வீஙகிற்று, துண்ணெனத துளங்கி-
ஞன் எனவும், ஒலலென வீழ்நதது எனவும பிறசொலலானும முடி-
தலின் எஞ்சுபொருட்கிளவியில எனறல பொருநதாதாம எனனை?
தஞ்சொலல்லாதன எஞசுபொருட்கிளவியாம ஆகலின இனி அது-
போலவென்பது தொகககுமவழித்தொகுத்தல எனபதனற் ருெகக-
தாயின், அதனைச சுட்டிக்கூருவுவமை யென அணியியலுள் ஆசிரி-
யர் ஒருவமைவேறுபாடாகக கூறல் பொருநதாது தொகககும்

வழித தொகுத்தல் ஒருமொழிக்கணணசாகலிற் பலசொற்ளுகும என்றலும் பொருத்தமின்று, அதனுன, அவாகடு அது கருத்தன்று விண்ணென விசைததது, ஒலலெனவொலிததது எனனுந தொடக கத்தனவற்றை எனவெனெச்சமென அடக்கிக குறிபபெச்சததிற-கும இசையெசசத்திற்கும வேறு உதாரணங்காட்டல கருத்தென்க அல்லதூஉம், எனவெனசசமென அடக்காது இசையும குறிபபும பற்றி வருவனவறறை வேறோதின, வெள்ளென வெளுத்தது எனப் பண்புபற்றி வருவதனையும வேறோதல் வேணடும, அதனை வேறோதாமையானும எனவெனெச்சமென அடக்குதலே கருத-தாகக்கொள்க குறிபபுபபொருளைப, 'பசப்பிததுச சென்ருருடை-யையோ', 'இளைதாக முண்மரங கொல்க' எனபன முதலாகிய தொடர்மொழியே உணாத்தலான் எஞ்சுபொருளனபபடாவாயி-னும், அப்பொருள் பிறசொல்லானலலது வெளிபபடாமையின, அச்சொல் எசசமாயிற்று குறிபபுபபொருளே யன்றி எஞ்சு-பொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிபபொடு படுத்துணர்நது தமக்கேற்ற சொல்லால் உணர்த்தபபடுதலின், குறிபபான் எச்சஞ்செபபல் மூன்றற்கும் ஒத்தவாறறிக.

[சேன : 448 — இளம் : 442]

உயாந்தான் தமமொருவனைக காட்டி, இவற்குக் கொடு என்னும் என்றாரல உரையாசிரியா எனின — ஆண்டுப படர்க்கைச்சொற் படாதமைசசொலமேலோடிமைபதலான வழுவின்மையின் அமைக்கல் வேணடாவாம, அதனுன், அது போலியுரை எனக

[சேனா: 450 — இளம்: 444]

செய்யாய் என்னும் முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறை படாது செய்யென விதிவினை யாதலுமுரித்து என்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றன்று, செய்யாய் என்னும் எதிர்மறைவினையும் செய்யாய் என்னும் விதிவினையும் முடிந்தநிலைமை ஒக்குமாயினும், எதிர்மறைக்கண் மறைபுணர்த்தும் இடைநிலையும் உண்மையான், முடிக்குஞ்சொல் வேறெனவேபடும். மறை உணர்த்தும் இடைநிலையாவன உண்ணலன், உண்டிலன், உண்ணாது, உண்ணேன் எனப்புழி வரும் அலவும் இலவும் ஆவும் ஏயும் பிறவுமாம். உண்ணாய் உண்ணேன் என்புழி எதிர்மறை ஆகார ஏகாரங் கெட்டு நின்றன எனல்வேண்டும், அல்லாக்கால் மறைப்பொருள் பெறப் படாமையின். அதனான் எதிர்மறைச்சொல்லே விதிவினைச் சொல்லாகாமையின் அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க. அல்லதூஉம், ஆசிரியர் அக்கருத்தினராயின், செய்யாய் என்னும் எதிர்மறை வினைச்சொல் எனக்கூறுவாராமன், அவ்வாறு ஓதாமையான், அவர்க்கு அது கருத்தன்மையான் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்மை அறிக.

[சேனா: 457 — இளம்: 450]

'பெயர்த்தனென் முயங்க' என்பது முதலாயின செய்தெனெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தன என்றும், 'ஒடித்துண்டெஞ்சிய' என்பது முதலாயின செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன என்றும், முன்னுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — பெயர்த்-

தன்னமுயஙக என்பது முதலாயின எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்-பொரு ளுணாததுவதலலது இடமும் பாலும உணர்த்தற்பாலவல்ல; எசசபபொருணமையாவது மூன்றிடததிற்கும் ஐந்து பாற்கும் பொதுவாகிய வினைநிகழ்சசி யனறே, அவ்வாறன்றி முற்றுச்-

சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலும் உணாத்தலின், அவை முற்றுத் திரிசொல்லெனவேபடும். சொன்னிலையுணர்நது வினை-கோடன்மாத்திரததான் வினையெச்சமெனின், மாரைக்கிளவியும் வினையொடு முடியும வேற்றுமையும பிறவுமெல்லாம் வினை யெச்சமாவான் செல்லும்; அதனுன் அவர்க்கு அது கருத்தன்றெனக. அல்லதூஉம், 'கணணியன் விலலன் வரும' என வினைக்குறிப்பு முற்றுய்த் திரிதறகேற்பதோர் வினையெசசம இன்மையானும், அது கருத்தன்மை அறிக.

'ஒடித்துண்டெஞ்சிய' என்பதூஉம், 'ஞாயிறு பட்டு வநதான்' என்பதூஉம பிறவினை கொண்டனவாயினும, செய்தெனெச்சத்திற்-குரிய இறநதகாலம உணாத்தலான், எனைககாலத்திற்குரிய செய வெனெசசததின் திரிபெனபபடா, செயவெனெச்சத் திரிபாயின செயவெனெச்சததிற்குரிய காலம உணாததல் வேண்டும். 'மழை பெய்ய மரம் குழைதததது' எனச செயவெனெச்சத்திற்கு இறந்த காலமும் உரித்தெனின, காரண காரியப பொருண்மை யுணாத் தும்வழியலலது செயவெனெச்சம இறந்தகாலம் உணர்ததாது; ஒடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுதலும, எஞ்சுதற்கும வருதற்கும

காரணமன்மையான ஆண்டிறநதகாலம உணர்த்தாமையின், செய தெனெச்சமாய நின்று தமகுரிய இறந்தகாலம் உணாத்தின எனப படும் அதனாற் செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன என்றலும் அவா கருததன்று என்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறு பட்டபின் வநதான் என இறநதகாலம் உணர்த்தலும், ஞாயிறு பட வநதான என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என நிகழ்காலம் உணாததலும் வழககு நோககிக் கண்டுகொளக.

[சேனா : 460 — இளம் : 453]

'வைகைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந், தையலா யின்றுநீ நல்கினை நல்காயேற், கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே, நாடறியக் கௌவை யொருங்கு' என்புழி, வைகைக்கிழவன் கூடலார்கோ என்பன ஒருபொருளை வரைந்துணர்த்தலாற் பிரிவிலவாகலின் வரையபபடா என்றும்; 'கொய்தளிர்த தண்டலைக் கூத்தப பெருஞ்சேந்தன், வைகலு மேறும் வயக்களிறே - கைதொழுவல், காலேக வண்ணனைக் கண்ணுறக் காணவெஞ், சாலேகஞ்

சார நட' என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச் சாந்து பூசினார் எல்லார்க்கும் பொதுவாய்க கூத்தபபெருஞ் சேந்தனையே வரைந்துணாத்தாமையின, அவை பிரிவுடையவாம் என்றும உரையாசிரியர் உரைததாரால் எனின் — அற்றன்று, 'நாணிநின் றேனிலை கண்டியானும, பேணினே னல்லனோ மகிழ்ந வானத, தணங்கருங் கடவு ளனனோணின், மகனுறு யாதல் புரைவதா லெனவே'

என்புழி, வானத்தணங்கருங கடவுளனனேள் என்பது மகளிாக்கெலலாம் பொதுவாய நாணிநினறேளே வரைநது உணர்த்தாதாயினும் சொலலுவான் குறிபபான் அவளேயே உணாத்திறைற்போலக காலேக வணணன் என்பதூஉம பொதுவாயினும சொலலுவான் குறிபபாற் கூததப பெருஞ்சேநதனேயே உணாதறிப பிரிவிலவாய நிற்றலான, அவாககு அது கருததனறு என்க



நச்சினர்க்கினியர் உரையாசிரியரை மேற்கோண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள்

[நச் : 1 — இளா : 1]

உரையாசிரியரும், சொல என்பது எழுத்தினன் ஆக்கபபடடுத் திணேயறிவுறுக்கும் ஓசை யென்றும, தனனே உணாநின்றவழி எழுத்து எனபபடும தான இடைநினறு பொருளுணாத்தியவழிச் சொல எனபபடும எனறுங் கூறினா இககருத்தேபற்றி

[நச் : 1 — இளா : 1]

'மறஙகடிநத வருங்கற்பின்' எனவும, 'சிலசொல்லிற் பல் கூநதல' எனவும பிறணடுஞ் சான்றோா செய்யுளில் இனசாரியை உருபுபற்றுது நிற்றல நோககி உரையாசிரியரும, 'ஆயிருதிணே-

யினையும்’ என இரண்டாமுருபு விரித்துப் பொருள்கூறினார்

[நச் : 184 — இளம் : 179]

வெண்குடைப் பெருவிறல் என்பது செங்குடை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயைபின்மைமாத்திரை நீக்கி நின்றாற்போலப் பன்மைசுட்டிய என்பதும் ஒருமையியைபு நீக்காது பன்மைசுட்டுதலோடு இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கி நின்றது ; இஃது இயைபின்மை நீக்கமாம். கருங்குவளை யென்பது செம்மை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்குதலிற் பிறிதினியைபு நீக்கமாம். எனவே விசேடித்தல் இருவகையவாயின ; எனவே, பல பால்களையும் உணர்த்திநின்றலிற், ‘பன்மைசுட்டிய’ என்றுரென்று உரையாசிரியர் கூறியதே சேனாவரையர்க்குங் கருத்தாயிற்று

நச்சினார்க்கினியர் — கூறுமிடங்கள் 23

[நச் : 283 — இளம் : 276]

ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறியதனை ஈண்டும் ‘ஓ’ ஒன்றியிலுயிரே’ என்று ஒருதலைமொழி யெனனும் உதாரணம் கூறினமையானும் உரையாசிரியரும், ‘நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி’ என்புழி, ஒளகாரத்தினை உதாரணங் காட்டாது, ‘கவவோடியையின்’ என்பதன்கண் கௌவ வெள என உதாரணங் காட்டினமையானும் ஈண்டு, ‘ஆயிய நிலையுங் காலத் தானும் - அளபெடை யின்றித் தான வருங் காலையும்’ என்னும் இரண்டற்கும் ஒளடு ஒள என்று உயிரையே உதாரணமாகக் காட்டுதல் மாறுகொளக்கூறலாமென்று உணர்க.

[நச் : 360 — இளம் : 354]

இதற்கு உரையாசிரியர் இலததாற் பற்றபபடும புலவரென வேறறுமையாகப பொருள்கூறினரால எனின, ஆசிரியா, 'அலவழி யெலலா மெலலெழுத தாகும்' என அலவழியே கூறத்தொடஙகி, 'அகமென் கிளவிககுக கைமுன வரின' எனப பணபுத்தொகையும், 'இலமென் கிளவிககு' என அலவழிககண வரும உரிச்சொல்லுங் கூறிப, பினனா எண்ணுபபெயரும அளவுப பெயரும நிறைப பெயருங கூறிப, 'படாஅகைப்பெயரும' எனனுஞ் சூததிரத்தின், 'வேறறுமையாயின' என மீட்டும வேறறுமையை எடுதது ஓதி-னமையின இலமெனபதனை வேறறுமை யெனறல பொருநதாமை உணாக இலமெனனுஞ் சொல யாம பொருளிலம என முற்றுச சொலலாயும ஒருகால உரிசசொல்லாயும நிறகும என்பது உணர்த-துதற்கு இலததிறகு உரிசசொற்றனமைபபட்டு நிற்குமிடத்து என்றா 'இலமென கிளவிககுப படுவரு காலே' என நிலைமொழி வருமொழி செயது முன்னா ஆசிரியா புணாததமையின் இலம்பாடு என ஒருசொலலாக ஓதாமை உணாக 'இலமபாடு நாணுத் தரும்' என்றதோ எனின், இல்லாமை உண்டாதல நாணுத்தரும எனப பொருள்கூறிககொள்க

[நச் : 440 — இளம் : 434]

இனிப, பிறசொல வாராது தம்மைத்தாமே முடிக்குமென்று, விணணெனவிசைததது, ஒல்லென ஒலித்தது என்பன காட்டினு-ரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை தம்மைத தாமே முடியாமல் அது விண்ணெனவீங்கிற்று ஒல்லெனவோடிற்று எனப் பிறசொல்

வநது முடித்தலும் அவற்றிற்கு எற்குமாகலானும அவை என என்னும் இடைச்சொல்லாகலானும் அவற்றைக் கொண்டாற் காரெனக கறுததது என்னும் பண்புங கோடல்வேண்டுமாகலாலும் அது போலி யுரையாம்.

[நச் : 455 — இளம் : 448]

இனி, இடைச்சொற்களெல்லாந் தாம் அடைநத பெயர்வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நிற்றலின் வேற்றுமைச்சொல் என்று சொல்லப்படுமென்று பொருள் கூறினூால உரையாசிரியர் எனின் — அவை வேறுபாடுசெய்தல் அவ்வோததிற் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருளால் ஆண்டுப பெறபபடுதலின ஈண்டுக் கூறல் கூறியது கூறலாமாகலின் அது பொருந்தாது என்க.

[நச் : 457 — இளம் : 450]

இனி, ஞாயிறுபட என்னுஞ் செயவெனெச்சத்து அகர ஈறு பட்டு என உகர ஈருய்த திரிந்துநின்றது என்ருரால் உரையாசிரியர் எனின்—ஞாயிறுபட வந்தான் என்பது ஞாயிறுபடாநிற்கவந்தான் என நிகழ்காலம் உணாத்துதல வழக்காதலின் அது திரிநது இறந்த காலம உணர்த்தும என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

[நச் : 458 — இளம் : 451]

இச்சூத்திரத்திற்கு வழககிடத்து உடனிற்கற்பால அலலணவற்றது உடனிலை போற்றுக என்று பொருள்கூறி, 'இநநாழிககு இநநாழி சிறிது பெரிது' என்பது காட்டினூரால் உரையாசிரியா எனின்—அது சிறபபினகண் வரும் நான்காம வேற்றுமைபபொரு-

ளாய் அடங்குதலானும் சிறிதென்பது பெருமையை விசேடித்து நிற்றலானும் அதுதான் முனனாப பெறப்பட்டமையானும் இவ்-வெச்சமயக்கங் கூறுதலே ஆசிரியா கருததெனறு உணர்க.

[நச் : 459 — இளம் : 452]

இச் சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர், சொல்லுவான குறிப்பாற் பொருளுணரபபடுஞ் சொற்களும உள இபபொருள் இததன்மைய என்று கூறுதற்கண் எனப பொருள்கூறிச், 'செஞ்செவி வெள்-ளொக்கலர்' என்பது காட்டினரால் எனின், அது குறிப்பிற்றோன்-றலினது வேறுபாடாம என மறுக்க.



சொல்லதிகாரம்:

சூத்திரம் நுதலிய பொருள்

(என் சூத்திர எண்)



அஃறிணைக் குரிய சொல்	3
அஃறிணைக் குரிய பொருள்	1

‘அன்றே’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள் 277
‘அன்ளே’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள் 277

வினை வேறுபடூஉம் பல
பொருளொருசொல் பொ-
ருள் விளக்கும் வகை 53

வினை வேறுபடூஉம் பல
பொருளொருசொல்
பொருள் விளங்காது
நிற்றல் 54

'வெம்மை' என்னும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 328

சூத்திரம் நுதலிய பொருள்
முற்றிற்று.



சொல்லதிகாரம்:

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்

(எண் பக்க எண்)



‘அஃறிணை’ என்னும்
தொகைமொழிக்கு உரிய
இலக்கணம் 4

அஃறிணையை உயர்திணை-

உரையிற் காணும அரும்பொருள
முற்றிற்று

சொல்லதிகாரம்:

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர்

(எண் பக்க எண்)



. . .

22

சொல்லதிகாரம்

ஓ ருந்தார்

ஓணம்

ஒள்

ஒளஉ

ஒள, ஒள

கடந்தான் நிலததை

கடந்தான் நிலம்

கடமுடையார் வளைப்பா

சொல்லதிகாரம்

சாததனும் வந்தான் கொற்-
றனும் வரும் 172

சாததனொ, கொற்ற-
னொ, பூதனொ, அம்
மூவரும் வநதார் 174

சாத்தனே, கொற்றனே,
பூதனே என மூவரும
வந்தார 175

சாத்தனை 52

சாத்தனொடு 52

சாததனொடு வந்தான 78

சாததனொடு வந்தான கொற்றன் 56

சென்றதே சென்றதே
சேரமான்
சேர்ப்பன்
சேர்ப்பன் — சேப்ப
சேறு
சேறும்
சொல் நன்று

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடா

முற்றிற்று



சொல்லதிகாரம்:

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

[* இக்குறி இடப்பெற்றவை இடம் விளங்காதவை ; † இக் குறி இடப்பெற்றவை மேற்கோட் சூத்திரங்கள் , முன்னா குறிக்காமல் விடப்பெற்ற இடங்களும, பின்னர் விளங்கிய இடங்களும் ஆங்காங்கே இருதலை நகவளைவில் குறிக்கப்பட் டுள்ளன.]

(எண் பக்க எண்)

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்
முற்றிற்று.



பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்

3	15	அஃறிணை யென்மனார் அவ ரல என்றது, பிற	'அஃறிணை யென்மனார் அவரல' என்றது, 'பிற'
3	32	மன்னும	மன்னும்
5	18	மேல் அஃறிணை	மேல், 'அஃறிணை'
9	12	எனபது	என்பது,
13	23	அவவழி	அவ வழீஇ
15	4	நல்லன்	நல்லன்'
15	9	முறையே	முறை
17	5	தெழுதரு	தெழிதரு,
20	13	உரிதது	உரிதது,
22	19	வேணடாவாகல்	வேண்டாவாகலால்
24	16	'புனறரு	எனவும, 'புனறரு
27	16	யென்பது	என்பது
28	10	புறநடை	புறனடை
33	21	(சஉ)	
33	26		(சஉ)
34	15	கூறிற்றிலா	கூறிற்றிலர்,
35	18	பிரித்துசசொல்	பிரிததுசசொல்

44	11	முடியாத	முடியாத.
45	5	முன்னாததாம	முன்னத்தான
48	11	இயைபு	இயைபு
54	22	உதாரணப	உதாரணப்
63	14	அகலம்'	கலம்'
68	14	என்பது ,	என்பது,
68	14	சார்பாவது	சார்பாவது ,
69	7	கிழமையாம	கிழமையவாம்
80	7	பொருட்டாகலின்,	பொருட்டாகலின் .
81	15	யாசிரியற்கு'	யாசிரியர்க்கு'
81	16	யற்க'	யாக்க'
83	8	ளூன்றுதன்மேற	ளூன்றுதன் மேற்
87	4	நின்ற தாடை	நின்றது ஆடை
90	10	அவை	அவை,
90	25	செஙகான்	செஙகால்
91	25	எய்துவித்தல,	எய்துவித்தல
92	3	உயிர்திணைக்கண்	உயர்திணைககண்
96	11	சொல்லாமையான்	செல்லாமையான்
104	17	புலவர்.	புலவர் என்றவாறு.
105	1	இயல்]	

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
110	15	மத்துணே	மதஇணே
112	5	என்பது	என்பன
114	7	ஆகிய	ஆகிய,
115	9	* மக,	ம்க,
118	8	யானே வநது	யானே வநதது
118	14	மொருவற்கு	மொருவாககு
121	17	லாற்றி'	லாறறின்'
122	22	இருதிணேக்குமுரிய	இருதிணேககுமுரிய,
131	21	குறிபபுச சொல்	விணேககுறிபபுசசொல்
134	14	பிறவும்	'பிறவும்'
137	22	பயிறலல	பயறல்ல
137	24	பயிறுள	பயறுள
138	12	வாயென் கிளவி	வாயெண்கிளவி
138	15	அுதற்ரே	நுதலிற்ரே
139	5	மொருவற்கு மொன்றகும்	மொருவாககு மொன்றற்கு[ம்.
139	23	பினனென	பினனென
141	3	யவவையின்	யவவயின்
141	3	காலதது	காலத்துச
141	18	உரிய	உரிய,

142	5	வழியிடைத
142	12	செய்யும
143	14	வினையெசசமாயக
144	14	வநதென
146	9	உண்ணும
152	15	என்று மன்னுகரபாலது
152	24	வினையினை
153	4	நோவுபடும்
153	6	நோவுபடும்
159	26	வராலறு
161	20	பெயரொ
164	19	பின்னுக
165	8	'வருமே, சேயிழையநதிற
168	19	போக்கியோள'
175	12	கூப்பெயாக
177	21	மன், ஆா,
180	19	எனவும்
180	20	எனவும்
181	21	உருவக ஆகினா'

185	10	கதழ்ந் துறைவன்'
185	11	விரைந்து உறைவன்
191	10	உள்ளமலி

வழியிடத

செயயு

வினையெசசமாயக

வந்தேன்

.

உணைஞும

என்றுமன் ஆகற்பாலது

விஞைவினை

நோவுபடும்

நேர்வுபடும்

வரலாறு

பெயரோ

ஒன்றே பின்னுங

‘வருமேசெயினைழயங்கிழ்,

போகியோன்’

கூஉய்ப்பெயர்க

மன், மார், ஆர்,

வும்

வுட

'உரு கூைர'

கதடு

விரையு

உள்ளல்புட ,

பக்கம்	வரி	பிழை	த்
195	16	மியம்மலு	மியம்பலு
195	25	'சிலைக்கும்'	'எறு சிலைக்கும்'
197	4	குரங்கு	குறங்கு
197	5	குரங்கு •	குறஙகு
200	18	என்பதஉம்.	என்பதாம்.
207	13	கெழூஉ என்பம்து	கெழு என்பதூஉம்
209	3	வடசொலென	வடசொலென்
220	17	இசை நிரை	இசை நிறை
221	6	வுவமத்	யுவமத்
223	4	சிறைப்புடைத	சிறப்புடைத்
230	17	யானை ககோடு	யானைக்கோடு,
231	5	ஒருவினை	ஒருமைவினை
233	14	நோககி	நோக்கி ;
233	16	இலலையென்றே;	இல்லையன்றே ;
236	17	என்றார்	என்றான்
237	13	செவவியன்,	செவவியன்
238	3	யென்றார்	யென்றார்,
238	4	விளக்காக,	விளக்காக.
239	13	என்று மொழிந்தன	எனறும், ஒழிந்தன
239	16	முடியுமென்று	முடியுமென்றுங்
239	22	முதல வினைமுதலானும்	வினைமுதலானும்
243	22	ஒழித்து	ஒழிந்து
244	16	ஓதபபட்ட என	ஓதப்பட்ட, 'என'
244	25	மூன்றுமேல் வந்து	மூன்று மேல்வந்து
246	10	ஆப்பீ'	'ஆப்பி'
247	14	தன்னிடத	றன்னிடத்
247	21	கூறினுமன்	கூறினான் மன் ;
247	22	உரித்தாகாது	உரிததாகாது,
250	22	யாரே	யாரோ

251	13	ஞெண்டு	ஞண்டு
251	14	சம்பு சள்ளை	சம்பு, சள்ளை
253	20	தழீஇற்று.	தழீஇயிற்று
254	18	முடியும்'	முடிபின'
256	5	வாழக்கையா'	வாழ்க்கையர்'
256	20	கிழவன்	கிறைவன்
257	7	சாலகட'	சாரகட'
259	12	போற்றல் வேண்டும	'போற்றல் வேண்டும்'
259	22	ஆஞ்டா	ஆண்டு ஆண்
260	26	[illegible]	என்றூற்